

ความเป็นชายในนวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์

นางสาวกัญญ์ณพัชญ์ พรรณรัตน์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

MASCULINITY IN NICHOLAS SPARKS' NOVELS

Miss Kannapat Pannarat

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Comparative Literature

Department of Comparative Literature

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2016

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ความเป็นชายในนวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์
โดย	นางสาวกัญญ์ณพัชญ์ พรรณรัตน์
สาขาวิชา	วรรณคดีเปรียบเทียบ
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ศิริวรรณานต์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชุตติมา ประกาศาศุณิศาร)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ศิริวรรณานต์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทอแสง เชาว์ชุตติ)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิวาภรณ์ นาคะชัย)

กัญญ์ณพัชญ์ พรรณรัตน์ : ความเป็นชายในนวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์
(MASCULINITY IN NICHOLAS SPARKS' NOVELS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
ผศ. ดร. ศิริพร ศรีวรกานต์, 164 หน้า.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การนำเสนอลักษณะความเป็นชายใน
นวนิยายแนวโรมานซ์ของนิโคลัส สปาร์กส์ การศึกษาพบว่าตัวละครเอกชายมีลักษณะย้อนแย้ง
มีทั้งความแตกต่างและความสอดคล้องกับลักษณะความเป็นชายแบบอำนาจนำ ผ่านการสร้างตัว
ละครแบบผสมผสานระหว่างการมีรูปลักษณะภายนอกที่แข็งแรง บึกบึน และมีอาชีพตามขนบ
ที่แสดงให้เห็นความกล้าหาญ การใช้อำนาจ ความแข็งแรง และความเป็นวีรบุรุษ แต่มีจุดอ่อน
มีบาดแผลฝังใจที่สั่นคลอนความเป็นชายจนนำไปสู่การเกิดวิกฤตความเป็นชาย เรือนร่างของ
ผู้ชายมีความดึงดูดและสร้างอำนาจให้กับผู้ชาย ขณะเดียวกันก็เป็นวัตถุแห่งการจ้องมองของ
ผู้หญิง ลักษณะความเป็นชายที่พึงประสงค์คือ มีความอ่อนโยน มีศีลธรรม เป็นสุภาพบุรุษ
ปฏิบัติความรุนแรง กดทับความปรารถนาทางเพศ แม้ว่าบทบาทของผู้ชายจะเปลี่ยนแปลงไป
ให้ความสำคัญกับการเป็นผู้ชายที่ห่วงใยและรู้จักดูแลผู้อื่น แต่ในขณะเดียวกันความสัมพันธ์
ระหว่างชายหญิงยังคงอยู่ได้กรอบแนวคิดปิตาธิปไตย ผู้ชายยังคงอยู่ในฐานะที่พึงพิงของผู้หญิง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาควิชา วรรณคดีเปรียบเทียบ

ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา วรรณคดีเปรียบเทียบ

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

ปีการศึกษา 2559

5680167222 : MAJOR COMPARATIVE LITERATURE

KEYWORDS: MASCULINITY / ROMANCE / AMERICAN SOCIETY

KANNAPAT PANNARAT: MASCULINITY IN NICHOLAS SPARKS' NOVELS.

ADVISOR: ASST. PROF. SIRIPORN SRIWARAKAN, Ph.D., 164 pp.

This thesis aims to analyze the portrayal of masculinity in Nicholas Sparks' novels. The study result shows that the representation of male protagonists is paradoxical. Their characteristics are partly conforming to hegemonic masculinity but some are deviant. On one hand, they were constructed through the combination of physical strength, powerful appearance together with their careers which are typical male jobs and heroic actions. On the other hand, they were also portrayed having weakness which is their trauma leading to crisis of masculinity. Male bodies are charismatic and appealing to women. Ideal masculinities consist of tenderness, morality, and gentleness with suppression of sexual desire. Although male's position is changing to be more caring and concerned about others, the interaction between the male and female characters still reflects unbalanced power following patriarchal ideologies in which men are dominant and women depend on them.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Department: Comparative Literature Student's Signature

Field of Study: Comparative Literature Advisor's Signature

Academic Year: 2016

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จลุล่วงไม่ได้เลยหากขาดความเมตตากรุณาและความช่วยเหลือจากหลายท่าน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งสองท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ศรีวรรณกานต์ ที่ให้ความกรุณา ความเมตตาอย่างสูงยิ่ง ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ ช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ที่สำคัญคือให้โอกาส ให้ความเข้าอกเข้าใจอย่างท่วมท้น และสละเวลาอันมีค่าช่วยกรุณาตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และอาจารย์ ดร.ถนอมนวล หิรัญเทพ ที่มีความเมตตาเต็มเปี่ยม และความเข้าใจอย่างสูงมาก กรุณาให้ความช่วยเหลือ แนะนำ ช่วยวางรากฐานในการทำงานและให้กำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์อย่างดีมาโดยตลอด ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชุติมา ประกาศวุฒิสาร ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิวาภรณ์ นาคะชัย กรรมการภายนอก มหาวิทยาลัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทอแสง เซา์ชุตติ กรรมการภายในมหาวิทยาลัย ที่กรุณาให้คำแนะนำเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.อนงค์นาฏ เถกิงวิทย์ ศิษย์รุ่นพี่เป็นเกียรติและภาคภูมิใจที่มีโอกาสได้ศึกษากับอาจารย์ ระลึกถึงความเมตตาและความกรุณาอย่างสูงของท่านในการให้กำลังใจ แนะนำแนวทางและอบรมสั่งสอนเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณพ่อกับแม่และน้องสาวที่เป็นที่รักยิ่ง คอยอยู่เคียงข้าง สนับสนุน ไม่ทอดทิ้ง มีความเชื่อมั่นและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาอันยาวนานในการทำวิทยานิพนธ์ รวมถึงกลุ่มเพื่อนผู้นำรัก LOTR และ KS ที่ช่วยเหลือและส่งแรงใจมาโดยตลอด และสุดท้ายนักรบที่สร้างรอยยิ้มให้เสมอ

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	11
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	11
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	11
1.5 ขั้นตอนการวิจัย	12
1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	16
บทที่ 2 ความเป็นชายกับนวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์.....	17
2.1 ความเป็นชายในสังคมอเมริกันหลัง “เหตุการณ์ 11 กันยายน”	17
2.2 ความเป็นชายในนวนิยายแนวโรมานซ์.....	23
2.3 ความเป็นชายกับอุดมการณ์ปีศาจปีศาจและกลุ่มผู้อ่านสูงวัย.....	28
บทที่ 3 เรือนร่าง บาดแผลและคุณธรรม.....	41
3.1 ความเป็นชายแบบอำนาจนำ “Hegemonic Masculinity”	41
3.2 ความบึกบึนและความอ่อนโยน: มิติความเป็นชายแบบผสมผสาน.....	42
3.2.1 พระเอกกับการเป็นวัตถุแห่งความปรารถนา	43
3.2.2 พระเอกกับการกดทับความปรารถนาทางเพศ	53
3.2.3 พระเอกกับการปฏิเสธความรุนแรง	56

3.3 ความสูญเสียและบาดแผลของตัวเอกชาย	66
3.3.1 กับดักจากอดีตกับการคุกคามความเป็นชาย	66
3.3.2 ผู้หญิงกับการเยียวยาบาดแผลของตัวเอกชาย.....	76
3.3.3 ฝันและการหลอกหลอนกับความรู้สึกลึกซึ้งของตัวเอกชาย	86
3.4 ตัวเอกชาย: สามัญชนคนชั้นล่างกับการยึดมั่นคุณธรรม.....	88
3.5 บทสรุป	91
บทที่ 4 ความเป็นชายและความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร	93
4.1 ความเป็นชายผ่านความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครชาย.....	93
4.1.1 พ่อกับลูกชาย: การสร้าง / การลดทอนความเป็นชาย	93
4.1.1.1 ชายผู้อ่อนโยน	94
4.1.1.2 ชายผู้แปลกแยก.....	100
4.1.1.3 ชายผู้ดูแล	108
4.1.2 ความเป็นชาย อาชีพ กับมิตรภาพระหว่างผู้ชาย	115
4.2 ความเป็นชายผ่านความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครชายกับหญิง	119
4.2.1 แม่กับลูกชาย: ความเข้มแข็งของผู้ชายที่ถูกคุกคาม	119
4.2.2 ชายกับหญิง: ความเป็นชายกับการยึดมั่นอุดมการณ์ประชาธิปไตย.....	123
บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	140
5.1 บทสรุป	140
5.1.1 ความเป็นชายในอุดมคติของนิโคลัส สปาร์กส์	140
5.1.1.1 ความแข็งแกร่ง ความอ่อนโยน และความเอื้ออาทร.....	140
5.1.1.2 การเชิดชูศีลธรรม.....	143
5.1.2 การตอกย้ำอุดมการณ์ประชาธิปไตยในนวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์.....	144

5.2 ข้อเสนอแนะ.....	145
รายการอ้างอิง.....	146
ภาคผนวก.....	150
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	164

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นิยามของคำว่า “ความเป็นชาย” หรือ “masculinity” ในมุมมองของคนส่วนใหญ่มักจะนึกถึงคุณลักษณะที่แสดงถึงความเป็นผู้ชาย เช่น ความแข็งแรงของร่างกายและจิตใจ ความกระตือรือร้น ความมีเหตุผล ความห้าวหาญ กล้า บ้าปิ่น หรือความมีอำนาจ ซึ่งจะแตกต่างจาก “ความเป็นหญิง” หรือ “femininity” ที่จะหมายถึงลักษณะที่มีความนุ่มนวลกว่า มีความบอบบางทั้งทางด้านอารมณ์และจิตใจของผู้หญิงนั่นเอง อย่างไรก็ตามลักษณะความเป็นชายในรูปแบบนี้ไม่ได้เป็นภาพตายตัวของความเป็นชายอย่างที่คนส่วนใหญ่เข้าใจ เพราะความเป็นชายในสังคมร่วมสมัยนั้นไม่ได้ถูกนิยามความหมายถึงลักษณะที่เหมาะสมของผู้ชายโดยการกำหนดจากลักษณะทางเพศสรีระ (sex) และมีเพียงแบบเดียวเท่านั้น แต่ความเป็นชายยังเกิดจากการประกอบสร้างจากอิทธิพลของบริบททางสังคมและวัฒนธรรมทำให้มีความเป็นชายหลากหลายรูปแบบอีกด้วย (Milestone & Meyer, 2012: 12)

อาจกล่าวได้ว่าความเป็นชายมีลักษณะที่ลื่นไหล ไม่คงที่ และมีการเปลี่ยนแปลงได้ โดยจะปรับเปลี่ยนไปตามยุคสมัยนั้นๆ นั่นเอง (Glover & Kaplan, 2001: 84) ความเป็นชายในความหมายปัจจุบันในสังคมอเมริกัน มีลักษณะการแสดงออกและการนำเสนอเรื่องความเป็นชายที่น่าสนใจ กล่าวคือไม่ได้มีเพียงแค่ลักษณะเข้มแข็ง เน้นพลังอำนาจทั้งทางกายและจิตใจเท่านั้น หากแต่ยังมีลักษณะที่แตกต่างกันในหลายรูปแบบ ในช่วงเปลี่ยนผ่านก่อนเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 เกิดความสับสนวุ่นวายเกี่ยวกับนิยามของความเป็นชายมากขึ้น นอกจากมีการเกิดขึ้นของนิยามความหมายของความเป็นชายในหลายรูปแบบดังที่ได้กล่าวไป ยังเกิดความสนใจในวงกว้างเกี่ยวกับประเด็นเรื่อง “วิกฤตความเป็นชาย” หรือ “crisis of masculinity” ซึ่งหมายถึงสภาวะที่คุณค่าของความเป็นชายได้ถูกลดทอนลง ทำให้ผู้ชายรู้สึกกังวล ไม่ปลอดภัยในสถานะของตนในสังคม (Whitehead & Barrett, 2001: 6) เนื่องจากในช่วงเวลานี้มีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่สำคัญหลายประการที่ส่งผลต่อสถานภาพและบทบาทของผู้ชาย และการนิยามความเป็นชายเป็น

อย่างมาก ความหลากหลายของความเป็นชายเป็นอีกเหตุหนึ่งที่น่าจะกล่าวได้ว่ามีส่วนกระตุ้นให้เกิดลักษณะวิกฤตขึ้น นอกจากนี้ปัจจัยทางสังคมยังก่อให้เกิดสภาวะที่เต็มไปด้วยความรู้สึกสับสน ความไม่มั่นใจในบทบาทและหน้าที่ของตัวเองในผู้ชายได้แก่ ลัทธิบริโภคนิยมหรือลัทธิสตรีนิยม (Edwards, 2006: 7, 17)

ลัทธิบริโภคนิยม (Consumerism) ที่เน้นการบริโภคสินค้าเพื่อแสดงถึงอัตลักษณ์ของผู้บริโภคนำมาสู่ลักษณะของผู้ชายแบบใหม่ que แสดงออกเรื่องความเป็นชายผ่านการบริโภคสินค้าต่างๆ แนวคิดเช่นนี้แตกต่างไปจากการนิยามความเป็นชายแบบเก่าในอดีตที่มาจากการทำงาน วัฒนธรรมการให้ความสำคัญกับการบริโภคนิยมเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดวิกฤตความเป็นชายขึ้น เพราะความเป็นชายแบบเก่าถูกลดคุณค่าลงและแทนที่ด้วยการนิยามจากสินค้าและปริมาณของการบริโภค ผู้ชายถูกนำเสนอในด้านเรือนร่างในสื่อต่างๆ เช่น นิตยสารหรือสื่อโฆษณาจนกลายเป็นวัตถุทางเพศเพื่อเร่งการซื้อสินค้ามากขึ้น นอกจากนี้การที่ผู้ชายแบบใหม่หันมาบริโภคสินค้าต่างๆ ทั้งให้ความสนใจแฟชั่นยิ่งทำให้ความเป็นชายแบบใหม่นี้เข้าไปใกล้กับความเป็นหญิงที่สนใจหน้าตา รูปร่างและความสวยงามมากขึ้น

นอกจากนั้นแนวคิดสตรีนิยม (Feminism) ที่เชิดชูความสามารถของผู้หญิงและเรียกร้องความเท่าเทียมของผู้หญิงกับผู้ชาย เป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบเป็นอย่างมากต่อการตระหนักรู้ของผู้ชาย กล่าวได้ว่าความเป็นชายถูกคุกคามและนำไปสู่วิกฤตความเป็นชายเมื่อผู้หญิงซึ่งแต่เดิมมีสถานะที่เป็นรองผู้ชายในสังคมปิตาธิปไตยได้มีโอกาสได้รับสิทธิ เสรีภาพมากขึ้น การเข้ามามีส่วนร่วมในสังคมในด้านต่างๆ ของผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง การศึกษา การทำงาน หรือด้านอื่นๆ ที่ผู้ชายเคยครอบครองอำนาจหลักแต่ผู้เดียว ทำให้เกิดการวิจารณ์กันเป็นอย่างมากว่าเป็นช่วงเวลา que ผู้ชายตกอยู่ในสภาวะลำบากเนื่องจากถูกแย่งพื้นที่ในการแสดงออกทางด้านต่างๆ ไป แม้ว่าผู้ชายจำนวนมากจะยังคงได้รับความสำคัญมากกว่าผู้หญิงในหลายๆ ด้าน แต่ไม่อาจกล่าวได้ชัดเจนว่าผู้หญิงไม่ได้กำลังก้าวขึ้นมาเคียงข้างกับผู้ชายอย่างรวดเร็ว

ปัจจัยสำคัญอีกประเด็นหนึ่งที่มีผลกระทบต่อแนวคิดเรื่องวิกฤตความเป็นชาย คือทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงของคนในสังคมต่อความเป็นชายแบบเก่า คุณสมบัติที่ดีที่เคยได้รับการยอมรับว่าเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเป็นผู้ชายอย่างเช่น ความเป็นวีรบุรุษ ความเป็นตัวของตัวเอง ความกล้าหาญ ความแข็งแรง ความมีเหตุผล ในยุคปัจจุบันกลับถูกมองในด้านลบมากขึ้นว่าเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความรุนแรง อำนาจการทำลายล้าง ความก้าวร้าวรุนแรง ความเย็นชา ความโดดเดี่ยว เป็นต้น (MacInnes, 2001: 313-314 อ้างถึงใน Kahn, 2009: 198) การเปลี่ยนแปลงทางความคิดเช่นนี้ก่อให้เกิดปัญหากับการทำความเข้าใจกับตนเองของผู้ชายเพราะยังมีผู้ชายจำนวนไม่น้อยที่ยังต้องการรักษาคุณสมบัติของความเป็นชายแบบเก่าไว้ (Whitehead & Barrett, 2001: 6)

นอกจากลักษณะดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น วิกฤตความเป็นชายยังสามารถเกิดได้จากหลายสาเหตุขึ้นอยู่กับตัวแปรหลากหลายไม่ว่าจะเป็นชนชั้น เชื้อชาติ สถานที่อยู่อาศัย หรือศาสนา เช่น ปัญหาอาชญากรรม การศึกษา การว่างงาน ปัญหาในครอบครัว สุขภาพ อาชีพ ดังที่ ทิม เอ็ดเวิร์ด (Tim Edwards) อาจารย์จากคณะสังคมวิทยาของมหาวิทยาลัยเลสเตอร์ (University of Leicester) กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง *Cultures of Masculinity* ว่าสาเหตุที่ก่อให้เกิดวิกฤตความเป็นชาย นอกจากจะมาจากปัจจัยต่างๆ ข้างต้นแล้ว ความรู้สึกบั่นทอนหรือความกังวลในความเป็นชายยังสามารถเกิดได้จากเหตุใดๆ ก็ตาม ที่ทำให้ลักษณะความเป็นชายถูกทำให้ใกล้เคียงกับความเป็นหญิง บทบาททางเพศถูกลดคุณค่าลงจนไม่ต่างกัน (2006: 17)

กล่าวได้ว่าปัญหาหลักของวิกฤตความเป็นชายนั้นเกิดจากอิทธิพลของปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงอย่างมากในระยะเวลากว่า 30 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่การเปลี่ยนรูปแบบของสังคมอุตสาหกรรมเป็นสังคมบริโภคนิยม ไปจนถึงการเรียกร้องสิทธิเสรีภาพทั้งของผู้หญิงและเพศอื่นๆ ซึ่งส่งผลกระทบต่อจิตใจของผู้ชายที่ถูกแนวคิดเรื่องชายเป็นใหญ่และมีสิทธิและบทบาทเหนือกว่าผู้อื่นฝังรากลึกและหล่อหลอมบุคลิกภาพและทัศนคติมาเป็นเวลาช้านาน ความเปลี่ยนแปลงที่เปรียบเสมือนกับการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ต่อผู้ชายทำให้เกิดความกังวล ความสับสน รวมทั้งความรู้สึกต่อต้าน ไม่สามารถคาดเดาหรือมุ่งหวังได้ว่าควรจะมีปฏิบัติตนเช่นไรในสังคมที่ค่านิยมมีการเปลี่ยนแปลงที่นำมาสู่วิกฤตความเป็นชายเช่นนี้ ความรู้สึกไร้อำนาจ สับสน

และเคว้กว้างไว้หลักยึดเหนี่ยวเช่นนี้ส่วนหนึ่งมาจากการที่ผู้ชายส่วนใหญ่ยังไม่สามารถละทิ้งความเชื่อเรื่องอภิลิทธิต่างๆ ที่ผู้ชายเคยได้รับอย่างเต็มที่ในอดีต (Kahn, 2009: 235)

มิติเรื่องวิกฤตความเป็นชายนี้ได้รับการศึกษาและวิเคราะห์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในวงการวิชาการเมื่อมีงานวิจัยและหนังสือเกี่ยวกับความเป็นชายออกมามากขึ้นเรื่อยๆ และมีการนำเสนอประเด็นเรื่องความวิตกกังวลในคุณค่าความเป็นชายที่ถูกกัดเซาะหรือทำลายลงในสื่อต่างๆ เพิ่มขึ้น ภาพยนตร์หลายเรื่องนำเสนอวิกฤตความเป็นชาย ที่เกิดขึ้นเมื่อผู้ชายต้องเผชิญหน้ากับความคาดหวังของสังคม และการที่จะต้องพยายามรักษาอัตลักษณ์ความเป็นชายของตนให้ได้ภายในกรอบการเปลี่ยนแปลงของสังคมและวัฒนธรรมของโลกสมัยใหม่ที่มีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น ภาพยนตร์หลายๆ เรื่องของมาร์ติน สกอร์เซซี (Martin Scorsese) ที่มักแสดงให้เห็นสภาวะความเป็นชายที่ต้องเผชิญสภาวะวิกฤต เกิดเป็นปัญหาระหว่างบุคคลกับโครงสร้างทางสังคม ทำให้เกิดความสับสนในจิตใจ รู้สึกแปลกแยกและมีปัญหาในการสร้างอัตลักษณ์ความเป็นชายและแสดงออกมาโดยใช้ ความรุนแรงรูปแบบต่างๆ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ เช่น เรื่อง *Taxi Driver* และเรื่อง *After Hours* (อัศวิน ซาบารา, 2551) หรือในนวนิยายที่มีชื่อเสียงเรื่อง *Fight Club* ของ ชัค พอลลานิค (Chuck Palahniuk) ที่นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ด้วยนั้น แสดงให้เห็นความเป็นชายที่ถูกสังคมบริโภคนิยมทำลายตัวตน ทำให้เกิดการพยายามก่อตั้งชมรมของผู้ชายขึ้นมาเพื่อรักษาความเป็นชายแบบเก่าผ่านการใช้ความรุนแรงด้วยเช่นกัน (ไทวิกา อิงสันเทียะ, 2555)

นอกจากในภาพยนตร์หรือนวนิยายแนวเสียดสีสังคมแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่านวนิยายแนวโรแมนติก (romance) เป็นผลงานทางวัฒนธรรมอีกรูปแบบหนึ่ง ที่มีการนำเสนอภาพความเป็นชายและวิกฤตความเป็นชายไว้อย่างน่าสนใจแม้ว่านวนิยายแนวโรแมนติกในปัจจุบันจะจัดว่าเป็นงานเขียนของผู้หญิง หรือ “women’s genre” เนื่องจากมักจะให้ความสำคัญ และเน้นไปที่ตัวเอกฝ่ายหญิงมากกว่าฝ่ายชายในการกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง เพราะนวนิยายแนวโรแมนติกส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวชีวิตของผู้หญิง แสดงออกถึงการเรียนรู้ ทศนคติต่อการดำเนินชีวิต การเติบโต และการพบความรัก และมักมาจากมุมมองของตัวละครเอกหญิงเป็นหลัก ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันผู้อ่านกลุ่มเป้าหมายของนวนิยายแนวโรแมนติกส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง

ขณะเดียวกันนักเขียนนิยายแนวโรมานซ์ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงด้วยเช่นกัน นำไปสู่การเน้นตัวละครเอกฝ่ายหญิงเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของนักอ่านผู้หญิง (Regis, 2013: xii) รวมทั้งเพื่อให้เกิดความเข้าใจ อารมณ์ความรู้สึกร่วมและคล้อยตามไปกับการกระทำต่างๆ ของตัวละครเอกฝ่ายหญิงได้เป็นอย่างดีนั่นเอง

อย่างไรก็ตามนวนิยายแนวโรมานซ์จำนวนไม่น้อยที่ให้ความสำคัญกับตัวละครเอกชาย แม้เมื่อเทียบในอัตราส่วนแล้วจะพบว่าน้อยกว่าตัวละครเอกหญิงค่อนข้างมาก ตัวละครเอกฝ่ายชายนี้มักจะมีลักษณะของความเป็นชายหรือ “masculinity” เป็นการเปรียบเทียบในเชิงตรงข้ามกับความ เป็นหญิง หรือ “femininity” ของตัวละครเอกหญิงในหลายรูปแบบ แตกต่างไปตามทัศนคติของผู้เขียน รวมถึงบริบทสภาพสังคมและวัฒนธรรมในช่วงที่ผลิตผลงานนั้นๆ ออกมาดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้น ดังนั้นจึงเป็นความน่าสนใจที่จะศึกษาลักษณะความเป็นชายที่ได้รับการถ่ายทอดในงานเขียนแนวผู้หญิงที่เน้นเพื่อผู้อ่านที่เป็นผู้หญิง โดยปกติแล้ววรรณกรรมสำหรับผู้หญิงมักเป็นพื้นที่ซึ่งมีแนวคิดเรื่องเพศสถานะมาปะทะกันในรูปแบบต่างๆ จึงน่าจะศึกษาว่าในนวนิยายแนวโรมานซ์นั้นจะเป็นสนามการต่อสู้ทางความคิดในเรื่องวิกฤตความเป็นชายด้วยหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนวนิยายแนวโรมานซ์ที่เขียนโดยนักเขียนชายเพราะการนำเสนอมุมมองเรื่องความเป็นชายอาจจะมีความซับซ้อนแตกต่างไปจากงานที่นำเสนอโดยนักเขียนหญิง และหากมีจะเป็นไปในรูปแบบใดและเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

ประวัติความเป็นมาของนวนิยายแนวโรมานซ์นั้นเป็นงานเขียนแนวบันเทิงคดีที่พบได้ตั้งแต่สมัยโบราณกาล ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ในยุคแรกเริ่มสมัยกรีกโรมันนั้น “นวนิยายแนวโรมานซ์” หรือ “นิยายวีรคติ” ตามการบัญญัติของ พจนานุกรมศัพท์ทางวรรณกรรมอังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (“พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน,” 2545: 371) หมายความว่างานเขียนที่มีโครงเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย การพลัดพรากของคู่รัก เน้นลักษณะที่เป็นวีรบุรุษของตัวละครเอกชาย ในยุคกลางมีการใช้คำว่านวนิยายแนว โรมานซ์เพื่อบ่งบอกถึงงานเขียนแนวร้อยกรองจากฝรั่งเศสที่เขียนด้วยภาษาโรมานซ์ (romance language) เนื้อเรื่องยังคงเกี่ยวกับการผจญภัย เน้นไปที่ตัวละครชั้นสูง เช่น อัศวิน กษัตริย์ หรือสตรีในราชสำนักตามระบบการปกครองในยุคนั้น (Fuchs, 2004:

23, 39-40) ในยุคฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม (Renaissance) นวนิยายแนวโรมานซ์ยังคงให้ความสำคัญกับตัวละครเอกชาย และเน้นคุณสมบัติการเป็นอัศวินที่กล้าหาญและมีความรักแบบเทิดทูน (courtly love)

หลังจากนั้นตัวละครเอกชายและการแสดงออกถึงความเป็นชายแบบอัศวินเริ่มลดบทบาทลงเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มีชนชั้นกลางเข้ามามีบทบาทมากขึ้น ความนิยมในนวนิยายแนวโรมานซ์ลดลง แต่ได้รับความสนใจมากขึ้นในศตวรรษที่ 18 โดยได้รับการยอมรับว่าเป็นประเภทของวรรณกรรม (genre) ของงานบันเทิงคดีเมื่อมีการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง “นวนิยาย” (novel) ซึ่งเป็นประเภทวรรณกรรมขนาดยาวรูปแบบใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นในยุคนี้ กับ “นวนิยายแนวโรมานซ์” (romance) ที่มีมาแต่เดิม ลักษณะเด่นในงานเขียนโรมานซ์ในยุคนี้คือการให้ความสำคัญกับตัวละครเอกหญิงมากกว่างานเขียนในยุคก่อนๆ ที่ผ่านมา อาจกล่าวได้ว่าในช่วงศตวรรษที่ 18 และ 19 นั้นจัดได้เป็นยุครุ่งเรืองของงานเขียนแนวโรมานซ์เป็นอย่างมาก

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา ความเปลี่ยนแปลงที่น่าสนใจเกิดขึ้นกับนวนิยายแนวโรมานซ์และตัวละครเอกชาย เนื่องจากตัวละครเอกหญิงเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมตามสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป หญิงยุคใหม่ไม่ต้องวิตกกังวลหรือติดอยู่ในกรอบการพยายามค้นหาตัวเองหรือวิตกกังวลกับสถานการณ์ของครอบครัวดังเช่นในศตวรรษก่อน เริ่มมีความสามารถและดูแลตัวเองได้ มีอิสระในการคิดและตัดสินใจมากขึ้น โครงเรื่องของนวนิยายแนวโรมานซ์จึงไม่เน้นการเติบโตและเรื่องราวต่างๆ ของตัวละครเอกหญิงมากนักแม้ว่าตัวละครหญิงจะยังเป็นตัวเอกอยู่ ตัวละครเอกชายมีแนวโน้มที่จะได้รับความสนใจจากนักเขียนมากขึ้น มีบทบาทมากขึ้นและเทียบเท่ากับตัวเอกหญิง (Regis, 2013: 111) แต่ลักษณะความเป็นชายที่น่าเสนอนี้มีความเปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน ความเป็นชายที่เคยเป็นแบบเก่า แบบดั้งเดิมที่เน้นความแข็งแกร่งทางร่างกายและจิตใจ ไม่หวั่นไหวไปกับสิ่งต่างๆ และมีอำนาจการปกครองและยึดตนเป็นใหญ่ นั้นเริ่มเปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน

อาจกล่าวได้ว่านวนิยายแนวโรมานซ์เป็นงานเขียนแนวบันเทิงคดีที่น่าเสนอให้เห็นภาพผลกระทบต่อเนื่องจากพฤติกรรมของความเป็นชายและการจำกัดอำนาจปิตาธิปไตย เช่น การให้

ตัวละครเอกเป็นคนยึดตนเองเป็นใหญ่แต่ถูกปราบในที่สุด การนำเสนอเช่นนี้นักเขียนบางคนพยายามไม่ให้ตัวละครเอกชายแสดงออกถึงความรุนแรงมากเกินไป เพื่อให้ผู้อ่านหญิงได้เห็นว่าเป็นชายในลักษณะเช่นนี้ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว หรือเป็นสิ่งที่คุกคามความเป็นหญิง เพราะตัวละครเอกหญิงสามารถใช้ความรักทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับตัวละครเอกชายได้ในตอนจบเรื่อง นอกจากนี้นวนิยายแนวโรมานซ์มักจะนำเสนอให้เห็นความกลัวอย่างใดอย่างหนึ่งทางด้านการจัดการทางเพศ หรือ sexual arrangement ที่กำลังเป็นกระแสอยู่ในสังคมอีกด้วย เช่น การจัดการกับความกลัวในเรื่องผลกระทบของความเป็นชายจะอยู่ในลักษณะของการลดทอนอำนาจและความก้าวร้าวของตัวละครชาย (Radway, 2009:168-169)

พามาเลา รีจิส (Pamela Regis) ศาสตราจารย์ทางด้านวรรณคดีภาษาอังกฤษชาวอเมริกัน พูดถึงลักษณะของตัวละครเอกชายในนวนิยายแนวโรมานซ์ที่เรียกในวงการวรรณกรรมว่า “alpha male” คือลักษณะของผู้ชายที่มีมาดเข้ม แข็งแรงบึกบึนสมชายชาตรีและมีความก้าวร้าวดุเดือด จะถูกลดทอนลงในโครงเรื่องของนวนิยายแนวโรมานซ์เนื่องจากตัวละครเอกชายจะ “ถูกปราบ” ด้วยความรักและให้กลายเป็นชายหนุ่มที่อ่อนโยน เห็นอกเห็นใจหรือแสดงอารมณ์ด้านบวกต่อตัวละครเอกหญิง นอกจากนั้นยังมีลักษณะของตัวละครเอกชายอีกแบบคือ “beta male” คือชายผู้ที่มีบาดแผลทางอารมณ์หรือทางจิตใจ ตัวเอกแบบนี้จะได้รับความรักจากตัวละครเอกหญิงมารักษาจิตใจของเขาให้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ตัวละครเอกชายที่มีความละเอียดอ่อนทางจิตใจแบบนี้ว่า “sentimental hero” หรือ “ตัวเอกชายที่มีอารมณ์อ่อนไหว” (2013: 113) ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างค่อนข้างรวดเร็วในสังคมอเมริกันตั้งแต่ยุค 1960 เป็นต้นมา ผู้ชายแบบนี้มีคุณลักษณะพึงประสงค์ทางด้านจิตใจมากขึ้น คือ มีความอ่อนไหวทางด้านอารมณ์มากขึ้น มีความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ร่วมสังคม ไม่เห็นแก่ตัว (Milestone & Meyer, 2012: 113)

ในปัจจุบันแม้ว่านักเขียนนวนิยายแนวโรมานซ์ชายจะมีน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราส่วนนักเขียนหญิง แต่นักเขียนชายที่สร้างสรรค์ผลงานที่มีลักษณะใกล้เคียงกับนวนิยายแนวโรมานซ์และเน้นตัวละครเอกชายที่มีความโดดเด่นและเป็นทีกล่าวถึงกันอย่างแพร่หลายคงหนีไม่พ้นงานเขียนของนักเขียนชายชาวอเมริกันร่วมสมัยอย่าง นิโคลัส สปาร์กส์ (Nicholas Sparks)

ผู้เป็นนักเขียนอเมริกันร่วมสมัยที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งในปัจจุบัน ผลงานของเขาเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายตลอดระยะเวลากว่า 18 ปีในวงการวรรณกรรม และเกือบทุกเล่มติดอันดับหนังสือขายดีที่สุดจากการจัดอันดับของหนังสือพิมพ์ *The New York Times* จากความนิยมเป็นอย่างมาก ทำให้งานเขียนของสปาร์กส์ได้รับการตีพิมพ์และแปลไปแล้วกว่า 50 ภาษาทั่วโลก รวมทั้งมีการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์จำนวน 11 เรื่องที่ได้รับการตอบรับและทำรายได้อย่างงดงามอีกด้วย (Nicholassparks, 2002: online)

ความนิยมในงานเขียนของสปาร์กส์ส่วนหนึ่งน่าจะมาจากการที่เขามีความโดดเด่นในการนำเสนอโศกนาฏกรรมและการเน้นความรักความสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ ที่สร้างความสะเทือนใจและกระตุ้นความรู้สึกของผู้อ่าน การเล่าอารมณ์ผู้อ่านเช่นนี้น่าจะมาจากการสร้างตัวละครของสปาร์กส์ที่สามารถเรียกน้ำตาและอารมณ์ร่วมจากผู้อ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครเอกชาย สปาร์กส์ให้ความสำคัญกับตัวละครเอกชายมากกว่าตัวละครเอกหญิง จึงนำเสนอตัวละครเอกชายเป็นตัวเอกในการดำเนินเรื่องเกือบทุกเรื่อง ต่างไปจากนวนิยายแนวโรมานซ์อื่นๆ ที่นักเขียนเป็นผู้หญิงและมักเน้นตัวละครเอกหญิงมากกว่าตัวละครเอกชาย และถึงแม้บางเรื่องจะเน้นที่ตัวละครเอกชายบ้าง แต่ไม่ได้พบมากและเห็นเด่นชัดเท่ากับงานเขียนของสปาร์กส์ ผู้วิจัยพบว่าประเด็นที่น่าสนใจในการศึกษาการสร้างตัวละครชาย สปาร์กส์เองให้สัมภาษณ์ว่าความลับในการการสร้างนิยายที่ประสบความสำเร็จ คือการหาวิธีที่จะทำให้ผู้หญิงสูงวัยร้องไห้ แสดงให้เห็นการวิเคราะห์แนวทางการตลาดและจับกลุ่มเป้าหมายได้เหมาะสม นักอ่านผู้หญิงที่ประกาศตัวว่าเป็นแฟนนิยายอันดับ 1 ของเขาต่างบอกว่าหลงรักงานของสปาร์กส์เพราะการนำเสนอเรื่องราวความรักหวานผ่านตัวละครคนธรรมดาที่มีชีวิตเรียบง่าย สุข ทุกข์ เศร้าเคล้ากันไป นอกจากนี้ยังรู้สึกเหมือนได้ย้อนกลับไปยังช่วงที่ผู้คนได้รับความรัก การสัมผัสอย่างอ่อนโยนนุ่มนวล (Mayer, 2006: online)

ตัวละครเอกชายของสปาร์กส์มีลักษณะย้อนแย้ง ในด้านหนึ่งตัวละครเอกชายของสปาร์กส์มักจะเป็นคนที่มีปัญหาบางอย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนมากมีพื้นฐานทางครอบครัวไม่สู้ดีนัก มักเป็นคนที่มาจากชนชั้นกลางค่อนข้างต่ำไปจนถึงชนชั้นล่าง และประการสำคัญคือ เขาเหล่านั้นมีความไม่สมบูรณ์ทางกายหรือใจ บ้างมีบาดแผลฝังใจหรือเจ็บป่วย เช่น มีบาดแผลฝังใจจากการถูกทำร้าย

จิตใจในอดีต การต้องพลัดพรากจากคนรักทั้งการจากลาและการตายจากกัน หรือการถูกหลอกหลอนจากอดีตที่เลวร้าย ตัวละครเอกชายที่แสดงออกถึงบาดแผลในลักษณะต่างๆ นี้สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องวิกฤตความเป็นชายในหลายรูปแบบ ทั้งอิทธิพลของระบบบริโภคนิยมที่ตัวละครของสปาร์กส์ประสบภาวะความไม่มั่นใจในตนเองเมื่อพยายามสร้างอัตลักษณ์จากการบริโภค แนวคิดสตรีนิยมที่ส่งผลให้ตัวเอกหญิงบางตัวครอบงำความเป็นชายของตัวเอกชาย สภาวะที่เข้าใกล้กับความเป็นผู้หญิงในบทบาทการเป็นผู้ดูแลของตัวละครเอกชายเพราะตัวละครเอกหลายตัวของสปาร์กส์มีบทบาทสำคัญในการทำหน้าที่ดูแลลูกหรือเด็กคนอื่น ๆ หรือคนในครอบครัวซึ่งกล่าวได้ว่าเดิมถูกมองว่าเป็นหน้าที่หลักของผู้หญิงมากกว่า หรือปัญหาเรื่องความกดดันจากการดำรงความเป็นชายแบบเข้มแข็ง

ตัวอย่างของวิกฤตอันเกิดจากปัญหาเรื่องความรู้สึกผิด ความสับสน ในบทบาทของผู้ชายเมื่อความเป็นชายที่เคยมีมาตลอดถูกทำลายลงไปจากเรื่อง *เดอะ ลองเกสต์ ไรด์ (The Longest Ride)* ที่ ลูค (Luke) ตัวละครเอกชายนักสู้กระทิงอาชีพที่เผชิญกับภาวะความไม่มั่นคงทางจิตใจหลังจากที่เขาถูกกระทิงทำร้ายปางตาย เขาถูกหลอกหลอนด้วยประสบการณ์ครั้งนั้น ทำให้เขาฝันร้ายและกลัวการแข่งกระทิง มีอาการมือสั่น ใจสั่น ภาวะแทรกซ้อนเหล่านี้ทำให้ความเป็นชายของเขาสั่นคลอน และมีลักษณะไม่เป็นไปตามแบบของความเป็นชายแบบเดิม ลูคไม่ใช่ชายหนุ่มนักสู้กระทิงที่แข็งแรงดังเช่นเคยแต่เป็นนักแข่งที่มีบาดแผลฝังใจทั้งทางร่างกายและจิตใจ ความรู้สึกว่าด้อยค่าและความเป็นชายที่ถูกทำลายลงไปทำให้เขารู้สึกไม่มั่นใจในตนเองและรู้สึกผิดอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเปรียบได้กับการไม่สามารถปฏิบัติตามให้เป็นไปตามกรอบปีตาธิปไตยเนื่องจากลูคไม่สามารถรักษาความเป็นชายแบบที่เหมาะสมไว้ได้ เขาจึงเกิดความเครียดและความหวาดผวในใจซึ่งส่งผลให้มีอาการผิดปกติทางร่างกายและจิตใจ จะเห็นได้ว่าระบบปีตาธิปไตยนั้นนอกจากจะกดทับผู้หญิงแล้วผู้ชายเองถูกกดทับด้วยเช่นกัน ดังจะเห็นจากการที่ลูคต้องทุกข์ทรมานใจเนื่องจากเขาไม่สามารถกระทำตามความคาดหวังของสังคมในเรื่องความเป็นชายนั่นเอง

นอกจากตัวละครเอกชายในนวนิยายแนวโรมานซ์ร่วมสมัยที่ได้รับความนิยมจะเป็นผู้ชายเก่ง ร่ำรวย ประสบความสำเร็จแล้ว ลักษณะที่เป็นที่นิยมมากขึ้น คือการผสมผสานทั้งความแข็งแกร่งและความอ่อนโยน (Ramsdell, 2012: 50) แม้ว่าตัวละครเอกชายของสปาร์กส์ประสบ

สภาวะวิกฤตความเป็นชาย แต่เมื่อมองในอีกด้านหนึ่ง ความสัมพันธ์ที่ตัวละครมีต่อตัวละครอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครเอกหญิงยังคงเป็นความสัมพันธ์ในกรอบของแนวคิดปิตาธิปไตยอยู่ ตัวละครหญิงไม่มีบทบาทหรือไม่มีทางเลือกหรือไม่มีอิสระที่จะตัดสินใจทำอะไรอย่างที่ตนเองต้องการมากนัก อย่างไรก็ตามการนำเสนอภาพผู้หญิงเช่นนี้ค่อนข้างแตกต่างออกไปจากนวนิยายแนวโรมานซ์ของนักเขียนผู้หญิงที่นิยมสร้าง ตัวละครเอกหญิงให้เป็นเหมือนตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความสามารถ มีความมั่นใจในตนเองและเป็นอิสระมากขึ้น นอกเหนือไปจากตัวละครเอกหญิงที่อ่อนหวาน บอบบาง (2012: 49) นอกจากนี้สปาร์กส์ยังสร้าง ตัวละครหญิงให้อยู่ในกรอบของความเป็นหญิงแบบฉบับที่สัมพันธ์กับหน้าที่และบทบาทของความ เป็นแม่และความเป็นภรรยา ตัวละครเอกชายบางตัวเป็นผู้นำทางความคิดและเป็นผู้แก้ไขปัญหา ตัวละครเอกหญิงบางตัวที่มีการแสดงออกที่ไม่เป็นไปตามกรอบของความเป็นหญิงดีนี้อาจจะพบกับจุดจบที่ไม่ค่อยดีนัก เช่น การเลิกรักกับตัวละครเอกฝ่ายชายหรือตัวละครเอกชายเสียชีวิต เป็นต้น

เนื่องจากยังไม่มีการศึกษางานเขียนของสปาร์กส์ในแง่วรรณคดีศึกษามากนักและงานของ เขามีความโดดเด่นในการสร้างตัวละครเอกชายเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากสปาร์กส์เป็น นักเขียนชายที่ประพันธ์วรรณกรรมโดยใช้รูปแบบที่มักจะถูกมองว่าเป็นรูปแบบการประพันธ์ของ ผู้หญิง หรือ “women’s genre” ขณะที่นักเขียนชายส่วนใหญ่มักผลิตผลงานในประเภทวรรณกรรม ที่มักถูกมองว่าแสดงออกถึงความเป็นผู้ชายมากกว่าอย่างงานเขียนแนวอาชญาวิทยาหรืองานเขียน แนววิทยาศาสตร์ สปาร์กส์ยังสอดแทรกทัศนคติเรื่องอำนาจของผู้ชายจากมุมมองของผู้ชายผ่าน ตัวละครเอกชายของเขาด้วย ผู้วิจัยจึงเห็นว่าเป็นเรื่องน่าสนใจที่จะศึกษาลักษณะการนำเสนอ แนวคิดเหล่านี้ รวมทั้งศึกษาความเชื่อมโยงระหว่างการเปลี่ยนแปลงลักษณะของตัวละครชายที่ดูมี มิติ มีความอ่อนไหวทางกายและจิตใจ และลักษณะบางประการอันแสดงถึงวิกฤตความเป็นชาย ในรูปแบบต่างๆ ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง และความเปลี่ยนแปลงของบริบททางสังคมและ วัฒนธรรมของสังคมอเมริกันร่วมสมัยที่ส่งผลต่อความกังวลของนักเขียนนวนิยายแนวโรมานซ์ ผู้ชายด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ลักษณะความเป็นชายในนวนิยายแนวโรมานซ์ของนิโคลัส สปาร์กส์ (Nicholas Sparks) ที่สัมพันธ์กับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมอเมริกันร่วมสมัย

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

นวนิยายแนวโรมานซ์ของนิโคลัส สปาร์กส์ นำเสนอตัวละครเอกชายที่มีลักษณะผสมผสานระหว่างความเป็นชายที่เน้นรูปลักษณะภายนอกที่แข็งแรงบึกบึนและมีอาชีพที่สอดคล้องกับขนบความเป็นชาย กับความเป็นชายที่แสดงออกทางอารมณ์ความรู้สึกมากขึ้น แม้ว่าตัวบทเผยให้เห็นบทบาทของผู้ชายที่เปลี่ยนแปลงไป แต่ยังคงสนับสนุนความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่เป็นไปตามบทบาทตามเพศและความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เชื่อกันว่าเหมาะสมตามระบบปิตาธิปไตยทั้งในด้านเพศวิถี หน้าที่การงาน ความสัมพันธ์ในครอบครัวและความสัมพันธ์ฉันคนรัก

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้เน้นศึกษานวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์ที่ตีพิมพ์ตั้งแต่ ค.ศ. 1998-2013 จำนวน 8 เรื่อง

รายชื่อตัวบทที่ศึกษา

1. *The Notebook* (ค.ศ. 1998)
2. *Message in a Bottle* (ค.ศ. 1998)
3. *The Rescue* (ค.ศ. 2000)
4. *A Bend in the Road* (ค.ศ. 2001)
5. *Dear John* (ค.ศ. 2006)
6. *The Lucky One* (ค.ศ. 2008)
7. *The Best of Me* (ค.ศ. 2011)
8. *The Longest Ride* (ค.ศ. 2013)

1.5 ขั้นตอนการวิจัย

1. รวบรวมข้อมูลเพื่อจะประกอบการวิเคราะห์ ได้แก่ ลักษณะความเป็นมาของนวนิยายแนวโรมานซ์ การนำเสนอภาพตัวละครชายและลักษณะความเป็นชายในนวนิยายแนวโรมานซ์ แนวคิดเกี่ยวกับอุดมการณ์ปิตาธิปไตย ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์ และข้อมูลเกี่ยวกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง
2. ตีความและวิเคราะห์ข้อมูล
3. สรุปผลการวิเคราะห์และข้อเสนอแนะ

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการค้นคว้าเบื้องต้นพบว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับงานเขียนของสปาร์กส์ในประเทศไทยเป็นงานวิจัยทางการแปลทั้งหมด เช่น สารนิพนธ์ของฉัตรชนก สกฤตชาติ เรื่อง *A Comparative Analysis of Nicholas Sparks's "A Walk to Remember" from English to Thai* ที่วิเคราะห์และเปรียบเทียบความแตกต่างและความถูกต้องระหว่างต้นฉบับภาษาอังกฤษกับงานแปลของจิรนนท์ พิตรปรีชา และ บทแปลเรื่อง “สามสัปดาห์กับพี่ชายของผม” ของนิโคลัส และไมเคิล สปาร์กส์พร้อมบทวิเคราะห์ ของพิรากร สีเข้มที่แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีต่างๆ เพื่อเน้นภาษาที่ถูกต้อง สละสลวยและชัดเจน รวมทั้งวิเคราะห์การแปลใน 2 ประเด็นคือการทำความเข้าใจปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในของตัวบทและขั้นตอนการแปลจากความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย

วิทยานิพนธ์ทางวรรณคดีศึกษาในต่างประเทศที่เกี่ยวกับงานเขียนของสปาร์กส์โดยตรงทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์งานเขียนของสปาร์กส์มากขึ้น โดยเฉพาะในแง่มุมของทัศนคติของสปาร์กส์ต่อการสร้างนวนิยายแนวโรมานซ์และอุดมการณ์ปิตาธิปไตยที่แฝงอยู่ในงานเขียนของเขา

วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาบัณฑิต เรื่อง *Literary Love Making in Nicholas Sparks Novels: Finding the Balance Between the Writer's Life and Writer's Work in Bestselling*

Romantic Love (Colby College, Maine, United States, 2006) ของ Ryan Spanich วิเคราะห์กลวิธีการสร้างนวนิยายแนวโรมานซ์เพื่อหาเหตุผลว่าทำไมงานเขียนของสปาร์กส์ถึงได้รับความนิยมเป็นอย่างมากและอะไรดึงดูดผู้อ่านให้มาสนใจงานเขียนของเขา ผลการวิจัยสรุปได้ว่ากลวิธีการแต่งของสปาร์กส์สอดคล้องกับทฤษฎี *habitualization* และ *defamiliarization* ที่นำเรื่องที่ผู้อ่านคุ้นเคยในชีวิตจริงอยู่แล้วมาปรับให้แตกต่างไปเล็กน้อยเพื่อกระตุ้นความสนใจและความประทับใจจากผู้อ่าน นอกจากนี้ยังวิเคราะห์อิทธิพลของชีวิตส่วนตัวของสปาร์กส์ที่ส่งผลกระทบต่องานเขียนของเขาอีกด้วย งานวิจัยนี้ช่วยในการศึกษาภูมิหลังและอิทธิพลของชีวิตส่วนตัวที่ส่งผลกระทบต่องานเขียนของสปาร์กส์

วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาบัณฑิตเรื่อง *An Analysis of Stylistics in Dear John Novel by Nicholas Sparks* (State Islamic University Syarif Hidayatullah Jakarta, 2011) ของ Esa Yolanda Putri ศึกษาและวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาภาพพจน์หรือ figurative language และความหมายในนวนิยายเรื่อง *Dear John* โดยมีการจำแนกรูปแบบที่ใช้ในการบรรยายความรู้สึก ทศนคติ บุคลิกลักษณะของตัวละครที่บ่งบอกอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ เช่น ความเศร้า ความสุข ความอัศจรรย์ และความงาม เป็นต้น เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยในการวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง *Dear John* ต่อไป

วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเรื่อง *Female Pleasure in Nicholas Sparks' Romances: The Notebook Message in a Bottle and Dear John* (National Chengchi University, Taipei, 2013) ของ Ting-Yi Chang วิเคราะห์นวนิยายแนวโรมานซ์ที่ถือว่าเป็นตำนานของสปาร์กส์ 3 เรื่อง โดยเน้นที่ตัวละครหญิงและความสุขทางเพศซึ่งหาได้ค่อนข้างน้อยในนวนิยายของ สปาร์กส์อันเนื่องมาจากตัวละครหญิงถูกกดทับความปรารถนาโดยบริบทของสังคมปิตาธิปไตย และทศนคติของตัวละครชายในเรื่อง ตัวละครหญิงถูกสร้างให้เชิดชูความรักทางจิตใจมากกว่าความรู้สึกทางกาย ตอกย้ำแนวคิดที่ว่าเมื่อมีความรักเท่านั้นถึงจะมีความสัมพันธ์ทางกายได้ นับได้ว่าสปาร์กส์สร้างกรอบของสถานะและบทบาทรวมทั้งทศนคติของตัวผู้หญิงเองผ่านงานของเขาได้เป็นอย่างดี วิทยานิพนธ์เรื่องนี้เป็นตัวอย่างที่น่าสนใจให้ผู้วิจัยวิเคราะห์การสร้างกรอบของตัวละคร

เอกหญิงในงานเขียนทั้งสามเรื่องและสามารถต่อยอดแนวคิดเรื่องการนำเสนอภาพตัวละครหญิงในงานเขียนเล่มอื่นๆ ของสปาร์กส์

นอกจากวิทยานิพนธ์ที่กล่าวมาข้างต้นแล้วยังมีบทความอีก 1 บทที่วิเคราะห์งานของสปาร์กส์ในทางวิชาการคือเรื่อง “Master of Sentiment: The Romances of Nicholas Sparks” ของซาราห์ เชิร์ชเวล (Sarah Churchwell) จากหนังสือเรื่อง *Must Read Rediscovering American Bestsellers From Charlotte Temple to the Da Vinci Code* (2012) เชิร์ชเวลล์วิเคราะห์งานเขียนของสปาร์กส์ทางด้านรูปแบบการประพันธ์ เชื่อมโยงลักษณะการเล่าเรื่องและการสร้างตัวละครเข้ากับงานเขียนแนวเร้าอารมณ์ (sentimental literature) และพูดถึงอุดมการณ์ทางด้านศาสนา และเพศสถานะที่แฝงอยู่ในงานเขียนหลายเรื่องของเขาด้วย เป็นแนวทางให้ผู้วิจัยในการศึกษาแนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงในกรอบความเชื่อทางศาสนาที่ส่งผลกระทบต่อการนำเสนอภาพตัวละครเอกหญิงและตัวละครเอกชาย

งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเรื่องความเป็นชายค่อนข้างหลากหลาย ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษาและเป็นประโยชน์ผู้วิจัยได้แนวทางการศึกษาลักษณะการสร้างตัวละครเอกชายเข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับความเป็นชายและลักษณะการนำเสนอความเป็นชายในสื่อหลายประเภทเป็นอย่างดี ที่น่าสนใจคือ การเชื่อมโยงลักษณะความเป็นชายที่เปลี่ยนแปลงไปกับบริบททางสังคม วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับบริบทสังคมวัฒนธรรมของอเมริกัน พบการศึกษาดังนี้

งานวิจัยเรื่อง *ภาพยนตร์กับการสะท้อนภาพความเป็นชาย* (ภาควิชาการสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2540) ของกำจร หลุยยะพงศ์ ศึกษาความเป็นชายในภาพยนตร์ของฮอลลีวูดจำนวน 6 เรื่องระหว่าง พ.ศ. 2537 -2539 ได้ข้อสรุปว่าภาพยนตร์ทุกเรื่องนำเสนอภาพความเป็นชายใน 2 รูปแบบ คือ ความเป็นชายแบบเก่าที่เน้นความแข็งแรงของร่างกายและจิตใจ การมีอำนาจเพื่อได้รับชัยชนะ ขณะที่ 3 เรื่องที่เสนอภาพความเป็นชายแบบใหม่ ที่แตกต่างจากผู้ชายแบบแข็งแรงเก็บความรู้สึก แต่มีการแสดงด้านอารมณ์ระหว่างความสัมพันธ์ในครอบครัว พ่อแม่ ลูก รวมทั้งสะท้อนให้เห็นความสับสนในจิตใจของตัวละครเอกชายและการตั้งคำถามกับ

อำนาจชายเป็นใหญ่ในสังคมอเมริกันในยุคนั้น งานเขียนชิ้นนี้ช่วยเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ ภาพความเป็นชายแบบเก่าและแบบใหม่

วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเรื่อง *ภาพความเป็นชายยุคใหม่ที่สะท้อนในภาพยนตร์อเมริกันช่วงปี พ.ศ. 2539-2541* (สาขาวิชานิติศาสตร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ 2542) ของอังสนา ชิตรัตน์ ศึกษาภาพลักษณ์ รูปร่างหน้าตา ทศนคติ ความสัมพันธ์หลายรูปแบบกับ บุคคลรอบข้างของตัวละครเอกชายที่มีความเป็นชายแบบใหม่ มีความเป็นมนุษย์ธรรมดาที่มีทั้ง ข้อดีและข้อเสีย มีความต้องการความช่วยเหลือเมื่อประสบกับปัญหาต่างๆ รวมทั้งมีความอ่อนโยน และแสดงออกทางอารมณ์อย่างชัดเจน บางครั้งช่วยเหลือตัวละครหญิงอีกด้วย ช่วยให้เข้าใจภาพ ของผู้ชายที่มีการเปลี่ยนแปลงมากขึ้น

วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเรื่อง *ภาพความเป็นชายจากการสร้างตัวละครหลักใน ภาพยนตร์ของมาร์ติน สกอร์เซซี* (ภาควิชาการภาพยนตร์และภาพนิ่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2551) ของอัศวิน ชาบารา วิเคราะห์การสร้างตัวละครเอกชายที่สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นชายที่ ถูกทำลาย วิฤติความเป็นชายของตัวละครเอกทั้งหมดได้รับผลกระทบจากสภาพสังคมอเมริกัน ร่วมสมัยที่เต็มไปด้วยความแข่งขัน ความขัดแย้ง และปัญหาต่างๆ ตัวละครเอกชายต้องพยายาม ผลักดันตนเองให้สามารถอยู่ในสังคมให้ได้โดยการสร้างตนเองให้มีลักษณะแข็งแรงแบบลูกผู้ชาย ตามลักษณะความเป็นชายที่พึงประสงค์ ซึ่งความพยายามนี้ทำให้เกิดความขัดแย้งในจิตใจ รู้สึก แยกแยก โดดเดี่ยว อ้างว้างและต้องใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาในที่สุด วิทยานิพนธ์เล่มนี้ เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างภาพความเป็นชายที่สัมพันธ์กับสังคม อเมริกันร่วมสมัย

วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเรื่อง *บริโภคนิยมและวิฤติความเป็นชายในนวนิยายอเมริกันร่วมสมัย* (ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2557) ของไทวีกา อิงสันเทียะ ศึกษาผลกระทบจากระบบบริโภคนิยมที่ส่งผลต่ออัตลักษณ์ของผู้ชายและ นำไปสู่วิฤติความเป็นชาย เพราะผู้ชายตกอยู่สภาวะสับสน ติดอยู่ในกรอบของการบริโภคสินค้า เพื่อแสดงตัวตน ทำให้เกิดความพยายามหาทางออกโดนการต่อต้านหรือต่อรองกับระบบที่

ครอบงำผู้ชายในสังคม แต่สุดท้ายการโต้กลับและต่อรองกับอำนาจของระบบบริโภคนิยมไม่เกิดประโยชน์ แต่กลับเป็นการช่วยผลิตซ้ำแนวคิดเรื่องทุนนิยมและบริโภคนิยมต่อไป วิทยานิพนธ์เล่มนี้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาเรื่องวิกฤตความเป็นชายในสังคมอเมริกันร่วมสมัย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นแนวทางในการศึกษาการนำเสนอลักษณะความเป็นชายในงานเขียนกลุ่มอื่น นอกเหนือไปจากนวนิยายแนวโรมานซ์ เพราะในงานเขียนประเภทอื่นนั้นน่าจะมีการนำเสนอลักษณะความเป็นชายที่แตกต่างไปตามประเภท (genre) ของนวนิยายโดยเฉพาะงานเขียนที่เน้นเรื่องความเป็นชายของตัวละครเอกชายอย่างในงานประเภทอาชญากรรมหรืองานเขียนแนวต่อสู้ อื่นๆ ที่นักเขียนส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย นอกจากนี้การศึกษาริบทของสังคมที่ต่างกัันน่าจะแสดงให้เห็นพลวัตหรือการเปลี่ยนแปลงการให้นิยามและความหมายของความเป็นชาย เช่น ความเป็นชายในสังคมเอเชีย ความเป็นชายของชาวเอเชียที่อพยพมาอยู่ในสังคมอเมริกัน หรือสังคมประเทศอื่นๆ ที่น่าจะมีความแตกต่างกันตามบริบททางวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่ม

บทที่ 2

ความเป็นชายกับนวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์

ในบทนี้ขอนำเสนอแนวคิดเรื่องลักษณะความเป็นชายที่สัมพันธ์กับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของสังคมอเมริกันร่วมสมัย โดยเฉพาะสังคมในยุคหลังเหตุการณ์การก่อการร้ายครั้งใหญ่ที่สุดของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ส่งผลกระทบต่อแนวคิดเรื่องความเป็นชาย ศึกษาความเกี่ยวข้องระหว่างแนวคิดเรื่องความเป็นชายกับนวนิยายแนวโรมานซ์และอุดมการณ์ปีตาธิปไตย รวมทั้งศึกษาลักษณะงานเขียนของสปาร์กส์ ประวัติส่วนตัวและความเชื่อทางศาสนาที่มีอิทธิพลต่อเนื้อเรื่องและการสร้างตัวละครชาย โดยศึกษาลักษณะความเป็นชายที่มีหลายรูปแบบเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ลักษณะความเป็นชายในนวนิยายคัดสรรต่อไป

2.1 ความเป็นชายในสังคมอเมริกันหลัง “เหตุการณ์ 11 กันยายน”

ก่อนการเกิด “เหตุการณ์ 11 กันยายน” หรือที่รู้จักกันในอีกชื่อว่า “เหตุการณ์ 9/11” นั้น การนำเสนอลักษณะความเป็นชายมีหลายรูปแบบ ไมล์สโตนและเมเยอร์ (Milestone and Meyer) นักวิชาการสาขาสังคมวิทยาและวัฒนธรรมจากมหาวิทยาลัยแมนเชสเตอร์เมโทรโพลิทัน (Manchester Metropolitan University) กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง *Gender and Popular Culture* ถึงรูปแบบและลักษณะของความเป็นชายในสังคม โดยจำแนกประเภทตามลักษณะความเป็นชายที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสังคม ในแต่ละยุคสมัยของตะวันตก ความเป็นชายประเภทที่ 18 คือ “ความเป็นชายแบบเก่า” (“the old man”) เป็นความเป็นชายแบบที่คนทั่วไปเข้าใจคือ แข็งแกร่งทั้งร่างกายและจิตใจ มีเหตุผล มีอำนาจ และมักไม่ค่อยแสดงอารมณ์ เป็นรูปแบบความเป็นชายแบบดั้งเดิมที่มีมาตั้งแต่อดีตก่อนที่จะมีความเปลี่ยนแปลง ความเป็นชายประเภทที่ 2 คือ “ความเป็นชายแบบใหม่” (“the new man”) ที่ได้รับอิทธิพลและเกิดความเปลี่ยนแปลงส่วนหนึ่งมาจากขบวนการสตรีนิยม (2012: 13)

จอห์น เบย์นอน (John Beynon) นักวิชาการด้านสื่อมวลชน การสื่อสารและวัฒนธรรม กล่าวในหนังสือเรื่อง *Masculinities and Culture* ถึงความเป็นชายแบบใหม่สองลักษณะคือ ชายผู้ดูแลเลี้ยงดู (nurturer) ที่มีความรู้สึกอ่อนโยน เห็นอกเห็นใจผู้หญิง ช่วยทำงานบ้าน ดูแล

ครอบครัวซึ่งจะต่างจากผู้ชายแบบเก่าที่ปล่อยให้ทำงานดูแลบ้าน ดูแลลูกเป็นเรื่องของผู้หญิงเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ผู้ชายแบบใหม่นี้ยังเชื่อในความเท่าเทียมระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ขณะที่อีกแบบเป็นกลุ่มคนหลงรูปตนเอง (narcissist) ที่ให้ความสนใจภาพลักษณ์ รูปร่างหน้าตา เน้นการแต่งตัวที่ดูดีให้หูตามการเติบโตของสังคมบริโภคนิยมและการเรียกร้องสิทธิของชายรักร่วมเพศ ตั้งแต่ทศวรรษ 1980 (Milestone & Meyer, 2012: 116-118)

รูปแบบความเป็นชายต่างๆ เหล่านี้ได้รับการนำเสนอผ่านทางสื่อ สิ่งพิมพ์ต่างๆ มากมาย เพราะสื่อเป็นช่องทางที่สามารถเข้าถึงคนในสังคมได้อย่างแพร่หลายและครอบคลุม ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าลักษณะภาพรวม กระแสความคิด ค่านิยม หรือวัฒนธรรมหนึ่งๆ ที่กำลังเป็นที่ได้รับความสนใจมักจะถูกผลิตซ้ำในสื่อต่างๆ จึงอาจกล่าวได้ว่าการศึกษารูปภาพตัวละครชายในสื่อหลายแขนง ไม่ว่าจะเป็นทางวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ สิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต หรือเกม จะช่วยทำให้เห็นแนวคิดเกี่ยวกับความเป็นชายในสังคมได้ชัดเจนมากขึ้น

อิทธิพลของวงการโฆษณาที่มีบทบาทมากขึ้นตั้งแต่หลังสงครามครั้งที่ 2 และการเข้าสู่ยุคแห่งการปรับรูปโฉมการนำเสนอลักษณะความเป็นชายแบบใหม่ในทศวรรษ 1980 เป็นต้นมานั้น เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำเสนอภาพลักษณ์ของผู้ชายเป็นอย่างมากด้วยเช่นเดียวกัน (Edwards, 2006: 106, 110) เพราะในช่วงเวลานั้นกระแสความต้องการของตลาดโฆษณาได้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ มีการปรับเปลี่ยนแนวคิดแบบดั้งเดิมที่เคยให้ความสำคัญกับความต้องการของลูกค้าโดยการทำความเข้าใจและมุ่งเน้นการศึกษาในเรื่องของเชื้อชาติและชนชั้นเป็นหลักไปเป็นการเน้นที่การขายเรือนร่างและรูปลักษณ์แทน นักวิจัยทางการตลาดได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในการนำเสนอภาพความเป็นชายที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงการสำรวจตลาดและกลุ่มเป้าหมายของสื่อโฆษณาในยุคนั้นว่า ทศวรรษ 1990 เรียกได้ว่าเป็นยุคของ “ความเป็นชายแบบใหม่” (new man) (Essed, Goldberg, & Kobayashi, 2009: 119) ความเป็นชายแบบใหม่ได้รับความสนใจและนำเสนอในหลากหลายรูปแบบตามสื่อต่างๆ รวมทั้งพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน มีการพยายามสร้างผู้ชาย นำเสนอภาพผู้ชายแบบนี้ที่เน้นไปยังรูปลักษณ์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการขายสินค้าให้กับกลุ่มลูกค้าแบบใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีทั้งลูกค้าหลักผู้หญิง ลูกค้าผู้ชาย และยังเพิ่มเติมลูกค้าเพศที่สามเข้าไปด้วยนั่นเอง

ลักษณะสำคัญที่แสดงให้เห็นภาพความเป็นชายที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม คือการให้ความสำคัญกับลักษณะของรูปร่างหน้าตาภายนอก ลักษณะเช่นนี้มาจากการเกิดขึ้นของความเป็นชายแบบใหม่ หรือ “new man” โดยเฉพาะผู้ชายแบบหลงตัวเองหรือ “narcissist” (Milestone & Meyer, 2012: 119) อันเป็นลักษณะของผู้ชายแบบใหม่ที่มีความลุ่มหลง ให้ความสำคัญรูปร่างหน้าตามากขึ้น การนำเสนอภาพของผู้ชายแบบนี้จะเป็นไปในแนวที่เน้นเรือนร่าง แสดงให้เห็นร่างกายที่สื่อให้เห็นนัยทางเพศ มีการนำเสนอและเปิดเผยเรือนร่างของผู้ชายมากขึ้น ซึ่งจะแตกต่างไปจากลักษณะความเป็นชายแบบเก่าที่เน้นให้เห็นรูปร่างที่แข็งแรง มีกล้ามเนื้อ ดูบึกบึน เหมาะกับการใช้แรงงานหนัก ขณะที่ผู้ชายแบบใหม่ผสมผสานกับลักษณะที่มีความเป็นหญิงมากขึ้น คือ มีทั้งรูปร่างท่าทางที่ยังดูแข็งแรงสมชาย มีกล้ามเนื้อ แต่มีบางส่วนของรูปร่างหรือการสื่ออารมณ์ความรู้สึกที่แสดงออกถึงความเป็นผู้หญิง มีความอ่อนหวาน นุ่มนวล หรือกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกน่าดึงดูดทางเพศเช่นเดียวกัน ลักษณะเช่นนี้ในอดีตจะพบในผู้หญิงหรือในเพศทางเลือกเท่านั้น

การเน้นรูปร่างของผู้ชายในแง่ที่สื่อถึงนัยทางเพศที่น่าดึงดูดยังคงมีการนำเสนอในภาพยนตร์แนวตำรวจบู๊ (cop action film) ที่จัดได้ว่าเป็นแนวภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอภาพความเป็นชายแบบเก่าอย่างเข้มข้นในการเน้นตัวละครเอกชายเป็นหลัก อย่างเช่นในเรื่อง *Die Hard* (1988, 1990, 1995, 2007) จอห์น แมคเคลน (John McClane) ตัวเอกของเรื่องเป็นตัวแทนของความเป็นชายแบบเก่าในเรื่องรูปลักษณ์และจิตใจ มีความแข็งแรง ความกล้าหาญ บ้าบิ่น เป็นตำรวจและต้องต่อสู้ ทำภารกิจหลายอย่างซึ่งล้วนแล้วแต่เน้นที่ความแข็งแรงของผู้ชายเป็นหลัก แต่การใส่เสื้อผ้าแบบที่เปิดเผยให้เห็นกล้ามเนื้อและรูปร่างลำสันดังรูปประกอบเพื่อแสดงความสมชายและดึงดูดสายตาผู้ชมแทบจะตลอดทั้งเรื่องอีกทั้งยังทำให้เห็นแนวคิดเรื่องการอวดร่างกายมากขึ้นของความเป็นชายแบบใหม่อีกด้วย นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าความเป็นชายที่เคยเน้นร่างกายแข็งแรงเพื่อการทำงานหนักมีการเปลี่ยนแปลง เพราะแม้จะยังเน้นที่ลักษณะบึกบึนแข็งแรง แต่การให้ตัวละครเอกชายโชว์เรือนร่างเสมอเหมือนกับการมองว่าร่างกายของผู้ชายเป็นวัตถุทางเพศ เป็นวัตถุแห่งการจ้องมองได้เช่นเดียวกับร่างกายของผู้หญิง เป็นการกลับบทบาทที่แต่เดิมผู้ชายมักเป็นฝ่ายกระทำและผู้หญิงเป็นผู้ถูกกระทำ (Milestone & Meyer, 2012: 124)

นอกจากในภาพยนตร์แล้ว ในนิตยสารของผู้ชายอย่าง *FHM* หรือ *Men's Health* ยังเน้นที่ร่างกายของผู้ชายมากขึ้น มีการเน้นที่เรื่องแพชั่น การแต่งกาย การดูแลตนเอง เช่นเดียวกับในนิตยสารของผู้หญิงมากขึ้น ส่วนของละครโทรทัศน์ ละครแนวผู้ชายอย่างเช่นละครเกี่ยวกับแพทย์ที่เคยมีแพทย์ผู้ชายเป็นตัวละครที่เป็นวีรบุรุษ มีอำนาจ มีความสามารถในการรักษาผู้คนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตลอดมีการเปลี่ยนแปลง มีแพทย์ผู้หญิงเพิ่มมากขึ้นจากเดิมที่ผู้หญิงมักได้รับบทเป็นพยาบาลเท่านั้น แม้ว่าแพทย์ผู้ชายมีจำนวนมากกว่าและยังคงมีความเก่งและฉลาดโดดเด่นอยู่ แต่มีการเพิ่มลักษณะที่แสดงอารมณ์ด้านอ่อนไหวได้ของแพทย์ผู้ชายเหล่านี้อีกด้วย สำหรับผู้ชายแบบใหม่ อาชีพแพทย์ยังแสดงถึงความเป็นชายแบบวีรบุรุษแต่สามารถทำผิดพลาดอาจเผชิญกับปัญหาครอบครัวหรือปัญหาส่วนตัวอื่นๆ ที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจและทำให้ตัวละครแสดงความอ่อนแอออกมาเช่นกัน ทำให้ตัวละครมีความสมจริงเหมือนผู้ชายปกติทั่วไปมากขึ้น ยกตัวอย่างเช่น ตัวละครจากละครชุดเกี่ยวกับแพทย์เรื่อง *ER* (1994 - 2009) (Milestone & Meyer, 2012: 120-121, 136)

รูปแบบของความเป็นชายที่มีการผสมผสานเช่นนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญเมื่อเกิดเหตุการณ์การก่อวินาศกรรมครั้งรุนแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของประเทศสหรัฐอเมริกาขึ้น เช้าตรู่ของวันอังคารที่ 11 กันยายน 2001 เวลาประมาณ 8:45 น. กลุ่มผู้ก่อการร้ายจากกลุ่มอัลกออิดะห์ (Al-Qaeda) จี้บังคับสายการบินพาณิชย์ของอเมริกาจำนวน 4 ลำ สองลำถูกขับพุ่งชนอาคารเวิร์ลเทรด (World Trade Center) 2 อาคารทางทิศเหนือและทิศใต้ในเมืองนิวยอร์ก (New York) จนเกิดการระเบิดมีเพลิงลุกไหม้รุนแรงและถล่มในเวลาต่อมา เครื่องบินอีกลำถูกขับชนด้านตะวันตกของอาคารเพนตากอน (Pentagon) ที่ทำการของกระทรวงกลาโหมสหรัฐอเมริกาในกรุงวอชิงตัน ดีซี (Washington D.C.) เมืองหลวงของประเทศ เครื่องบินลำสุดท้ายถูกผู้โดยสารที่ทราบข่าวเรื่องการก่อการร้ายจากทางโทรศัพท์ขณะที่รอเครื่องออกล่าช้ากว่ากำหนด ร่วมกันต่อสู้กับผู้ก่อการร้าย ทำให้เครื่องบินพลาดเป้าหมาย ไปตกที่ทุ่งซานเมืองทางตะวันตกของรัฐเพนซิลวาเนีย (Pennsylvania) (History, 2010: online)

นับจากเหตุการณ์ก่อวินาศกรรมครั้งนี้ เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในสังคมอเมริกันในทุกด้าน การรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวดมากขึ้น โดยเฉพาะในสนามบิน มีการจัดตั้งกระทรวง

ความมั่นคงแห่งมาตุภูมิของสหรัฐ (The Department of Homeland Security) ขึ้นใหม่เพื่อป้องกันและตรวจสอบเพื่อความปลอดภัยที่มากขึ้น ความรู้สึกของคนอเมริกันเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงต่อการรับรู้ตัวตนและความเป็นประเทศที่เคยเป็นชาติมหาอำนาจที่ปลอดภัย เกิดกระแสความตื่นกลัว หวาดวิตก เกิดขัดแย้งและพบการกระทำที่รุนแรงต่อชาวมุสลิมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว (Wood, 2010: online) รวมทั้งผลกระทบทางด้านจิตใจที่ส่งผลเป็นบาดแผลฝังใจในเหตุการณ์การทำร้ายผู้คนบริสุทธิ์นับพันคน รวมทั้งผลกระทบต่อเนื่องจากการเข้าทำสงครามนานหลายปีของอเมริกา หลังจากเหตุการณ์วินาศกรรมครั้งนี้ หลายคนทั้งที่อยู่ในที่เกิดเหตุโดยตรงหรือดูการถ่ายทอดข่าวจากทางสื่อต่างๆ ต้องเข้าพบจิตแพทย์เพื่อบำบัดความซึมเศร้า หดหู่ (Peay, 2015: online)

ผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์ในครั้งนี้เป็นจำนวนเกือบ 3 พันคน ทั้งประชาชนและเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัย หน่วยดับเพลิง ทหาร ตำรวจ เป็นผู้ชาย 75-80% (CNN, 2016: online) นับเป็นเหตุการณ์ความสูญเสียครั้งร้ายแรงที่สุดของอเมริกา ผลจากความเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สินอันประเมินค่าแทบไม่ได้ในครั้งนี้ส่งผลให้จอร์จ ดับเบิลยู บุช (George W. Bush) ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาในตอนนั้นประกาศทำสงครามกับกลุ่มคนที่มีส่วนร่วมกับกลุ่มก่อการร้าย ทำให้เกิดการเคลื่อนกำลังพลเข้าสู่รบในประเทศอิรัก (Iraq) และประเทศอัฟกานิสถาน (Afghanistan) อย่างเต็มรูปแบบ เป็นสงครามยืดเยื้อยาวนานกว่าสิบปี จนสามารถสังหารโศกามา บิน ลาดิน (Osama Bin Laden) ผู้ก่อตั้งกลุ่มก่อการร้ายนี้ได้ ในรัฐบาลของประธานาธิบดีบารัค โอบามา (Barack Obama) ในปี 2011 (Poladia, 2015; History, 2010: online)

การเดินทางเข้าสู่ต่อสู้กับกลุ่มผู้ก่อการร้ายตามคำสั่งของบุชเป็นการพยายามกู้คืนความรู้สึกและศักดิ์ศรีของอเมริกาที่กลับคืนมา จากที่เคยมีอำนาจ เป็นผู้นำของโลก เมื่อตึกสำคัญที่เปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของมหานครนิวยอร์ก เมืองแห่งวัฒนธรรมอเมริกันสมัยใหม่ที่มีชื่อเสียง และอาคารสำคัญทางทหารที่เป็นภาพลักษณ์ความมั่นคงของชาติถูกคุกคาม ถูกทำลายลงโดยที่ไม่มีหน่วยงานใดสามารถยับยั้งไว้ได้ ทำให้ความรู้สึกเชื่อมั่น ความมั่นใจถูกทำลายลงไป ถ้าเปรียบเทียบประเทศสหรัฐอเมริกากับความเปราะบาง การถูกบุกเข้าทำลาย ทำร้ายผู้คนเปรียบเหมือนการที่ความเปราะบางที่เข้มแข็งถูกทำลาย มิเชล เบลินี (Michelle Bellini) วิเคราะห์แนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเปราะบางกับความเปราะบางกับประธานาธิบดีและความเป็นชาติของอเมริกาใน

วิทยานิพนธ์เรื่อง *"Wanted Dead or Alive": Masculinities and US Military Intervention in Afghanistan* ว่าความเป็นชายในแต่ละยุคสมัยสัมพันธ์กับการดำเนินงานของประธานาธิบดีในแต่ละยุค และเหตุการณ์ 9/11 ได้สร้างความเป็นชายแบบเข้มแข็งและกล้าหาญกลับมาอีกครั้งผ่านการสังหารของประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู บุช (2010: 2-3)

ความเป็นประเทศที่ผูกโยงเข้ากับความเป็นชายนี้ยังแสดงให้เห็นลักษณะที่เรียก "hegemonic masculinity" อีกด้วย อเมริกาได้รับการมองว่าเป็นประเทศมหาอำนาจผู้นำของโลก ความเป็นชายที่เป็นตัวแทนของประเทศจึงเป็นความเป็นชายแบบอำนาจนำที่เป็นแบบแผนของความเป็นชายที่คนในสังคมมองว่าเป็นกลุ่มที่มีอำนาจ เมื่อประเทศถูกคุกคาม ทำให้ความเป็นชายถูกสั่นคลอน นำมาสู่การต้องเรียกคือความเป็นชายที่ยึดโยงกับความรุนแรงกลับคืนมาเพื่อป้องกันประเทศผ่านการดำเนินงานของกองทัพและทหารที่ประจำการทั้งในและต่างประเทศ (Bellini, 2010: 3) ช่วงเวลานี้ลักษณะความเป็นชายที่พึงประสงค์จึงเป็นความเป็นชายที่แสดงถึงอำนาจ ความแข็งแรง การควบคุม และมีความรุนแรง แตกต่างจากในยุคก่อนหน้า ในช่วงประธานาธิบดี บิล คลินตัน (Bill Clinton) ในยุคหลังสงครามเย็นในปลายศตวรรษที่ 19 ถึงช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ที่แสดงให้เห็นภาพความเป็นชายแบบ "tough but tender" ที่เข้าไปแทรกแซงการรบในบอสเนีย (Bosnia) โดยเน้นที่การช่วยเหลือผู้ไม่เกี่ยวข้องที่ติดอยู่ในสงครามหรือฝ่ายที่อ่อนแอกว่า ขณะที่รัฐบาลของบุชเน้นการเข้าโจมตีแบบเต็มรูปแบบเพื่อกวาดล้างกลุ่มผู้ก่อการร้ายให้หมดไปโดยไม่มี การประนีประนอม (2010: 7, 41)

ลักษณะความเป็นชายนั้นเปลี่ยนแปลงตามสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป จากภาพความเป็นชายแบบเก่าเป็นความเป็นชายแบบใหม่ที่เน้นความรู้สึกอ่อนโยนทางด้านจิตใจเพิ่มมากขึ้น สู่ความเป็นชายที่มีความผสมผสานระหว่างความเป็นชายแบบใหม่กับความเป็นชายแบบเก่าในด้านความแข็งแรง และเมื่อเกิดเหตุการณ์ก่อการร้ายขึ้นเกิดการย้อนกลับไปสู่ความเป็นชายแบบดั้งเดิมที่มุ่งเน้นอำนาจผ่านการควบคุมและการใช้ความรุนแรงในสงครามและผ่านการเมืองแห่งสังคมโลก ลักษณะความเป็นชายแบบนี้ได้รับการนำเสนอในงานของนักเขียนที่มีชื่อเสียงหลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานเขียนแนวต่อสู้หลังจากเหตุการณ์ 9/11 ที่มี การพูดถึงการก่อการร้ายเพิ่ม

มากขึ้น ลักษณะของงานเขียนเช่นนี้เอื้อต่อการสร้างภาพของตัวละครเอกชายให้เป็นแบบวีรบุรุษ และมีความเป็นชายแบบเข้มข้น เข้มแข็ง บึกบึน พौरอมรบและต่อสู้กับข้าศึก

2.2 ความเป็นชายในนวนิยายแนวโรมานซ์

แม้ว่านวนิยายแนวโรมานซ์ไม่ใช่งานเขียนประเภทที่เน้นการต่อสู้ หรือเน้นความเป็นวีรบุรุษของตัวละครเอกเพื่อสร้างรูปแบบความเป็นชายที่พึงประสงค์ให้กับนักอ่านผู้ชายอย่างเดียวกับในงานเขียนแนวผู้ชายอย่างงานเขียนแนวสืบสวน สอบสวน อาชญาวิทยา หรืองานเขียนแนวต่อสู้ แต่งานเขียนแนวโรมานซ์เป็นอีกงานเขียนที่น่าเสนอลักษณะความเป็นชายที่น่าสนใจ เพราะเน้นความแข็งแรง ความเข้มแข็ง บึกบึนของตัวละครเอกชาย แต่เป็นไปเพื่อสนองความต้องการที่แตกต่างของนักอ่านนวนิยายแนวโรมานซ์ที่ส่วนมากเป็นผู้หญิง

นักวิชาการอธิบายลักษณะตัวละครเอกชายที่ถูกนำเสนอในนวนิยายแนวโรมานซ์ที่พบในปัจจุบันในหนังสือเรื่อง *Romance Fiction: A Guide to the Genre* ว่ามี 3 แบบด้วยกัน คือ “alpha-male hero” ซึ่งเป็นลักษณะของตัวละครเอกชายที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากดังที่ได้กล่าวไปเพราะเป็นคนที่น่าดึงดูดในความแข็งแรง ดิบเถื่อน ก้าวร้าว มีอำนาจ มีพลัง เป็นผู้นำ ขณะที่แบบที่ 2 คือความเป็นชายแบบใหม่นั้นจะถ่ายทอดผ่านตัวละครเอกชายแบบ “beta hero” ที่จะมีคุณลักษณะทางอารมณ์ด้านบวก มีความอ่อนโยนในจิตใจมากกว่าตัวละครเอกชายแบบแรก อย่งไรดี แม้ว่าตัวละครทั้งสองแบบจะยังคงได้รับความนิยมเหมือนเช่นที่เคยเป็นมา แต่มีแนวโน้มว่าตัวละครเอกชายแบบที่ 3 ที่แสดงความเป็นชายแบบผสมผสานระหว่างความเป็นชายแบบเก่ากับความเป็นชายแบบใหม่จะเริ่มได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น ตัวละครเอกชายที่เข้มแข็งกล้าหาญดุเดือดแต่มีด้านที่อ่อนโยนซ่อนอยู่เล็กๆ แตกต่างจากแบบที่ 2 ซึ่งเน้นความอ่อนโยนหรือความเห็นอกเห็นใจต่อตัวละครหญิงในเรื่อง (Ramsdell, 2012: 50) ตัวละครเช่นนี้มีลักษณะรูปร่าง ภาพลักษณ์แข็งแรง ล้ำสันดูเป็นผู้ชายแข็งแกร่ง เข้มแข็งและกล้าหาญ มีนิสัยดุเดือดหรือมีมุมนิดๆ แบบผู้ชายแต่จะมีคุณสมบัติทางด้านจิตใจที่อ่อนโยนเห็นอกเห็นใจ และเข้าใจผู้หญิงเพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน

ลักษณะของตัวละครเอกชายเช่นนี้สอดคล้องกับภาพลักษณ์ความเป็นชายที่พบได้ในสังคมทั่วไปและสื่ออื่นๆ ด้วยเช่นเดียวกัน ตัวละครชายแบบ alpha-male hero นั้นบุคลิก ลักษณะอุปนิสัยที่เข้มแข็ง แข็งแรงเทียบเท่าได้กับความเป็นชายแบบเก่าที่ได้รับการกล่าวถึงและนำเสนอเน้นย้ำตามสื่อต่างๆ เป็นอย่างมากในช่วงทศวรรษ 1940-1950 ส่วน beta hero นั้นมีความใกล้เคียงกับความเป็นชายแบบใหม่ แบบที่เป็นผู้ดูแล (nurturer) ในด้านอารมณ์ความรู้สึกด้านบวกต่อผู้หญิงที่เกิดขึ้นจากการได้รับการปรับเปลี่ยนทัศนคติจากกระแสสังคมในเรื่องความเท่าเทียมกันระหว่างเพศหญิงและชายตั้งแต่ทศวรรษ 1980 เป็นต้นมา ขณะที่ตัวละครแบบผสมผสานเป็นการนำคุณลักษณะด้านบวกของความเป็นชายแบบเก่าและความเป็นชายแบบใหม่มารวมกันทำให้เกิดตัวละครที่ไม่ได้สุดโต่งไปในทางใดทางหนึ่งเพราะไม่ได้ห้าวหาญ แข็งกร้าวหรือมีแต่ด้านดีอ่อนโยน อ่อนไหวจนเกินไป หากแต่มีความเป็นตัวละครเอกชายที่มีความสมบูรณ์พร้อมเพิ่มมากขึ้นเพราะมีทั้งความเข้มแข็ง รูปลักษณ์ดีและยังมีจิตใจที่ดีด้วย แนวคิดเรื่องการแบ่งประเภทลักษณะตัวละครเอกชายจะเป็นแนวทางในการศึกษาตัวละครเอกชายในนวนิยายคัดสรรต่อไป

นิยายแนวโรมานซ์ได้รับความนิยมมากเป็นอันดับต้นๆ จากงานเขียนทั้งหมด ปฏิเสธไม่ได้ว่าคำกล่าวอันทรงพลังของเจน แอน เครนตซ์ (Jayne Ann Krentz) นักเขียนนวนิยายแนวโรมานซ์ชาวอเมริกันที่มีชื่อเสียงในงานประชุม Public Library Association (PLA) ใน ค.ศ. 1996 ว่า “Romance has arrived!” (Ramsdell, 2012: 3) เพื่อประกาศถึงกระแสความนิยมในงานวรรณกรรมประเภทนี้นั้นได้พิสูจน์อย่างแน่ชัดแล้วว่าเป็นการประกาศที่เป็นความจริง ตั้งแต่นั้นจนถึงปัจจุบันความนิยมในการอ่านนวนิยายแนวโรมานซ์ยังคงเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ดังข้อมูลในเว็บไซต์ซึ่งเป็นที่รู้จักในวงการงานเขียนแนวโรมานซ์ของสมาคมนักเขียนนวนิยายแนวโรมานซ์ในสหรัฐอเมริกา (Romance Writers of America) หรือ RWA ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนนักเขียนนวนิยายแนวโรมานซ์และก่อตั้งมายาวนานกว่า 30 ปีว่า นวนิยายแนวโรมานซ์ทำรายได้ใน ค.ศ. 2013 ประมาณ 1.08 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเป็นรายได้ที่สูงมากเมื่อเทียบกับสัดส่วนการตลาด 34% ของส่วนแบ่งตลาดหนังสือของผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกา (RWA, 2014: online)

นวนิยายแนวโรมานซ์ร่วมสมัยมีความหลากหลายมากขึ้น ลักษณะร่วมประการสำคัญอย่างหนึ่งของนวนิยายแนวโรมานซ์แต่ละประเภทคือ การเน้นที่จะนำเสนอผ่านตัวละครเอกหญิง

มากกว่าตัวละครเอกชาย แม้ว่ามีการเขียนที่เน้นตัวละครเอกชายอยู่บ้าง แต่โดยส่วนมากมักจะไม่ได้ลดบทบาทของตัวละครเอกหญิงนัก ที่เป็นเช่นนี้อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะสำคัญของงานเขียนประเภทนี้ ที่ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงจากยุคที่นวนิยายแนวโรมานซ์รุ่งเรืองในศตวรรษที่ 18-19 นั่นคือ นักเขียนส่วนใหญ่ของนวนิยายแนวโรมานซ์ยังเป็นผู้หญิงเช่นเดียวกับนักเขียนหญิงชาวอังกฤษซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในยุคนั้นดังที่ได้กล่าวไป ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เน้นที่ตัวละครเอกหญิงหรือตัวละครเอกชายมักจะสะท้อนให้เห็นมุมมองของผู้หญิงเป็นส่วนใหญ่

นักเขียนชายที่เขียนนวนิยายแนวโรมานซ์มีจำนวนไม่มากนัก บางคนสร้างสรรค์ผลงานโดยใช้นามปากกาที่เป็นชื่อผู้หญิง เพื่อให้ผู้อ่านผู้หญิงให้ความไว้วางใจ เช่น บิลล์ สเปนซ์ (Bill Spence) ที่ต้องใช้ชื่อว่า เจสสิกา แบลร์ (Jessica Blair) เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับนวนิยายแนวโรมานซ์ที่เขาเขียน (Swyers, 2014: online) เพราะมีส่วนน้อยที่นักเขียนชายจะได้รับความนิยมในวงการนวนิยายแนวโรมานซ์ อันเนื่องมาจากความกังขาของผู้อ่านที่ไม่แน่ใจหรือมักไม่ค่อยยกย่องอ่านเรื่องราวความรักจากนักเขียนชาย เนื่องจากกลัวผิดหวังและการเล่าเรื่องอาจไม่เข้าถึงความรู้สึก อารมณ์ ความต้องการของผู้อ่านส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง

เจนิส แรดเวย์ (Janice Radway) ศาสตราจารย์ทางด้านวรรณคดีและประวัติศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยดุค (Duke University) กล่าวถึงประเด็นความแตกต่างระหว่างงานเขียนแนวโรมานซ์ของนักเขียนชายและนักเขียนหญิงไว้ในหนังสือเรื่อง *Reading the Romance: Women, Patriarchy, and Popular Literature* ซึ่งเป็นหนังสือรุ่นบุกเบิก เป็นการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับวัฒนธรรมการอ่านนวนิยายแนวโรมานซ์ของกลุ่มผู้อ่านผู้หญิงจากเมืองสมิทตัน (Smithton) ซึ่งเป็นเมืองขนาดเล็กที่อยู่ตอนกลางของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยจำแนกนวนิยายแนวโรมานซ์ออกเป็นสองประเภท คือ นวนิยายแนวโรมานซ์ชั้นดี หรือนวนิยายแนวโรมานซ์ในอุดมคติ (ideal romance) ที่สร้างความสุขให้กับผู้อ่านโดยการจัดการกับความกลัว หรือความต้องการต่างๆ ในเรื่องความรักของชายหญิงได้เป็นอย่างดี กับนวนิยายที่จัดได้ว่าไม่ดีหรือไม่ประสบความสำเร็จ (fail romance) ที่มักสร้างเรื่องที่ยังไม่ค่อยน่าเชื่อถือ ไม่สามารถชักจูงผู้อ่านให้คล้อยตามการกระทำร้ายแรงต่างๆ และการเปลี่ยนแปลงของตัวละครเอกชายได้ โดยเฉพาะการไม่เน้นความรัก ความสัมพันธ์ของตัวละครเอกชายและหญิงเป็นหลัก (2009: 157-158)

จากผลของการสอบถามพบว่ากลุ่มนักอ่านผู้หญิงเหล่านี้ สามารถระบุได้ว่างานเขียนแต่ละเล่มเป็นผลงานของนักเขียนชายหรือนักเขียนหญิง ความแตกต่างที่ชัดเจนในการจำแนกนี้คือ “a man’s story always gives the hero’s point of view more extensively than that of the heroine” (Radway, 2009: 179) คือการให้ความสำคัญไปที่ตัวละครเอกชายและเรื่องราวมุมมอง ความคิดต่างๆ ของตัวละครเอกชายที่เกิดขึ้นนั่นเอง ลักษณะเช่นนี้จึงจะแตกต่างจากงานเขียนของนักเขียนหญิงที่จะเป็นไปในทางตรงกันข้ามดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เพราะนวนิยายแนวโรمانซ์จากนักเขียนหญิงมักจะเน้นไปที่ตัวละครเอกหญิงเป็นหลัก นอกจากนี้จะสามารถระบุงานเขียนจากนักเขียนชายที่เขียนโดยใช้ชื่อจริงแล้ว กลุ่มนักอ่านชาประจำของนวนิยายแนวโรمانซ์ยังบอกอีกว่า พวกเขาสามารถระบุนักเขียนชายภายใต้นามปากกาของชื่อผู้หญิงได้อีกด้วย นักอ่านคนหนึ่งได้กล่าวว่านักเขียนชายเหล่านี้ “always clips the women short” (2009: 179) ซึ่งเป็นการเน้นความสำคัญ ให้นำหนักไปที่ตัวละครเอกชาย และลดบทบาทของตัวละครเอกหญิงลงไป

แรดเวย์เองก็เห็นด้วยกับประเด็นเรื่องลักษณะเฉพาะบางประการที่สังเกตได้ของนักเขียนนวนิยายแนวโรمانซ์ผู้ชาย แม้ว่าในตอนต้นเธอเองจะเกิดความรู้สึกสงสัยเช่นเดียวกันเมื่อได้ทราบข้อมูลเหล่านั้น จากการทดลองอ่านนวนิยายแนวโรمانซ์เรื่อง *Bride of the Baja* (1980) ของโจเซลีน ไวลด์ (Jocelyn Wilde) ซึ่งเป็นนามปากกาของนักเขียนชายนาม จอห์น ทูมบ์ (John Toombs) เพื่อหาข้อมูลเพิ่มเติมนั้น แรดเวย์พบประเด็นที่น่าสนใจของงานเขียนของผู้ชายที่เป็นไปในทางเดียวกับนักอ่านจากสมิทสัน ประเด็นแรกคือ งานเขียนของนักเขียนชายเน้นตัวละครเอกชาย และให้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครเอกหญิงน้อยกว่าตามที่ได้อ้างไป แต่ประการสำคัญที่เธอให้ความสนใจคือ นักเขียนชายนำเสนอเรื่องราวของตัวละครเอกหญิงในแง่ที่นักเขียนหญิงบางส่วนมักจะหลีกเลี่ยง ละเว้น หรือไม่ค่อยมีการนำเสนอในด้านนี้มากเท่าใดนัก นั่นคือลักษณะการนำเสนอรายละเอียด การบรรยายตัวละครเอกหญิงที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับตัวละครชายหลายคน แรดเวย์มองว่าสิ่งที่ขาดหายไปในงานเขียนเล่มนี้คือประเด็นหลักของการนำเสนอไม่ใช่อารมณ์ความรู้สึกที่พึงพอใจ หรือมีความสุขสมหวังในความสัมพันธ์แบบนี้ของตัวละครเอกหญิง หากแต่กลับไปเน้นที่การเล่าถึงเรื่องราวเชิงแพ้ฝัน ในจินตนาการของผู้ชายมากกว่า

เพราะเหมือนกับเป็นการอธิบายให้เห็นว่าจะเป็นอย่างไ หรือรู้สึกอย่างไรหากผู้ชายได้พบกับผู้หญิงที่เปิดกว้างทางด้านความสัมพันธ์ทางเพศแบบนี้ (Radway, 2009: 179) การให้รายละเอียดในส่วนนี้มีมากกว่าความรู้สึกของตัวละครเอกหญิง

นวนิยายแนวโรมานซ์ของนักเขียนหญิงนั้น ไม่ว่าจะเน้นตัวละครเอกชายหรือตัวละครเอกหญิง หัวใจหลักสำคัญของงานเขียนประเภทนี้ คือการเข้าถึงอารมณ์ของผู้หญิงซึ่งเป็นกลุ่มผู้อ่านเป้าหมายหลัก ดังนั้นในการบรรยายหรืออธิบายถึงความรู้สึกต่างๆ ต้องเกิดจากการคัดสรรแล้วว่า จะทำให้นักอ่านเกิดความรู้สึกในแง่ดีต่อตัวละคร และนำไปสู่การเติมเต็มความสุขจากการอ่าน การร่วมรับรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความสุขทางอารมณ์นี้ อาจเป็นวัตถุประสงค์หลักประการหนึ่งของการอ่านนวนิยายแนวโรมานซ์เพราะ “เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปอยู่แล้วว่าผู้หญิงมักจะยึดโยงตนเองเข้ากับตัวละครเอกหญิง.” (It is a commonly accepted truism that when a woman reads a romance she is “identifying” with the heroine.) (Kinsale, 1992: 31) และการอ่านนวนิยายแนวโรมานซ์เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่ช่วยให้ผู้หญิงได้มีช่วงเวลาที่ความฝัน ความหวัง ความต้องการบางอย่างจากความสัมพันธ์กับผู้ชายที่ได้รับการเติมเต็มและมีความสุขใจ

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการนำเสนอลักษณะความเป็นชายในนวนิยายแนวโรมานซ์นั้นสอดคล้องและใกล้เคียงกับลักษณะความเป็นชายบางรูปแบบที่ปรากฏในสังคมทั่วไป ตัวละครเอกชายที่แสดงออกถึงความเป็นชายที่มีความดุเดือด มีความแข็งแกร่งเหมือนความเป็นชายแบบเก่าหรือแบบดั้งเดิมนั้นจะได้รับความนิยมสูงสุด ความเป็นชายแบบใหม่ในตัวละครเอกชายที่มีจิตใจอ่อนโยน เข้าอกเข้าใจตัวละครเอกหญิงกำลังได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ การนำเสนอความเป็นชายในนวนิยายแนวโรมานซ์นั้นมีความแตกต่างกันไปตามแต่ละมุมมองความคิดของนักเขียนชายและนักเขียนหญิง พบว่านักเขียนหญิงมักจะเน้นตัวละครหญิงเป็นหลัก ไม่ค่อยให้ความสนใจการนำเสนอภาพความเป็นชาย ขณะที่นักเขียนชายให้ความสำคัญกับตัวละครเอกชายมากกว่าตัวละครเอกหญิง แต่มีนักเขียนชายบางคนที่ให้น้ำหนักกับตัวละครเอกชายหญิงใกล้เคียงกันด้วยเช่นเดียวกัน จึงน่าสนใจที่จะศึกษางานเขียนของสปาร์กส์ต่อไปว่า การนำเสนอความเป็นชายในงานเขียนนวนิยายรักแนวหวานซึ่งที่ครองใจนักอ่านผู้หญิงอย่างกว้างขวางนั้นจะเป็นอย่างไร

2.3 ความเป็นชายกับอุดมการณ์ปิตาธิปไตยและกลุ่มผู้อ่านสูงวัย

การที่นวนิยายแนวโรมาเนสเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรักของชายหญิงโดยที่ตัวละครเอกฝ่ายหญิงมักจะเป็นผู้ถูกกระทำในตอนแรก ก่อนที่จะจบลงด้วยความสุขกับชีวิตรักหรือชีวิตแต่งงาน ยิ่งถูกจับตามองจากหลายฝ่ายว่างานเขียนประเภทนี้เป็นงานเขียนที่เอื้อต่อการสร้างแนวคิด บรรทัดฐานหรือค่านิยม โดยได้รับอิทธิพลจากผลกระทบทางความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมกัน ระหว่างความเป็นชายซึ่งเป็นผลผลิตของสังคมปิตาธิปไตยที่เชิดชูผู้ชาย กับนวนิยายแนวโรมาเนสซึ่งมักจะเห็นว่าเป็นงานเขียนของผู้หญิง เพื่อนักอ่านหญิงว่าเป็นไปในทิศทางใด

มุมมองเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายแนวโรมาเนสกับอุดมการณ์ปิตาธิปไตยนั้นแทบจะแยกจากกันไม่ออก เท่าที่ได้มีการศึกษาค้นคว้าพบแนวคิด 2 ประการหลักๆ คือ แนวคิดที่ให้มุมมองในด้านบวกต่อนวนิยายแนวโรมาเนส โดยมองว่างานเขียนประเภทนี้ไม่ได้มีเพียงแค่ด้านลบอย่างที่คนโดยมากเข้าใจ หากแต่ยังมีการนำเสนอช่องทางสำหรับผู้หญิงในการจัดการแนวคิดเรื่องเพศ ความรุนแรงและความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงอีกด้วย แนวคิดแบบนี้ได้รับการโจมตีจากอีกแนวคิดหนึ่งที่มีมุมมองด้านลบ เนื่องจากเห็นว่านวนิยายแนวโรมาเนสนั้นจัดได้ว่าเป็นหนึ่งในวาทกรรมที่ทำหน้าที่ปลุกฝังและช่วยเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการครอบงำเชิงอำนาจในความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง หรือวางกรอบแนวคิดต่างๆ ที่ได้รับการยอมรับจากสังคมปิตาธิปไตยให้กับผู้หญิงอย่างแนบเนียนโดยผ่านนวนิยายที่เน้นเรื่องการสื่ออารมณ์ในเรื่องความรักที่มองเผินๆ อาจดูเหมือนไม่มีพิษภัยซ่อนเร้นต่อผู้อ่านเท่าใดนัก

ในหนังสือรวบรวมบทความจากนักเขียนนวนิยายแนวโรมาเนสชื่อ *Dangerous Men and Adventurous Women: Romance Writer on the Appeal of the Romance* นักเขียนหลายคนแสดงความเห็นในด้านบวกและโต้กลับแนวคิดในเชิงลบที่มีต่อนวนิยายแนวโรมาเนสว่าผลงานของพวกเขาเหล่านั้นมีคุณประโยชน์มากกว่าที่นักวิจารณ์บางกลุ่ม นักสตรีนิยมหรือคนทั่วไปคิด เพราะนวนิยายแนวโรมาเนสนั้นไม่ได้มีเพียงแค่เรื่องเล่าเกี่ยวกับความรัก ความขัดแย้ง ความสุขของผู้หญิงและผู้ชายหรือสร้างความเพ้อฝันให้กับผู้หญิงเท่านั้น อีกทั้งยังแสดงให้เห็นนัยอื่นๆ ที่ซ่อนอยู่ด้วย คือการให้อำนาจกับผู้หญิง (empowerment of women) เครนตซ์ซึ่งเป็นบรรณาธิการของหนังสือเล่มนี้กล่าวว่านวนิยายแนวโรมาเนสพลิกกลับโครงสร้างของสังคมชายเป็นใหญ่โดยให้

ผู้หญิงมีอำนาจเหนือกว่าผู้ชาย “Romance novels invert the power structure of a patriarchal society because they show women exerting enormous power over men.” (Krentz, 1992: 5) เพราะตอนจบของนวนิยายแนวโรมานซ์นั้น ตัวละครเอกชายที่ไม่ว่าจะเคยเป็นคนร้ายกาจเอาแต่ตนเองเป็นใหญ่ หรือเคยทำร้ายจิตใจตัวละครเอกหญิงมากเท่าใดตาม สุดท้ายแล้วจะปรับปรุงตนเองและแสดงออกทางด้านจิตใจที่ละเอียดอ่อน อ่อนโยนเพราะความรักที่มีต่อตัวละครเอกหญิง ดังนั้นการที่ตัวละครชายเหล่านี้ถูกตัวละครเอกหญิงปราบหรือปรับเปลี่ยน แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงแท้จริงมีอำนาจมากกว่าผู้ชาย ผู้หญิงสามารถดึงคุณสมบัติด้านบวกที่อยู่ข้างในของผู้ชายออกมาได้

การให้อำนาจกับผู้หญิงนั้นแสดงออกในเรื่องการจัดการและการต่อรองเชิงอำนาจในเรื่องเพศและความรุนแรงเป็นหลัก นักเขียนผู้หญิงหลายคนใช้งานเขียนของตนเองในการนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ในอีกรูปแบบหนึ่ง ที่มีความแตกต่างไปจากงานเขียนของนักเขียนชาย โดยเล่าถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับตัวละครเอกหญิง ยกตัวอย่างเช่น การถูกตัวละครเอกชายทำร้ายร่างกาย ลวนลามหรือข่มขืน ความรุนแรงต่างๆ เหล่านี้ส่วนหนึ่งได้รับการมองว่า เกิดจากการที่นักเขียนหญิงผลิตผลงานในกรอบของแนวคิดปิตาธิปไตย แม้ว่าตัวนักเขียนเองหรือนักอ่านบางคนอาจไม่ได้ชื่นชมการเล่าเรื่องแบบนี้สัก แต่ที่ความรุนแรงต่างๆ ยังคงมีอยู่ในเรื่องอาจเพราะเป็นเหตุการณ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะกล่าวถึงในงานเขียนของตนเอง เนื่องจากเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงในสังคมผู้ชายเป็นใหญ่ แต่ในนวนิยายแนวโรมานซ์นั้นการนำเสนอเรื่องราวความรุนแรง หรือการคุกคามทางเพศเช่นนี้เป็นไปเพื่อสร้างความขัดแย้งให้เกิดขึ้นกับตัวละคร และนำไปสู่ตอนจบของเรื่องที่มีความรุนแรงต่างๆ ที่ตัวละครเอกชายกระทำต่อตัวละครเอกหญิงนั้นจะคลี่คลายลงและนำไปสู่ความรัก ความผูกพันและบทสรุปที่มีความสุข ก่อนหน้านั้นตัวละครเอกชายจะได้รับบทลงโทษจากการกระทำของตนเอง เกิดความเศร้า ทุกข์ใจ แสดงให้เห็นว่าในท้ายที่สุดแล้วความรุนแรงต่างๆ ของความเป็นชายแบบนี้ไม่ได้ทำร้ายผู้หญิงไปทั้งหมด หากแต่เป็นการกระทำที่ผู้หญิงสามารถจัดการ ควบคุมและลดทอนอำนาจลงได้ (Radway, 2009: 168-169)

แต่ในขณะเดียวกันการนำเสนอเช่นนี้มีข้อควรระวังสำหรับนักเขียนด้วยเช่นเดียวกัน เพราะหากนำเสนอไม่ถึงแก่นของเป้าหมายที่วางไว้ว่าความเป็นชายแบบโหดร้ายนั้น สามารถ

ปราบหรือควบคุมไว้ได้โดยความรักของตัวละครเอกหญิง หรือนำเสนอในแง่สมจริง หรือโหดร้ายทารุณจนเกินไป ผลที่ได้รับจะเป็นไปในแง่ลบมากกว่า เพราะแทนที่จะเป็นการสร้างความมั่นใจหรือคลายความวิตกและสร้างความสุขให้กับนักอ่านผู้หญิง อาจกลายเป็นการไปกระตุ้นให้เกิดความตื่นตระหนก ความกลัวและความกังวลในจิตใจของผู้หญิงมากขึ้น (Radway, 2009: 169) ดังนั้นการนำเสนอ การผูกเรื่อง รวมทั้งการใช้ภาษามีผลอย่างมากต่อการสร้างสรรค์ผลงานแนวโรมานซ์เพราะประเด็นเดียวกันหากนำเสนอต่างกันอาจนำไปสู่ผลลัพธ์ที่แตกต่างกันและเป็นไปในแนวลบได้ค่อนข้างมาก

ความเป็นชายเองมีนัยสำคัญในแง่มุมมองกล่าวในนวนิยายแนวโรมานซ์เช่นกัน แม้ว่าเรื่องราวของงานเขียนประเภทนี้ส่วนใหญ่จะเน้นที่ตัวละครเอกหญิง ในความจริงแล้วตัวละครชายเป็นองค์ประกอบสำคัญในนวนิยายประเภทนี้ด้วยเช่นเดียวกัน เพราะนวนิยายแนวโรมานซ์จัดได้ว่าเป็นผลงานทางวัฒนธรรมและเป็นพื้นที่หนึ่งซึ่งเปิดโอกาสให้มีการสื่อสาร ส่งผ่านแนวคิดความขัดแย้ง มีการปะทะกันทางแนวคิดเรื่องเพศภาวะค่อนข้างมากเพราะเป็นงานเขียนที่บอกเล่าเรื่องราว รวมทั้งยังนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงให้เป็นประเด็นหลักของเรื่อง ความสำคัญของความเป็นชายกับนวนิยายแนวนี้จึงเป็นในรูปแบบนี้เพราะนักเขียนหญิงพยายามนำเสนอรูปแบบความเป็นชายที่เหมาะสมกับนักอ่านหญิงในกรอบที่ถูกจำกัดโดยสังคมชายเป็นใหญ่ เห็นได้ชัดว่านวนิยายแนวโรมานซ์ต้องสนใจเรื่องความเป็นชายและความหมายโดยนัยต่อผู้หญิง เนื่องจากงานเขียนเหล่านี้ถูกสร้างสรรค์โดยนักเขียนที่ตระหนักถึงความยากลำบากของการต้องเจอตัวตนและท่าทีนิ่งขมมีนัยของผู้ชาย นักเขียนจึงต้องสร้างความเป็นชายในรูปแบบที่เข้ากับมาตรฐานของผู้หญิงแทน

It is obvious, then, why the romance must also concern itself with the nature of masculinity and its implications for women.

The stories are written from a perspective that is well aware of the difficulties posed by male autonomy and reticence and, as a result, they are exercises in the imaginative

transformation of masculinity to conform with female standards. (Radway, 2009: 147)

หรือกล่าวได้ว่าความเป็นชายแบบที่มีอำนาจเหนือกว่าหรือสร้างความเกรงขาม หรือยากลำบากให้กับผู้หญิงนั้นมีอิทธิพลทางความคิดต่อนักเขียนหญิงและผู้หญิงโดยทั่วไป นักเขียนหญิงรับรู้และตระหนักถึงปัญหาหรือความขัดแย้ง ทั้งทางความคิด ร่างกายและจิตใจที่ความเป็นชายแบบนี้อาจสร้างขึ้น ดังนั้นในงานเขียนที่ถูกจัดได้ว่าเปรียบเสมือนสิ่งที่เรดเวย์เรียกว่า “จินตนาการของผู้หญิง” หรือ “woman's fantasy” ที่ถูกมองว่าเป็นพื้นที่แสดงออกและระบายความเพื่อผัน ความต้องการในส่วนลึกของผู้หญิง การนำเสนอความเป็นชายในรูปแบบที่ทั้งนักอ่านหญิงและนักประพันธ์หญิงเองยอมรับได้ คือ ผู้ชายที่มีความนุ่มนวลและอ่อนโยน

นอกจากนี้ความเป็นชายยังมีความเชื่อมโยงกับนวนิยายแนวโรมานซ์ในแง่ที่เป็นแหล่งระบายออกของทางความต้องการทางจิตวิทยาบางประการของทั้งนักเขียนหญิงและผู้อ่านหญิงด้วย ลักษณะความเป็นชายที่แข็งแกร่ง ก้าวร้าว มีพลังอำนาจและความรุนแรงผ่านตัวละครเอกชายนั้น นักวิจารณ์บางส่วนมองว่ามาจากเหตุผลทางด้านจิตวิทยาที่นักเขียนต้องการสร้างภาพลักษณ์ที่ดูรุนแรงเพื่อเติมเต็มความต้องการด้านมืดทางจิตใจของผู้หญิงที่มีความรู้สึกอยากจะถูกควบคุมหรือต้องการถูกรับรองอย่างดิบเถื่อนโดยผู้ชาย เพราะงานเขียนประเภทนี้มักทำยอดขายได้ดีเป็นอย่างดี เรียกอารมณ์แบบนี้ว่ากามวิปริตของผู้หญิงที่ต้องการสัมผัสความเจ็บปวดเพื่อความสุขสม (female masochism) ดังนั้นการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิงจึงถูกมองว่าเป็นการถ่ายทอดจิตใจหรืออารมณ์เบื้องลึกที่ผู้หญิงรู้สึกอยากเป็นผู้ถูกระทำ เป็นผู้ด้อยอำนาจ หรือไร้การต่อต้าน ส่วนหนึ่งนั้นมาจากความปรารถนาที่จะค้นหาและสร้างตัวตนของผู้หญิงในอีกรูปแบบหนึ่งด้วย เพราะการไปเกี่ยวข้องกับคนที่มีความแตกต่างทั้งทางด้านสรีระ อารมณ์และจิตใจ ความเป็นชายที่เปรียบเสมือนเป็นตัวตนตรงกันข้าม หรือ “other” ของผู้หญิง เป็นหนทางหนึ่งที่จะทำให้ผู้หญิงได้เรียนรู้และสร้างตัวตน (self) ที่สมบูรณ์ของตนเองขึ้นมาได้ (Radway, 2009: 155)

ทั้งนี้เรดเวย์ยังได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับทฤษฎีการค้นหาตัวตนและการพยายามสร้างตัวตนของผู้หญิงที่กำลังเติบโต ว่าเป็นการแยกจากแม่ซึ่งเป็นต้นแบบที่ผู้หญิงเรียนรู้ที่จะยึดโยง

และสร้างบุคลิกลักษณะและอัตลักษณ์ของตนเองขึ้นมาตั้งแต่ยังเป็นทารก การเติบโต ออกห่างจากแม่และยึดโยงกับผู้ชายที่เป็นความแตกต่างแบบตรงกันข้ามกับตนเอง ทำให้ผู้หญิงก้าวข้ามความผูกพันแบบแม่ลูกและกลายเป็นผู้หญิงเต็มตัว แม้ว่าลักษณะความเป็นชายแบบห้าวหาญกล้าแกร่ง มีอำนาจจะช่วยกระตุ้นให้ผู้หญิงได้ค้นพบตนเองเร็วยิ่งขึ้น สามารถละทิ้งความเกี่ยวโยงกับแม่ตั้งแต่เป็นเด็กและกลายเป็นผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวได้แล้ว สิ่ง que ผู้หญิงต้องการและถูกนำเสนอในนวนิยายแนวโรมานซ์ด้วยเช่นกัน คือบทสรุปของความตึงเครียดสูงสุดของตัวละครเอกหญิง ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของผู้หญิงโดยทั่วไปที่ลึกลงไปในจิตใจยังโหยหาความรัก ความอบอุ่นอ่อนโยนจากแม่ของตน ดังนั้นตัวเอกชายจึงมีการเปลี่ยนแปลงการแสดงคุณลักษณะความเป็นชายในตอนจบของเรื่องที่มีความอ่อนโยนทางจิตใจมากขึ้น เพื่อเป็นการเติมเต็มความต้องการนี้ที่ยังคงอยู่กับผู้หญิง แม้ว่าจะเติบโตและสร้างอัตลักษณ์ส่วนตัวที่แยกห่างจากแม่มาแล้วตาม (Radway, 2009: 154-155)

แม้ว่าในปัจจุบันงานเขียนแนวโรมานซ์จะได้รับความนิยมและมีการหยิบยกขึ้นมาวิจารณ์เชิงวิชาการในด้านบวกมากขึ้นกว่าในอดีต แต่โดยปกติแล้วนวนิยายแนวโรมานซ์มักจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ไปในทางลบมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 ทั้งที่งานเขียนประเภทนี้ได้รับความนิยมอย่างมาก (Mitchell, 2012: 123) นักวิชาการมองว่านวนิยายแนวโรมานซ์เป็นแหล่งสะสมค่านิยมผิดๆ ที่เต็มไปด้วยความเพ้อฝัน ความหลงใหล ใฝ่ฝันในความสุขที่จับต้องแทบไม่ได้ในชีวิตจริงให้กับผู้หญิง และคนจำนวนไม่น้อยยังมองว่างานเขียนประเภทนี้มีเนื้อหาที่ไม่ได้สลบซับซ้อนมากมาย ไม่ค่อยมีอะไร เพราะมีเพียงการเล่าถึงความสัมพันธ์ของชายหญิงเท่านั้น บ้างกล่าวว่าป็นงานขยะไร้คุณค่าทางวรรณกรรม และคนที่อ่านนวนิยายแนวโรมานซ์เป็นพวกคนไม่ค่อยฉลาด ไร้การศึกษา หรือเป็นพวกสมองไม่ค่อยปกติ (Krentz, 1992: 1)

ในวงการวิชาการนวนิยายแนวโรมานซ์ถูกโจมตีเป็นอย่างมากจากกลุ่มสตรีนิยมเนื่องจากกลุ่มนี้มองว่านวนิยายแนวโรมานซ์เป็นแหล่งกำเนิดที่สนับสนุน ปลุกฝังแนวคิดเรื่องการลิดรอนสิทธิเสรีภาพ รวมทั้งจำกัดบทบาทและกดขี่ผู้หญิงอันเนื่องจากอิทธิพลของอุดมการณ์ปีตาธิปไตยที่แฝงอยู่ในเรื่องอย่างแนบเนียน หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งได้ว่านวนิยายแนวโรมานซ์เป็นหนึ่งในเครื่องมือที่อำพรางแนวคิดปีตาธิปไตยในรูปแบบหนึ่ง “romance as one of the tools and veils

of patriarchy”) (Mitchell, 2012: 134) และเป็นหนทางหนึ่งที่สามารถเข้าถึงและเป็นที่ยอมรับชมชอบมาจากประชากรผู้หญิงส่วนใหญ่ นักวิชาการหนึ่งคนที่สนับสนุนความคิดนี้คือ เคย์ มัสเซล (Kay Mussell) ศาสตราจารย์ทางด้านวรรณคดีและอเมริกันศึกษาจากมหาวิทยาลัยอเมริกัน (American University) ที่มองเห็นว่าการอ่านนวนิยายแนวโรมานซ์นั้นไม่ก่อประโยชน์ทางด้านบวกต่อผู้อ่านที่เป็นผู้หญิง เพราะนำไปสู่การพยายามหลบหนีจากความเป็นจริงที่ตนเองอาจเป็นเพียงบุคคลไร้อำนาจ ปราศจากความหมาย รวมทั้งขาดความมั่นใจในตนเองและตัวตนที่เป็นเอกลักษณ์อีกด้วย (Seidel, 1992: 174)

ทาเนีย โมเลสกี (Tania Modleski) นักสตรีนิยมอีกท่านให้ความเห็นว่านวนิยายแนวโรมานซ์เปรียบเสมือน “ยาระงับประสาท” หรือ “tranquillizer” ที่ผู้อ่านต้องเพิ่มขนาดในการบริโภคมากขึ้นเรื่อยๆ เพื่อให้บรรเทาปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากผลของการใช้ยาระงับประสาทนี้ (Seidel, 1992: 175) ดังนั้นผู้อ่านนวนิยายแนวโรมานซ์จึงมีลักษณะเหมือนคนติดสิ่งเสพติดที่ต้องการอ่านนวนิยายแนวโรมานซ์ซ้ำๆ เนื่องจากต้องการหลบหนีจากชีวิตจริงที่อาจไม่สวยงาม หรือมีความสุขดังเช่นในนวนิยายแนวโรมานซ์ ทั้งมัสเซลและโมเลสกีเห็นตรงกันว่าการติดกับตอนฉบับแบบมีความสุขของเรื่องยิ่งสนับสนุนให้เกิดปัญหาในการสร้างจินตนาการเพื่อฝันให้กับนักอ่านหญิง และยังสื่อให้เห็นเห็นนัยในแง่ลบที่อุดมการณ์ปีตาธิปไตยมีต่อผู้หญิง เพราะเกิดมาจาก “ความล้มเหลวของสังคมปีตาธิปไตยที่จะจินตนาการถึงมุมมองที่กว้างขึ้นของชีวิตผู้หญิง” (Mussel, 1984: 111 อ้างถึงใน Seidel, 1992: 175) เป็นการมองว่าผู้หญิงไร้บทบาทและตัวตนไม่สามารถดำเนินชีวิตอยู่ได้ด้วยตัวเอง หากแต่ต้องผูกติดหรือยึดโยงกับตัวละครเอกชายที่บางครั้งเต็มไปด้วยความร้ายกาจ ทั้งยังเป็นการสนับสนุนให้ผู้หญิงยอมรับ หรือไม่แสดงการปฏิเสธความเป็นปฏิบัติที่ผู้ชายมีต่อผู้หญิงด้วย นักสตรีนิยมมองว่าแม้ตอนฉบับของเรื่องจะเป็นการสร้างความรู้สึกล้อคลาย สบายใจให้กับผู้อ่าน แต่เป็นเพียงชั่วครวเท่านั้น และยังไม่ก้าวไปสู่ความพอใจที่ลึกซึ้ง จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมจึงต้องการอ่านนวนิยายแนวโรมานซ์ต่อเนื่องครั้งแล้วครั้งเล่า

ทั้งนี้อุดมการณ์ปีตาธิปไตยยังคงควบคุมการแสดงออกในเรื่องอารมณ์ทางเพศของผู้หญิงในนวนิยายแนวโรมานซ์ด้วย เช่น ตัวละครเอกหญิงที่ได้รับความนิยมมักจะเป็นผู้หญิงที่ยังไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศมาก่อน มีการให้ค่าความสำคัญกับความบริสุทธิ์ (virginity) ของผู้หญิง

ค่อนข้างมาก แม้ว่าในระยะหลังจะมีการนำเสนอภาพตัวละครเอกหญิงแบบผู้หญิงยุคใหม่ที่มีอิสระ แสดงออกทางความรู้สึกทางเพศหรือมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับคนรักก่อนที่จะมาพบกับตัวละครเอกชาย แต่มีอาจปฏิเสธได้ว่าตัวละครหญิงส่วนใหญ่และเป็นที่นิยมนั้นมักจะเป็นไปในทางเดียวกัน คือยังไม่เคยผ่านประสบการณ์ทางเพศมาก่อน การนำเสนอเช่นนี้มักเป็นการกดทับความปรารถนา หรือจำกัดการแสดงออกและหล่อหลอมทางความคิดในเรื่องเพศให้กับตัวละครเอกหญิงและผู้อ่านด้วย

ที่สำคัญที่สุดบทสรุปของเรื่องยังแสดงให้เห็นการสร้างกรอบและวิถีชีวิตให้กับผู้หญิงโดยการปลูกฝังบทบาทและหน้าที่การเป็นแม่และภรรยาในสังคมชายเป็นใหญ่ เพราะนวนิยายแนวโรมานซ์ที่ได้รับความนิยมมักจะถูกปิดฉากด้วยการแต่งงานหรือการมีลูก การนำเสนอเช่นนี้เปรียบเสมือนการใช้ตัวละครเอกหญิงเป็นสื่อแสดงแนวคิด ค่านิยมของอุดมการณ์ปีตาธิปไตยที่ผู้ชายต้องการให้ผู้หญิงเป็นในแนวทางที่สังคมกำหนด คือผู้หญิงต้องการการดูแลปกป้องจากผู้ชายที่เป็นผู้นำ มีความเข้มแข็งทางร่างกายและจิตใจ เป็นความสัมพันธ์แบบผู้นำและผู้ตาม หน้าที่ของผู้หญิงจึงถูกจำกัดอยู่ในบริบทของครอบครัวเพียงเท่านั้น อุดมการณ์ปีตาธิปไตยที่แฝงอยู่ในงานเขียนแนวโรมานซ์นั้นส่วนหนึ่งเพื่อทำให้ผู้หญิงเกิดความรู้สึกมั่นใจ มั่นคงในหน้าที่การเป็นภรรยาและแม่ว่าเป็นบทสรุปที่ดีงาม ถูกต้องเหมาะสมของการอยู่ในสังคมที่ชายปกครองแม้ว่าในชีวิตจริงอาจไม่ได้ราบรื่นแบบในตอนจบของเรื่องตาม (Radway, 2009: 149)

จากที่ได้นำเสนอแนวคิดทั้งด้านบวกและด้านลบที่นักวิชาการ ผู้อ่าน หรือตัวนักเขียนนวนิยายแนวโรมานซ์เองที่มีต่องานวรรณกรรมแนวนี้ไว้ข้างต้น ทั้งฝ่ายสนับสนุนและฝ่ายคัดค้านการครอบงำของอุดมการณ์ปีตาธิปไตยที่แฝงอยู่ในงานเขียนแนวนี้ต่างมีเหตุผลรองรับความเห็นที่น่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นการมองว่านวนิยายแนวโรมานซ์ในฐานะพื้นที่ทางความคิดให้กับนักเขียนหญิง รวมทั้งผู้หญิงโดยทั่วไปได้ระบายออกทางด้านความคิด จินตนาการ ความต้องการต่างๆ ที่อาจหาไม่ได้หรือเป็นไปได้ยากในชีวิตจริง หรือเป็นพื้นที่แห่งการต่อรองทางความคิด ความรุนแรงและการถูกกดทับจากอำนาจปีตาธิปไตยในสังคม

นิโคลัส สปาร์กส์ (Nicholas Sparks) เป็นนักเขียนนวนิยายแนวโรแมนติกคนหนึ่งที่ได้รับ ความนิยมอย่างสูง ในประเทศไทยเองนั้นนวนิยายของสปาร์กส์ได้รับการต้อนรับอย่างดีจาก นักอ่านที่ติดตามวรรณกรรมประเภทนวนิยายแนวโรแมนติกหวานซึ่งด้วยเช่นกัน โดยมีฉบับแปลเป็น ภาษาไทยโดยสำนักพิมพ์มติชนออกมาแล้วจำนวน 15 เล่ม* แต่ละเล่มมีผู้อ่านชื่นชอบและให้ ความสนใจอย่างมาก สำนักพิมพ์มติชนเองได้กล่าวถึงกระแสความนิยมในงานเขียนของสปาร์กส์ ไว้ในคำนำของหนังสือเรื่อง *รักจากใจจร (Dear John)* ที่แปลโดย จิระนันท์ พิตรปรีชา ว่างานของ สปาร์กส์หลายเล่มได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก จนต้องมีการพิมพ์ซ้ำหลายครั้งตามเสียง เรียกร้องของกลุ่มนักอ่านที่ชื่นชอบ (จันนิภา, 2550)

ผลงานของสปาร์กส์เน้นเรื่องราวเกี่ยวกับความรักและโศกนาฏกรรมต่างๆ นวนิยายหลาย เรื่องของเขาจบลงด้วยความไม่สมหวังของตัวละครเอก เป็นที่รู้กันดีว่าผู้อ่านมักจะเสียน้ำตาเมื่อ อ่านงานของเขาดังที่โจนาธาน เซกูรา (Jonathan Segura) รองบรรณาธิการฝ่ายแนะนำหนังสือ ของนิตยสาร *Publishers Weekly* กล่าวไว้ว่า “สปาร์กส์เขียนหนังสือเรียกน้ำตาที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกดี และเป็นที่ยอมรับของนักอ่านเป็นอย่างมาก คนอ่านจะอ่านแต่ละหน้าและเช็ดน้ำตาไปด้วย” นอกจากนี้อัลเลน เพียเลโอนิ (Allen Pierleoni) นักวิจารณ์หนังสือยังเรียกสปาร์กส์ในคอลัมน์ แนะนำหนังสือในหนังสือพิมพ์ *McClatchy - Tribune Business News* ว่า “ราชาแห่งหนังสือเร้า อารมณ์เรียกน้ำตา” หรือ “the king of the weepies” (Pierleoni, 2010: online)

การเรียกน้ำตาผู้อ่านโดยเฉพาะผู้อ่านสูงวัยนั้น ความคิดเห็นของผู้อ่านตามแฟนเพจของ นิโคลัส สปาร์กส์มักเห็นตรงกันว่า คุณสมบัติที่งานของสปาร์กส์ได้รับความนิยมอย่างมากและมี ชื่อเสียงในการเรียกน้ำตาผู้อ่าน เพราะงานของเขานำเสนอเรื่องราวที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงของ มนุษย์ เขาพูดถึงเรื่องของความรักเหมือนงานเขียนแนวโรแมนติกอื่นๆ ก็จริง แต่ความรักในงานของ

* ปาฏิหาริย์บันทึกรัก (*The Notebook*) (2544) ก้าวรักในรอยจำ (*A Walk to Remember*) (2545) วิวาห์นี่เพื่อเธอ (*The Wedding*) (2552) รักเธอชั่ววันจันทร์ (*Message in the Bottle*) (2549) แม้ความตายมีอาจพราก (*The Guardian*) (2550) ขอรักเธอมาเถียวยาหัวใจ (*The Rescue*) (2547) ลิขิตฟ้าชะตารัก (*The Lucky One*) (2554) เพลงรักบทสุดท้าย (*The Last Song*) (2550) บนทางสายรัก (*A Bend in the River*) (2547) ลางรักกลางเสน่หา (*True Believer*) (2550) รักแรกพบ (*At First Sight*) (2550) รักจากใจจร (*Dear John*) (2551) เรือนรักแรมใจ (*Safe Haven*) (2557) ใจไม่สิ้นรัก (*The Best of Me*) (2557) ระหว่างทางรัก (*The Longest Ride*) (2559)

เขาไม่ใช่ความรักที่อุดมคติมากเกินไปจนดูเพ้อฝัน หากการนำเสนอความรักของเขามักมาพร้อมกับการสูญเสียหรือการพลัดพราก ซึ่งเป็นลักษณะที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตจริงของทุกคน ในเรื่องที่ว่าความรักมาพร้อมกับความสมหวัง เรื่องราวที่เกิดขึ้นในความรักเหล่านั้นยังมีโอกาสที่จะเกิดขึ้นกับผู้อ่านในชีวิตจริงได้อีกด้วย นักอ่านหญิงคนหนึ่งระบุว่าเธอชื่นชอบนวนิยายเรื่อง *เดอะ โน้ตบุ๊ค* (*The Notebook*) เป็นพิเศษเพราะความรักของเธอและสามีคล้ายกับความรักของตัวละครเอกชายหญิงในเรื่อง เธออธิบายว่าเธอและสามีพบกันตอนเป็นวัยรุ่น ตกหลุมรักกัน แล้วยกเลิกกันไป และได้กลับมาพบกันใหม่ในตอนที่เป็นผู้ใหญ่เหมือนแอลลีกับโนอาห์ ทำให้เธอประทับใจนวนิยายเรื่องนี้มากเพราะทำให้เธอทวนระลึกถึงความทรงจำในอดีตของตนเอง (Chang, 2013: 38)

นวนิยายหลายเรื่องของสปาร์กส์นำเสนอผ่านการเล่าเรื่องแบบย้อนกลับ หรือ flashback ทำให้ผู้อ่านได้ร่วมย้อนเวลากลับไปกับตัวละครเอก กลวิธีการประพันธ์เช่นนี้สร้างความใกล้ชิดระหว่างผู้อ่านกับเรื่องเล่าและตัวละครเอกชายหญิงมากขึ้น เพราะการอ่านจากการเล่าเรื่องนั้นทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยตัวเอง สร้างความรู้สึกมีส่วนร่วมและสร้างความใกล้ชิดได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเล่าที่นำเสนอผ่านสรรพนามบุรุษที่ 1 อย่าง *เดียร์ จอห์น* (*Dear John*) แม้ว่าน้ำเสียงของผู้เล่านวนิยายเรื่องนี้จะเป็นตัวละครเอกชาย นักอ่านหญิงสามารถเป็นส่วนหนึ่งกับตัวละครเอกชายเช่นเดียวกับที่เปรียบตัวเองเข้ากับตัวละครเอกหญิงได้

การนำเสนอนวนิยายแนวโรแมนติกที่มีลักษณะของโคกนาฏกรรม เต็มไปด้วยความเศร้า ความตาย หรือความเจ็บป่วยในรูปแบบต่างๆ นั้นมีการตั้งข้อสังเกตว่าอาจได้รับอิทธิพลมาจากชีวิตส่วนตัวของสปาร์กส์เองที่ประสบกับเรื่องราวน่าเศร้าครั้งใหญ่หลายครั้งในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการสูญเสียพ่อ แม่ และน้องสาว รวมถึงการมีลูกชายที่มีพัฒนาการทางการสื่อสารช้า สปาร์กส์ยอมรับประเด็นความคล้ายคลึงระหว่างเรื่องราวที่เขาเขียนกับประสบการณ์ในชีวิตจริงว่ามีส่วนในการเป็นแรงบันดาลใจให้เขาถ่ายทอดลงไปในงานเขียนของเขาด้วยเช่นกัน ตัวอย่างที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือเรื่อง *A Walk To Remember* ที่สปาร์กส์ให้เจมี (Jamie) นางเอกของเรื่องป่วยเป็นมะเร็งสมองเช่นเดียวกับน้องสาวของเขาเอง นอกจากนี้แล้ว สปาร์กส์ยังได้สอดแทรกเรื่องราวของคนรอบตัวไว้ในตัวละครอีกหลายเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นตัวละครเอกชายชื่อลูค (Luke) จากเรื่อง

The Longest Ride ที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสจากการตกจากหลังกระตัง ซึ่งคล้ายคลึงกับที่แม่ของ สปาร์กส์ประสบอุบัติเหตุจากการขี่ม้าจนเสียชีวิต เรื่องเล่าของตากับยายของภรรยาที่ป่วยเป็น อัลไซเมอร์ซึ่งกลายมาเป็นเค้าโครงหลักของนวนิยายที่สร้างชื่อเสียงอย่าง *The Notebook* หรือตัวละครเด็กชายจากเรื่อง *The Rescue* ที่มีปัญหาการสื่อสารซึ่งมาจากลูกชายของสปาร์กส์ ด้วยเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ตัวละครแต่ละเรื่องของสปาร์กส์นั้น ยังมีชื่อแบบเดียวกันกับคนใน ครอบครัว ญาติพี่น้องและคนรู้จักของ สปาร์กส์ (Sparks & Sparks, 2004) กล่าวได้ว่างานเขียนของสปาร์กส์เชื่อมโยงชีวิตจริงของผู้เขียนกับงานเขียนของเขาเอง นวนิยายของสปาร์กส์บางส่วนนั้นเปรียบได้กับคันท้องสองแนวคิด มุมมองและเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นต่อตัวสปาร์กส์และบุคคลแวดล้อม

นอกจากเรื่องราวของบุคคลในชีวิตของสปาร์กส์เป็นส่วนหนึ่งของงานเขียนของเขาแล้ว ความเชื่อทางศาสนาเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้งานของสปาร์กส์มีความโดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์ สปาร์กส์นับถือศาสนาคริสต์ค่อนข้างเคร่งครัด เขาให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนากับงานเขียนของเขาในนิตยสารชื่อ *Christianity Today* ใน ค.ศ. 2004 ว่า ความศรัทธาทางศาสนาของเขานั้นส่งผลต่องานเขียนของเขาอย่างมาก เขาสร้างตัวละครที่ไปโบสถ์และได้รับพลังจิตใจที่เข้มแข็งจากที่นั่น ความเชื่อ ความศรัทธาในศาสนาปรากฏอยู่เสมอในงานเขียนของเขา (Churchwell, 2012: 304) ดังนั้นลักษณะงานเขียนของ สปาร์กส์จึงมีความแตกต่างจากนวนิยายแนวโรมานซ์อื่นๆ ที่หลายเรื่องเน้นความรักแบบชาว สะอาด เต็มไปด้วยความดีงาม ไม่นั่นที่ความสัมพันธ์ทางร่างกาย แต่เน้นความรู้สึกละเอียดละไมของตัวละครมากกว่า ตัวอย่างเช่น เรื่อง *A Walk To Remember* ที่บอกเล่าเรื่องราวความรักของหญิงสาววัยรุ่นลูกสาวของบาทหลวง ที่ได้รับการนำเสนองานให้มินิสต์ดี ยึดมั่นคำสอนทางศาสนา มีความเชื่อและความศรัทธาต่อพระเจ้าตลอดเวลาแม้ว่าเธอจะต้องเผชิญกับความเจ็บป่วยทางกายอย่างมากจากการเป็นมะเร็ง ความเชื่อในพลังของพระเจ้านี้ส่งผลให้เกิดปาฏิหาริย์ทำให้สามารถมีชีวิตรอดได้

นอกจากนี้การเสียชีวิตของตัวละครเอกชายหญิงในนวนิยายหลายเรื่องของสปาร์ก ยังแสดงให้เห็นแนวคิดเรื่องการตายเพื่อไถ่บาปตามหลักคำสอนของศาสนาคริสต์ด้วย (Churchwell, 2012: 309) อย่างเช่นการเสียชีวิตของสตีฟในเรื่อง *The Last Song* เพื่อให้รอนนี่

ลูกสาวที่มีปัญหาหันได้เรียนรู้และมีชีวิตที่เหลืออยู่อย่างมีคุณค่า การตายของดอร์สัน ตัวละครเอกชายในเรื่อง *The Best of Me* ที่สามารถช่วยชีวิตลูกชายของอะแมนด้าผู้เป็นตัวละครเอกหญิง หรือความตายในตอนต้นเรื่องของจิม สามีของจูลีตัวละครเอกหญิงในเรื่อง *The Guardian* เพื่อกลับมาเป็นผู้คุ้มครองและดูแลภรรยาที่ต้องดำเนินชีวิตต่อไปหลังจากการสูญเสียสามี นอกจากนี้โคกนาฏกรรมจากประสบการณ์ชีวิตส่วนตัวของสปาร์กส์แล้ว ความเชื่อทางศาสนามีอิทธิพลสำคัญต่อการสร้างนวนิยายแนวโรมานซ์ที่ประทับใจและเรียกน้ำตาจากผู้อ่านได้

ความเศร้า หรือโคกนาฏกรรมบางอย่างที่ตัวละครเอกประสบ รวมทั้งลักษณะตอนจบแบบไม่สมหวังในงานของสปาร์กส์แบบนี้อาจแตกต่างจากความหมายของนวนิยายแนวโรมานซ์ร่วมสมัยโดยทั่วไปที่มักจะจบแบบสมหวังหรือ “happy ending” มากกว่า สปาร์กส์มักให้สัมภาษณ์ว่างานของเขาเป็น “เรื่องรัก” หรือ “love story” มากกว่า “นวนิยายแนวโรมานซ์” หรือ “romance” (Churchwell, 2012: 309-310) แม้ว่าสปาร์กส์มองว่างานของเขาไม่ใช่นวนิยายแนวโรมานซ์ แต่นวนิยายของเขาทั้งหมดมีลักษณะที่แสดงถึงหรือใกล้เคียงกับความเป็นนวนิยายแนวโรมานซ์ดังที่ซาราห์ เชิร์ชเวล (Sarah Churchwell) ศาสตราจารย์ทางด้านวรรณคดีอเมริกันได้กล่าวถึงงานเขียนของสปาร์กส์ในบทความเรื่อง “Master of Sentiment: The Romances of Nicholas Sparks” ไว้ว่า แม้สปาร์กส์พยายามปฏิเสธว่างานของเขาไม่ได้เป็นนวนิยายแนวโรมานซ์ แต่เห็นได้ว่างานเขียนของเขานั้นเป็นนวนิยายแนวโรมานซ์แน่นอนเพราะพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับความรักเป็นหลักโดยเฉพาะอย่างยิ่งความรักแรกพบ และยังมีการใช้คำที่สื่อความหมายทางอีโรติกซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของนวนิยายแนวโรมานซ์ (2012: 312)

ผู้วิจัยเองมองว่างานเขียนของสปาร์กส์มีความสอดคล้องกับการเป็นนวนิยายแนว โรมานซ์ เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความรัก การเน้นความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงในรูปแบบต่างๆ เป็นหลัก และการให้ความสำคัญกับการสื่ออารมณ์ความรู้สึก นอกจากนั้นสปาร์กส์ยังได้รับการขนานนามจากนักวิจารณ์ว่าเป็น “นักเขียนแนวโรแมนติคอย่างแท้จริงซึ่งถักทอเรื่องราวหวานซึ่งไร้อารมณ์” (DailySun, 1998) จึงกล่าวได้ว่านวนิยายของสปาร์กส์นั้นเป็นนวนิยายแนวโรมานซ์

การที่สปาร์กส์พยายามปฏิเสธว่างานเขียนของเขาไม่ใช่งานเขียนแนวโรมานซ์นั้นส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะภาพลักษณ์หรือแนวคิดในเชิงลบที่นักวิชาการและคนจำนวนมากมีต่อนวนิยายแนวโรมานซ์ ทำให้สปาร์กส์ซึ่งเป็นนักเขียนชายที่มีชื่อเสียงไม่ต้องการยอมรับนักว่าการผลงานของเขาจัดอยู่ในงานเขียนประเภทที่ได้รับการมองว่าเป็นงานเขียนของผู้หญิงที่มีความเป็นผู้หญิงเป็นอย่างมาก สปาร์กส์พยายามเปรียบเทียบงานเขียนของตนเองว่าเป็นงานเขียนแนวรักเพราะว่า “เรื่องรักต่างๆ นั้นเป็นเรื่องราวของโศกนาฏกรรมแบบกรีกและตัวเขาเองเขียนโศกนาฏกรรมแบบกรีก” เป็นแนวเดียวกับงานเขียนเรื่อง *Romeo and Juliet* ของนักเขียนชื่อดังอย่างวิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespere) หรือเรื่อง *A Farewell to Arms* ของเอิร์นเนส্ট เฮมมิงเวย์ (Ernest Hemmingway) (Churchwell, 2012: 310)

การไม่ต้องการยอมรับว่าเป็นนักเขียนนวนิยายแนวโรมานซ์นี้ เซิร์ชเวลล์มองว่าน่าจะเกิดจากความกังวลและความหวาดกลัวในเรื่องความเป็นชายที่อาจถูกคุกคามหรือลดทอนอำนาจลงกับบทบาทการเป็นนักเขียนผู้ชายของตัวเอง ประเด็นนี้จะเกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องเพศสถานะ (gender) กับประเภทของงานวรรณกรรม (genre) ด้วยเหตุนี้สปาร์กส์จึงพยายามเน้นว่างานเขียนของเขาเป็นงานเขียนแบบผู้ชายที่จัดได้ว่าเป็นงานประเภทวรรณคดี (literature) มากกว่าจะเป็นงานเขียนแบบผู้หญิงที่เขียนงานเขียนสำหรับผู้หญิง (woman's fiction) หรือที่คนเข้าใจว่าเป็นนวนิยายแนวโรมานซ์นั่นเองและมักจะมองว่าไม่ค่อยมีคุณค่า หรือเป็นงานขยะดังที่ได้กล่าวในเรื่องทัศนคติด้านลบที่มีต่อนวนิยายแนวโรมานซ์ไปแล้ว

ความวิตกกังวลเกี่ยวกับบทบาทความเป็นชายนั้นได้รับการนำเสนอในงานเขียนหลายเรื่องของสปาร์กส์ด้วยเช่นกัน สปาร์กส์นำเสนอภาพตัวละครเอกชายที่มีทั้งความเข้มแข็งและความอ่อนโยนทางจิตใจ แต่หากความเป็นชายแบบเข้มแข็งถูกคุกคามหรือลดทอนลง สปาร์กส์มักจะทำให้ตัวละครเอกหญิงที่มีแนวโน้มจะสร้างความสั่นคลอนให้ตัวละครเอกชายถูกกำจัดออกไปหรือมีจุดจบที่ไม่พึงประสงค์ เช่น การเสียชีวิตของเด็กซ์ ตัวละครเอกหญิงจากเรื่อง *At First Sight* หลังจากที่เธอพยายามเปลี่ยนแปลงชีวิตความเป็นอยู่ทุกอย่าง รวมทั้งการเข้าครอบงำทางความคิดของเธอมีตัวละครเอกชายจนทำให้เขาต้องประสบสภาวะขาดความมั่นใจ รู้สึกหดหู่และไม่สามารถทำงานได้ หรือการให้การ์เรตต์ ตัวละครเอกชายจากเรื่อง *Message in a Bottle*

เสียชีวิต เพื่อเป็นเสมือนการลงโทษให้เทพเจ้าตัวเอกหญิงที่ตัดสินใจเลือกหน้าที่การงานมากกว่าความรัก

ความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นชายกับสปาร์กส์ผู้เป็นนักเขียนชายแนวโรมานซ์มีความเกี่ยวข้องกัน ความโดดเด่นที่น่าสนใจในงานเขียนของสปาร์กส์ คือตัวละครเอกชายมีบทบาทมากกว่าตัวละครเอกหญิง แตกต่างไปจากงานเขียนที่แต่งโดยนักเขียนหญิง ในงานของสปาร์กส์ผู้อ่านรับรู้เรื่องราวความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอกชายเป็นหลัก ในแง่หนึ่งสปาร์กเองตระหนักถึงการเป็นนักเขียนชายที่มาเขียนงานเขียนของผู้หญิง แม้ว่าจะแสดงออกถึงการไม่ยอมรับงานเขียนของตนว่าเป็นงานเขียนแนวโรมานซ์ งานของเขาแสดงถึงความพยายามที่จะสร้างผลงานให้แตกต่างไปจากนักเขียนหญิงของแนวโรมานซ์ โดยนำเสนอรูปแบบความรักที่เปรียบได้กับความรักระหว่างผู้มีศรัทธากับศาสดาทางศาสนา หรือการพยายามเพิ่มคำสอนเรื่องความเชื่อ ความศรัทธาลงไปในงาน หรือการสอดแทรกโคกนาฏกรรมเข้าไปด้วย อย่างไรก็ตามงานของสปาร์กส์น่าสนใจที่จะศึกษาต่อไปในประเด็นของลักษณะการนำเสนอแนวคิดหรือภาพตัวละครเอกชายและตัวละครรอง เพราะสปาร์กส์ให้ความสำคัญกับคุณค่าความเป็นชายอย่างมากในการนำเสนอภาพที่เข้มแข็งและกำจัดสิ่งทีอาจเป็นจุดอ่อนของการสร้างความเป็นชายออกไปดังที่ได้กล่าวไปแล้ว

บทที่ 3

เรือนร่าง บาดแผลและคุณธรรม

จากที่ได้กล่าวไปในบทนำและบทที่ 2 เรื่องความหลากหลายของรูปแบบความเป็นชายที่มีการปรับเปลี่ยนตามบริบทสังคมและวัฒนธรรม ผ่านการนำเสนอในสื่อต่างๆ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลิตซ้ำแนวคิดเรื่องความเป็นชายในหลายรูปแบบ ทั้งความเป็นชายแบบดั้งเดิมและความเป็นชายแบบใหม่ที่มีการจัดประเภทเพิ่มเติมเกิดขึ้น ตามการเปลี่ยนแปลงของผู้คนในสังคมจากอิทธิพลของสภาพสังคมอเมริกันร่วมสมัยที่มีการปรับเปลี่ยนค่อนข้างสูง อย่างไรก็ตามรูปแบบความเป็นชายในกระแสหลัก หรือความเป็นชายแบบอำนาจนำที่เรียกกันว่า “hegemonic masculinity” นั้นยังคงเป็นรูปแบบของความเป็นชายที่เป็นต้นแบบของความเป็นชาย นวนิยายคัดสรรนำเสนอตัวละครเอกชายที่มีลักษณะสอดคล้อง และแตกต่างกับนิยามความหมายของความเป็นชายแบบอำนาจนำ

3.1 ความเป็นชายแบบอำนาจนำ “Hegemonic Masculinity”

ลักษณะความเป็นชายอำนาจนำนั้น เป็นลักษณะความเป็นชายแบบเฉพาะที่แสดงให้เห็นลักษณะความเป็นชายที่ถูกให้คุณค่าว่าเป็นความเป็นชายกระแสหลัก ให้ความสำคัญกับการให้อำนาจกับผู้ชายบางกลุ่ม เป็นแนวความคิดที่สะท้อนให้เห็นแนวคิดเรื่องการแบ่งแยกและจำแนกประเภทความเป็นชาย โดยการให้คุณค่ากับความเป็นชายแบบอำนาจนำว่าเป็นคุณลักษณะที่เป็นเกณฑ์วัดความเป็นชาย และกดทับหรือแบ่งแยกคุณลักษณะอื่นที่ไม่เป็นไปตามรูปแบบของความเป็นชายแบบอำนาจนำ (Whitehead, 2006: 89-90) กลุ่มที่ถูกจัดอยู่ในประเภทผู้มีอำนาจนำคือกลุ่มผู้ชายผิวขาวที่มีรักต่างเพศ (Gardiner, 2002: 75)

ไทวีกา อิงสันเทียะอธิบายคุณลักษณะของความเป็นชายอำนาจนำเพิ่มเติมจากแนวคิดของโรเบิร์ต วิลเลียม คอนเนลล์ (Robert William Connell) ศาสตราจารย์ทางด้านสังคมวิทยาว่า ลักษณะเด่นของรูปแบบความเป็นชายอำนาจนำนั้น นอกจากจะเน้นที่ผู้ชายแท้และผิวขาวแล้วยังให้ความสำคัญกับเรื่องชนชั้น อายุ และลักษณะนิสัยอีกด้วย ต้องเป็นกลุ่มผู้ชายชนชั้นกลางวัยกลางคน ที่มีความมั่นใจ เป็นผู้นำ ประสบความสำเร็จในด้านต่างๆ เข้มแข็ง ก้าวร้าว ไม่แสดง

ความอ่อนไหว เป็นต้น กลุ่มคนนอกเหนือจากนี้เป็นบุคคลที่ไม่ได้รับการยอมรับหรือให้อำนาจ เช่น ผู้หญิง ชายชนชั้นล่าง หรือชายผิวสี (2555: 57)

แนวคิดเรื่องความเป็นชายแบบอำนาจนำนั้น ถูกวิจารณ์จากนักวิชาการทางด้านสังคมวิทยาว่าเป็นแนวคิดที่แสดงออกถึงอุดมคติทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับลักษณะของผู้ชาย “culturally idealized formed of masculine character” (Connell, 1990: 141) ดังนั้นความเป็นชายอำนาจนำจึงเป็นรูปแบบความเป็นชายที่จับต้องได้ยาก รวมทั้งการสร้างความปลอดภัยและความแปลกแยกให้กับผู้ชายในสังคม เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดวิกฤติทางความคิดในหมู่ผู้ชายที่นำไปสู่การเกิดวิกฤตความเป็นชายได้ เพราะชุดความคิดที่ผู้ชายถูกปลูกฝังจากสังคมกระแสหลัก กับแนวทางในชีวิตจริงของผู้ชายแต่ละคนนั้นไม่สอดคล้องกัน มีเพียงคนบางกลุ่มที่สามารถเข้ากับหลักเกณฑ์ของความเป็นชายแบบอำนาจนำ นอกจากนี้ยังมีการกล่าวว่าความเป็นชายแบบอำนาจนำนั้น มักได้รับการนำเสนอให้ดูเป็นธรรมชาติในรูปแบบของตัวละครวีรบุรุษในงานประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในภาพยนตร์ เพลง ละครหรือหนังสือ (Donaldson, 1993: 4-5) กล่าวคือ ความเป็นชายแบบอำนาจนำสามารถเป็นจริงได้ในโลกของการสร้างเรื่องเล่ามากกว่าโลกของความเป็นจริง

ในนวนิยายแนวโรมานซ์ พบคุณลักษณะของความเป็นชายแบบอำนาจนำเป็นคุณลักษณะเด่นของตัวละครเอกชาย ตัวละครเอกชายที่เป็นผู้ชายแท้ ผิวขาว จากชนชั้นกลางไปจนถึงชนชั้นสูง มีความแข็งแกร่ง ความเข้มแข็งทางจิตใจ มีความก้าวร้าว มั่นใจและมีความมุ่งมั่นรุนแรงมักได้รับความนิยมเป็นอย่างสูง ตัวละครเอกชายในงานเขียนของสปาร์กส์ที่คัดสรรนำเสนอให้เห็นแง่มุมที่สอดคล้องกับลักษณะความเป็นชายแบบอำนาจนำ และความแตกต่างของลักษณะความเป็นชายในรูปแบบอื่นด้วยเช่นกัน

3.2 ความบึกบึนและความอ่อนโยน: มิติความเป็นชายแบบผสมผสาน

ตัวละครเอกชายของสปาร์กส์ทุกตัวแสดงให้เห็นลักษณะความเป็นชายแบบผสมผสาน มีลักษณะของความเป็นชายแบบอำนาจนำในด้านรูปลักษณ์ภายนอกที่ดูแข็งแรง บึกบึนสมชาย มีกล้ามเนื้อ แต่มีลักษณะเฉพาะของการเป็นตัวละครเอกชายของสปาร์กส์ในด้านการมีความ

อ่อนโยนทางจิตใจ ไม่แสดงความก้าวร้าวและพยายามหลีกเลี่ยงความรุนแรง รวมทั้งมีการควบคุมความรู้สึกและความปรารถนาทางเพศ

3.2.1 พระเอกกับการเป็นวัตถุแห่งความปรารถนา

ความเป็นชายกับเรือนร่างเป็นสิ่งที่แยกจากกันแทบไม่ได้ เพราะร่างกายเป็นองค์ประกอบภายนอกอย่างแรกที่บ่งบอกความเป็นชาย และแสดงให้เห็นลักษณะความเป็นชายเบื้องต้นที่แตกต่างกัน รูปร่างและกล้ามเนื้อของผู้ชายนั้นถูกนำเสนอในแง่ที่เป็นจุดแสดงควมมีอำนาจของผู้ชายทั้งในด้านการดึงดูดและการคุกคาม ความเกี่ยวข้องระหว่างร่างกายของผู้ชายกับการแสดงออกถึงอำนาจชายเป็นใหญ่มักได้รับการพูดถึงอยู่เสมอ เนื่องจากขนาดและสัดส่วนที่ใหญ่โต ดุดัน บึกบึนล่ำสันซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของความเป็นชายแบบฉบับเช่นนี้ ความเป็นชายแบบอำนาจนำสามารถสร้างความดึงดูดให้กับผู้หญิง หรือแม้กระทั่งผู้ชายด้วยกันได้เป็นอย่างดี เมื่อร่างกายคือด่านแรกที่แสดงให้เห็นความเป็นชายที่แตกต่าง ร่างกายจึงเป็นจุดดึงดูดสายตาเป็นองค์ประกอบแรกที่ถูกจ้องมอง ในงานเขียนของสปาร์กส์ พบการจ้องมองร่างกายของตัวละครเอกชายจากตัวละครรองชายและตัวละครเอกหญิง

ในเรื่อง *เดียร์ จอห์น (Dear John)* สปาร์กส์นำเสนอภาพร่างกายที่แข็งแรง บึกบึนสมชายว่าเป็นลักษณะความเป็นชายที่สร้างความดึงดูด และเป็นเป้าหมายทางสายตาในกลุ่มผู้ชายด้วยกัน ช่วงวัยรุ่นนั้นจอห์น (John) ตัวละครเอกชายเคยเล่นกีฬาหลายอย่างและน่าจะมีรูปร่างที่ค่อนข้างแข็งแรง สมวัย ดังที่เขาเคยเปรียบเทียบลักษณะความแตกต่างของเขากับพ่อว่า เขาตัวสูงกว่าพ่อตั้งแต่อยู่เกรดแปดหรืออายุ 14 ปีและสามารถจับช้อนนะพอได้ในปีต่อมา แต่หลังจากที่เขาเลิกเล่นกีฬาทุกอย่างและหันไปคบเพื่อนกลุ่มไม่เอาไหนที่สูบบุหรี่ และใช้ชีวิตเลือนลอยไร้จุดหมายตามบาร์เปียร์ในตอนเย็นหลังจากที่จบการศึกษา แม้ไม่มีการระบุถึงโดยตรงแต่ร่างกายของเขาน่าจะทรุดโทรมลงจากเดิม ร่างกายของเขาได้รับการฟื้นฟูขึ้นเมื่อเข้าเป็นทหาร เมื่อเขาบังเอิญพบเพื่อนเก่าตอนกลับมาเยี่ยมบ้านเกิดในช่วงพัก โทบี้ (Toby) เพื่อนสมัยที่เขาแข่งเกอร์สเก็ตได้ถึง ความเปลี่ยนแปลงจากเมื่อก่อนอย่างเห็นได้ชัดของจอห์น แม้จะเริ่มเมาและวิจารณ์รูปร่างของเขาว่าตัวใหญ่เหมือนคนออกกำลังกายมาอย่างดี “You still playing Rambo?” he asked, his words slurred. “You look like you’ve been working out.” และถามอีกครั้งหลังจากจ้องไปที่แขนของ

จอห์นว่า “You look good. You been working out? [...] You’re big.” (Sparks, 2006: 97, 98) เป็นการแสดงความรู้สึกแปลกใจและความรู้สึกที่เกี่ยวกับขนาดร่างกายของจอห์น บ่งบอกความสำคัญและบทบาทของเรือนร่างของผู้ชาย กล้ามเนื้อและอำนาจ ผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงมักจะได้รับความสนใจทางบวกเพราะเห็นได้ชัดว่าเพื่อนรู้สึกที่งบนขึ้นชมรูปร่างของจอห์น ขณะที่จอห์นกลับบรรยายความรู้สึกเมื่อพบเพื่อนทางลอบว่า โทบี้ร่างกายส่งกลิ่นเหม็นเหมือนไม่ได้อาบน้ำหลายวัน เสื้อผ้าสกปรก การเปรียบเทียบระหว่างร่างกายที่ใหญ่โตดูแข็งแรงกับร่างกายที่มีกลิ่นของเพื่อนอาจเป็นไปได้เพื่อแสดงให้เห็นนัยแห่งอำนาจของร่างกาย จอห์นมีความแข็งแรงคู่อำนาจเหนือเพื่อนของเขา เห็นได้จากการที่เขา รู้สึกไม่ต้องการคุยกับเพื่อนเก่าเท่าใดนัก ตอบคำถามอย่างเสียไม่ได้ และมองเพื่อนในลักษณะที่มองว่าด้อยกว่าตนเอง

เพื่อนของจอห์นยังเปรียบเหมือนภาพสะท้อนให้เห็นตัวตนของเขาในอดีตที่เคยเป็นผู้แพ้มที่ใช้ชีวิตอย่างไร้แก่นสาร โทบี้ยังคงใช้ชีวิตไปวันๆ เหมือนเขาในตอนนั้น ทำงานที่ได้รายได้น้อย มีว่สมและดื่มหนัก เขาบรรยายความรู้สึกเกี่ยวกับอดีตของตนไว้ว่าเขาแทบรับภาพของตนเองไม่ได้ เมื่อโทบี้กล่าวถึงชื่อหญิงสาวหลายคนที่เคยเป็นคู่ควงของเขาและชวนเขาไปปาร์ตี้ที่น้ำเมาที่บ้านเธอเหล่านั้น “I could barely stomach the person I used to be.” (Sparks, 2006: 98) เมื่อแรกที่เขาหันไปเห็นโทบี้ เขากล่าวถึงความรู้สึกของตนเองว่าเขาพบเพื่อนที่เขา รู้สึกไม่ชอบหน้า เขาเกลียดบาร์แห่งเดิมที่เขาเข้ามานั่งตรงนี้ รวมทั้งเกลียดเพื่อนๆ ด้วย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าทั้งสถานที่และเพื่อนเตือนให้เห็นถึงอดีตด้านมืดที่ไม่สวยงามของจอห์น ความเกลียดชังของเขาเกิดจากการที่ต้องนึกถึงตัวตนที่เป็นคนไร้แก่นสาร ไม่เป็นได้เป็นพายของตนเอง และความเป็นชายของเขาในตอนนั้นถูกผูกโยงกับความรุนแรง มีเรื่องชกต่อยกับคนอื่น ถูกตำรวจจับและยังอาละวาดทะเลาะกับพ่อ ตอนนีเขาคือคนใหม่ทั้งรูปร่างและจิตใจ เขารู้สึกไม่พอใจที่ได้เจอโทบี้ผู้ซึ่งเปรียบได้กับภาพสะท้อนความเป็นผู้แพ้มของตนในอดีต

การที่โทบี้เรียกจอห์นว่า “Rambo” เน้นให้เห็นภาพความเป็นชายแบบห้าวหาญที่มีความแข็งแรงและแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น จอห์น แรมโบ้ (John Rambo) จากภาพยนตร์แนวบู๊ชื่อดังที่พูดถึงตัวละครเอกชายผู้เป็นทหารผ่านศึกที่มีร่างกายกำยำ มีพลังอำนาจและความเก่งกาจในด้านการต่อสู้ในรูปแบบต่างๆ นอกจากมีชื่อเดียวกันแล้ว ทั้งสองเป็นทหารด้วยเช่นกัน การเปรียบเทียบ

จอห์นกับแรมโบ้จึงเป็นการย้ำความเป็นทหารกับความ เป็นชายที่ผูกพันกัน อาชีพทหารช่วยเสริมสร้างรูปลักษณ์และความเป็นชายแบบนี้ให้กับจอห์น ตัวตนของเขาจึงถูกหล่อหลอมทั้งร่างกายและจิตใจ นอกจากนี้การที่โทบี้ย้ำหลายครั้งเกี่ยวกับรูปร่างของจอห์นว่ามีขนาดใหญ่ มีการออกกำลังกายหรือไม่ ทำให้เห็นความเชื่อมโยงของความเป็นชายที่แสดงถึงอำนาจและความดึงดูดจากผู้ชายด้วยกันเอง ความเป็นชายของจอห์นแสดงผ่านร่างกายที่ดูแข็งแรงมีอำนาจต่อเพื่อนที่อยู่ในกลุ่มผู้แพ้ ดังนั้นจึงอาจอนุมานได้ว่าความเป็นชายแบบแข็งแรงแน้นเป็นลักษณะของความเป็นชายที่ได้รับการยกย่องทั้งจากมุมมองของจอห์นตัวละครเอกชายของเรื่องและจาก ผู้ประพันธ์เองก็เป็นได้ การจ้องมองของโทบี้จึงเป็นจ้องมองแบบปรารถนาที่จะมีร่างกายที่แข็งแรง แบบนี้เช่นกัน

นอกจากการจ้องมองจากผู้ชายด้วยกัน รูปร่างของผู้ชายยังเป็นจุดดึงดูดสายตาของผู้หญิงอีกด้วย การจ้องมองของตัวละครเอกหญิงกับตัวละครชายนั้นจะแตกต่างไปจากการจ้องมองของตัวละครเอกชายกับตัวละครชายอื่นๆ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในการจ้องมองแบบชื่นชม ที่ปนอิจฉาของโทบี้ที่มองจอห์น ความปรารถนาของโทบี้เป็นความปรารถนาสิ่งที่ตนเองขาด เนื่องจากเขาเป็นภาพของผู้แพ้ที่ไม่ดูแลร่างกายตนเอง เมื่อได้พบจอห์นที่มีรูปลักษณ์ดูดี แข็งแรง เขาจึงจ้องมองและต้องการร่างกายแบบนั้นบ้าง อำนาจของการจ้องมองในที่นี้จึงไม่ใช่อำนาจของโทบี้ที่มีลักษณะของชายผู้แพ้ แต่ยังเป็นอำนาจของร่างกายจอห์นที่กระตุ้นให้โทบี้รู้สึกชื่นชม ขณะที่การจ้องมองของตัวละครเอกหญิงนั้นจะแสดงให้เห็นลักษณะการมองแบบสร้างอำนาจ โดยทำให้ตัวละครเอกชายกลายเป็นวัตถุแห่งความปรารถนาของตนเอง

จากแนวคิดเรื่องความเป็นชายแบบอำนาจนำที่ให้สิทธิ์กับผู้ชายบางกลุ่ม อำนาจแห่งการจ้องมองนั้นจึงมักเป็นอำนาจของผู้ชายที่มองผู้หญิง แต่ในนวนิยายของสปาร์กส์นำเสนอให้เห็นมิติแห่งความแตกต่างในเรื่องแนวคิดเรื่องอำนาจที่เปลี่ยนมือ ตัวละครเอกหญิงเป็นฝ่ายที่จ้องมองร่างกายของตัวละครเอกชาย เป็นการมองแบบแยกส่วน โดยเน้นที่ลักษณะความแข็งแรงของกล้ามเนื้อที่แสดงออกถึงความเป็นชาย การจ้องมองในลักษณะนี้อำนาจของการมองจึงอยู่ที่ผู้หญิง เพราะผู้หญิงเป็นฝ่ายจับจ้องและแอบมองชื่นชมร่างกายของผู้ชาย การมองของตัวละครเอกหญิง

ของสปาร์กส์จึงเป็นการสลับบทบาทระหว่างผู้หญิงที่เคยถูกจ้างมอง พลิกอำนาจกลับมาเป็นคนจ้างมองผู้ชายบ้าง

ในเรื่องเมสเสจ อิน อะ บอทเทิล (*Message in a Bottle*) การ์เรตต์ (Garrett) เป็นตัวอย่างของตัวละครชายที่ถูกจับจ้างโดยตัวละครเอกหญิง การ์เรตต์เป็นผู้ชายที่มีความแข็งแรงบึกบึน เขาเป็นครูสอนดำน้ำที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ทำงานกลางแจ้งและชอบเล่นเรือ การเล่นเรือนี้ช่วยขับเน้นให้เห็นความเป็นชายที่แข็งแรงของเขามากยิ่งขึ้น เพราะการควบคุมเรือใบนั้น นอกจากต้องการความแข็งแรงในการควบคุมทิศทางของเรือแล้ว ยังต้องการพลังกำลัง กล้ามเนื้อแขนที่แข็งแรงในการดึงเชือกเพื่อกางเรือใบให้ได้ลมอีกด้วย

ตัวบทบรรยายรูปร่างลักษณะของการ์เรตต์ผ่านการมองของเทเรซ่า (Theresa) ตัวละครเอกหญิงเมื่อได้พบกับการ์เรตต์เป็นครั้งแรก หลังจากที่เธอเดินทางจากบอสตันมาหาเขาถึงที่ทำงานริมชายทะเลว่า เขามีรูปร่างสูงและมีไหล่กว้าง ไม่ได้หล่อถึงขนาดต้องหยุดมอง แต่มันมีบางสิ่งที่น่าดึงดูดใจเกี่ยวกับตัวของเขา บางอย่างที่มีความเป็นชายในแบบที่เขากำลังยืนอยู่หน้าเธอ “He was tall and broad-shouldered, not strikingly handsome, but there was something compelling about him, something masculine in the way he stood before her.” (Sparks, 1998: 199) คำบรรยายรายละเอียดด้านรูปลักษณ์ของการ์เรตต์เน้นความเป็นชายที่มีกล้ามเนื้อที่ดูแข็งแรง ความเป็นผู้ชายเพราะผู้ชายจะมีจุดเด่นที่มักใช้ในการบรรยายรูปร่างของผู้ชายที่ดีคือ ดูแข็งแรงว่าควรจะเป็นคนที่มีหุ่นสูงใหญ่ มีไหล่ที่กว้างหนาแสดงให้เห็นความแข็งแรง แสดงพลังของความเป็นชาย แม้แต่ท่าที่การ์เรตต์ยืนนั้นยังบ่งบอกลักษณะของผู้ชายที่สื่อให้เห็นพลังทางด้านเพศแบบผู้ชายจนเทเรซ่ารู้สึกได้ การมองรูปร่างของการ์เรตต์จึงเป็นการกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกที่สื่อไปยังทางเพศอย่างหนึ่ง

บทบาทสำคัญเกี่ยวกับการบรรยายรูปลักษณ์ภายนอก ที่แสดงให้เห็นความเป็นชายนั้น เป็นไปเพื่อจะสื่อให้เห็นเสน่ห์น่าดึงดูดใจของตัวละครชายเอกชาย จากที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นนั้นว่า เทเรซ่าบรรยายลักษณะรูปร่างท่าทางที่แสดงความเป็นชายของการ์เรตต์ ที่ทำให้เธอรู้สึกสนใจอย่างมาก ก่อนที่เธอจะพุดถึงเขานั้น ตัวบทบรรยายว่าเมื่อเธอได้เห็นการ์เรตต์ตัวจริงด้วยสายตา

ของเธอเอง หลังจากที่เคยได้แต่มองรูปภาพของเขาตามหนังสือพิมพ์หรือในบทความต่างๆ มาก่อนนั้น เธอถึงกับรู้สึกตกตะลึงและจ้องมองการ์เรตต์อยู่อย่างนั้น และเธอเองยอมรับว่าเขาดูดีกว่าที่เธอคาดคิดไว้อีกด้วย ปฏิกริยาที่จ้องเขม็งแบบเผลอไหลไปที่ การ์เรตต์ของคุณแม่ลูกหนึ่งยังสาวที่ยังไม่มีใครหลังจากที่ได้หย่าร้างกับสามีไปแล้ว สื่อให้เห็นความสำคัญของเรือนร่างของผู้ชายที่กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศในผู้หญิง ดังที่เทเรซ่ารู้สึกถูกดึงดูดไปกับกล้ามเนื้อและความแข็งแรงของการ์เรตต์นั่นเอง

การมองจ้องของเทเรซ่านี้ ทำให้ร่างกายของการ์เรตต์มีสถานะเป็นวัตถุที่ถูกจับจ้องโดยที่เธอไม่รู้ตัว เธอจ้องมองรูปร่างของเขาและรู้สึกพอใจกับสิ่งที่เห็น ในงานเขียนประเภทต่างๆ ผู้หญิงมักเป็นฝ่ายที่ถูกจ้องมองรูปร่างมากกว่าผู้ชาย แต่ในนวนิยายแนวโรมานซ์นั้นบรรยายลักษณะการมองจากทั้งตัวละครเอกหญิงและตัวละครเอกชาย เพราะงานเขียนประเภทนี้นั้นเน้นที่ความสัมพันธ์ของบุคคลสองคน รูปร่างหน้าตาจึงเป็นปัจจัยสำคัญประการแรกที่ดึงดูดให้ตัวละครได้ใกล้ชิดและเริ่มทำความรู้จักกันมากขึ้น ในงานของสปาร์กส์มีความแตกต่างออกไปเพราะมักให้ตัวละครเอกหญิงเป็นฝ่ายเฝ้ามองตัวละครเอกชาย เทเรซ่าถูกใจและถูกดึงดูดด้วยรูปร่างที่แข็งแรงสมชายของการ์เรตต์ การสานต่อความสัมพันธ์จึงเป็นเรื่องที่เกิดได้ไม่ยาก ดังจะเห็นได้จากการที่เธอพยายามเรียกร้องความสนใจจากเขาโดยแก้งลิ้มของไวบนเรือของเขา เพื่อมาขอรับในวันต่อไป และนำไปสู่การทำความรู้จักกันมากขึ้น นอกจากความต้องการรู้จักเรื่องราวเกี่ยวกับจดหมายรักที่เขาเขียนถึงภรรยาที่เสียชีวิตไปแล้ว แรงดึงดูดของชายหญิงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เทเรซ่าเปิดโอกาสให้ตนเองได้พูดคุยและสนิทสนมกับเขามากขึ้น

ทัศนคติและมุมมองของเทเรซ่าเกี่ยวกับผู้ชายนั้น ให้ความสำคัญกับร่างกายที่แข็งแรงของผู้ชาย เธอกล่าวถึงลักษณะของผู้ชายที่เธอกำลังมองหาหลังจากหย่าจากสามีเก่าว่าต้องเป็นคนที่แข็งแรง และเน้นว่าเธอจะรู้สึกไม่เคารพหากสามารถเอาชนะผู้ชายคนนั้นได้ ดังที่เธอกล่าวกับเดียนนา (Deanna) เพื่อนรุ่นพี่คนสนิทของเธอว่าผู้ชายแบบที่เธอต้องการนั้นต้องเป็นหนุ่มแนวนักกีฬา “athlete” เพราะ “I can't respect a man if I could beat him in arm wrestling” (Sparks, 1998: 181) ความรู้สึกไม่เคารพนี้แสดงนัยว่าคุณค่าของผู้ชายว่าเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ ทำให้ความเป็นผู้ชายถูกลดคุณค่าลงไป และการเน้นให้เห็นความสำคัญของความ

แข็งแรงของผู้ชายเช่นนี้ตอกย้ำบทบาทของความเป็นชายที่แข็งแรงว่าเป็นรูปแบบที่ผู้หญิงต้องการ ดังที่ตัวละครเอกหญิงในเรื่องนี้แสดงเจตจำนงอย่างชัดเจนว่าผู้ชายแบบที่เธอชอบและให้คุณค่านั้น ต้องเป็นผู้ชายที่มีความแข็งแรงเท่านั้น ความแข็งแรงนี้นอกจากจะแสดงให้เห็นลักษณะเข้มแข็งจากภายนอกในด้านรูปลักษณ์แล้ว ยังสื่อถึงความแข็งแรงทางเพศอีกด้วย เพราะนับแต่ความแข็งแรงสามารถโยงไปถึงความสามารถทางเพศของผู้ชายได้ด้วย

รูปร่างของดอร์สัน (Dawson) ตัวละครเอกชายใน *เดอะ เบสต์ ออฟ มี* (*The Best Of Me*) ถูกนำเสนอว่าเป็นส่วนช่วยกระตุ้นให้เกิดความปรารถนาทางเพศในอะแมนด้า (Amanda) ตัวละครเอกหญิงเช่นกัน ตัวบทกล่าวถึงรูปร่างแต่ละส่วนของดอร์สันเป็นระยะๆ ผ่านการมองแบบแอบซุ่มของอะแมนด้า เช่น แขนที่ตึงแน่นในเสื้อเชิร์ต หรือหน้าอกที่กระเพื่อมขึ้นลงอย่างนุ่มนวล การลอบมองร่างกายของเขาทำให้เธอเกิดปรารถนาขึ้นมา แม้ว่าเธอจะรู้สึกที่ไม่สมควรเพราะเธอเป็นผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว แต่เธอควบคุมสายตาและความรู้สึกของตนเองได้ยาก เพราะเขาคือคนรักเก่าที่เคยสอนบทเรียนทางเพศให้กับเธอเป็นคนแรก จะเห็นได้ว่าร่างกายของผู้ชายนั้นมีการเกี่ยวโยงกับมิติทางเพศเป็นสำคัญ เพราะรูปร่างและกล้ามเนื้อของผู้ชายเป็นหนึ่งในจุดสนใจและดึงดูดให้ผู้หญิงรู้สึกสะอึกสะอื้น เหมือนอย่างเช่นที่อะแมนด้าถูกกระตุ้นให้หวนคิดถึงความสัมพันธ์ทางกายที่เคยมีด้วยกันมา ดังนั้นรูปร่างของผู้ชายนอกจากจะแสดงให้เห็นความแข็งแรง แข็งแกร่งของผู้ชายแล้ว ยังมีบทบาทในการแสดงอีกด้วย เพราะผู้หญิงถูกดึงดูดจากภาพที่เห็น การรับรู้ผ่านสายตาส่งผ่านอารมณ์ให้เกิดขึ้น

ในเรื่อง *เดอะ เรสคิว* (*The Rescue*) นวนิยายกล่าวถึงรูปลักษณ์และรูปร่างของเทย์เลอร์ (Taylor) ตัวละครเอกชายไว้ในลักษณะที่แสดงให้เห็นความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ก่อให้เกิดความรู้สึกถูกดึงดูดที่ตัวละครเอกหญิงมีต่อตัวละครเอกชาย มีการบรรยายลักษณะของกล้ามเนื้อของผู้ชายที่สร้างแรงดึงดูดให้กับเดนิส (Denise) ตัวละครเอกหญิง เธอแสดงความรู้สึกที่มีต่อรูปร่างของเทย์เลอร์ผ่านการแอบมองตัวเขาแล้วรู้สึกสะอึกสะอื้น เธอรู้สึกว่าเทย์เลอร์นั้นมีรูปร่างที่แปลกไปจากที่เธอเคยจำได้ จากที่เคยได้พบเขาครั้งแรกในกลางดึกเมื่อครั้งที่เธอและลูกชายประสบอุบัติเหตุรถตกถนน และไคล์หวาดกลัวเสียงฟ้าร้องและเดินหนีหายไปในความมืดโดยไม่บอกเธอ จนกระทั่งเทย์เลอร์มาช่วยตามหาจนพบ ความรู้สึกแปลกใจของเดนิสได้รับการกล่าวถึง

ตอนที่เธอได้พบแพทย์เลอร์อีกครั้งโดยบังเอิญ ในตอนกลางวันหลังจากเธอและลูกชายออกจากโรงพยาบาลแล้ว ตัวยาทตรงนี้ก็กล่าวถึงความคิดของเดนิสขณะที่มองดูการแต่งกายด้วยยีนส์ รองเท้าบูทและรูปร่างแข็งแรงสูงใหญ่ของแพทย์เลอร์ในระหว่างที่เขาคุยอยู่กับไคล์ว่า “Denise watched as he spoke to Kyle. Taylor was wearing jeans and well-worn boots covered with dried mud. His white shirt was short-sleeved, revealing tight muscles in his sun-darkened arms. When he stood, he seemed taller than she’d remembered” (Sparks, 2000: 43) การเป็นคนทำงานหนัก ทำงานกลางแจ้งจากสีผิวที่เกรียมแดด รองเท้าเต็มไปด้วยโคลนแห้งๆ และพูดถึงกล้ามเนื้อที่แข็งแรง ลักษณะเช่นนี้จะไม่ได้รับการนำเสนอในตัวละครของชายในเรื่อง อาจเนื่องมาจากการที่ผู้เขียนต้องการสร้างให้ตัวละครเอกชายมีลักษณะโดดเด่น มีความบึกบึนเหมาะสมกับอาชีพที่ทำอยู่และมีความเป็นตัวเอกของเรื่องที่ทำให้ตัวละครเอกหญิงเกิดความรู้สึกถูกดึงดูดได้จากรูปลักษณ์ภายนอก

จากการจ้องมองของตัวละครเอกหญิงเหล่านี้ นอกจากจะแสดงให้เห็นอำนาจที่เปลี่ยนมือของผู้หญิงกับผู้ชายแล้ว ยังแสดงให้เห็นการสร้างตัวละครเอกชายที่เน้นรูปลักษณ์ภายนอกที่บึกบึน แข็งแรง ลักษณะเช่นนี้มักจะพบเห็นได้ทั่วไปโดยเฉพาะในนวนิยายแนวโรมานซ์ เนื่องจากนิยายแนวโรมานซ์มีลักษณะเฉพาะตัว เน้นที่ความสัมพันธ์ที่พัฒนาไปสู่ความรักทั้งสมหวังหรือไม่สมหวัง แต่โดยมากแล้วมักจะจบลงอย่างสมหวังมีความสุขระหว่างตัวละครเอกชายและตัวละครเอกหญิงเป็นหลัก ผู้อ่านหลักของนวนิยายประเภทนี้คือผู้หญิง การสร้างตัวละครหลักและแก่นเรื่องมาร้อยเรียงเป็นเรื่องราวด้วยกันนั้น จำเป็นต้องเริ่มและเน้นที่ตัวละครเอกชายและตัวละครหญิงของเรื่องเป็นสำคัญ เพราะเรื่องราวทั้งหมดนั้นจะเกิดขึ้นผูกโยงรอบตัวของสองตัวละครหลักนี้ การที่นักเขียนนวนิยายแนวโรมานซ์ส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะผู้ชายหรือผู้หญิง มักจะนำเสนอภาพของตัวละครเอกชายที่มีรูปลักษณ์แบบที่คุ้นเคย ว่าเป็นลักษณะของตัวเอกหรือตัวพระเอกนั้นส่วนหนึ่งน่าจะเป็นไปเพื่อสร้างความน่าสนใจ และความดึงดูดจากนักอ่านผู้หญิงในทางจิตวิทยาเองด้วย เพราะปฏิเสธไม่ได้ว่าหากตัวละครเอกชายมีรูปลักษณ์น่าพึงพอใจ มักจะได้รับความนิยมนจากผู้อ่านเป็นอย่างดี เป็นการเปิดโอกาสให้นักอ่านหญิงได้ชื่นชมกับความแข็งแรงของผู้ชายไปพร้อมกับตัวละครเอกหญิงในเรื่อง

นอกจากการให้ความสำคัญของรูปร่างกล้ามเนื้อ ที่แสดงออกถึงความเป็นชายหนุ่ม แข็งแรงแล้ว ผู้ประพันธ์นำเสนอให้เห็นมิติแห่งเรือนร่างอีกรูปแบบหนึ่งในงานเขียนเรื่อง *เดอะ โน้ตบุ๊ค (The Notebook)* ที่แตกต่างจากเรื่องอื่นๆ ที่ได้กล่าวมาข้างต้น เพราะมีการนำเสนอ ภาพตัวละครเอกชายทั้งในวัยหนุ่มและวัยชรา ซึ่งเสนอให้เห็นภาพความแตกต่างระหว่างความเป็น ชายแบบแข็งแรงและความเป็นชายที่ถูกกดทอนลง จากความไม่สมบูรณ์ทางร่างกายเนื่องจาก ความชราและความเจ็บป่วย ในเรื่องนี้จะแบ่งการเล่าเรื่องออกเป็นสองส่วนหลักๆ คือส่วนที่เป็น ในช่วงอดีตบอกเล่าเรื่องราวความรักในวัยหนุ่มสาวของโนอาห์ (Noah) ตัวละครเอกชายและแอลลี (Allie) ตัวละครเอกหญิง และอีกส่วนจะเป็นเหตุการณ์ปัจจุบันที่ทั้งสองครองรักกันจนมาถึงขั้น ปลายของชีวิตเมื่อแอลลีเป็นโรคความจำเสื่อมและโนอาห์มีโรคจากความชรารุมเร้า ประเด็นที่ น่าสนใจคือผู้ประพันธ์ให้นำหนักกับช่วงของวัยหนุ่มสาว ที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด ความรักในวัยชรามีอยู่เพียงแค่ช่วงอาร์มภบทกับตอนท้ายของเรื่องเท่านั้น การที่สปาร์กส์ให้ ความสำคัญกับวัยหนุ่มสาว ถ้าพิจารณาในแง่ของการศึกษาเรื่องความเป็นชายอาจมองได้ว่า สปาร์กส์ให้ความสำคัญกับวัยที่ยังมีความแข็งแรง สามารถขับเคลื่อนเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตได้ ดีกว่า

ผู้ประพันธ์บรรยายรูปร่างของโนอาห์ในวัยหนุ่ม ที่แสดงให้เห็นความสำคัญของเรือนร่าง กับการแสดง โนอาห์มีความแข็งแรงทางร่างกายมากๆ เนื่องจากทำงานที่ใช้แรงงานมาตลอด แอลลีซึ่งเป็นจิตรกรและมีสายตาแห่งศิลปินนั้นพุดถึงรูปร่างลักษณะของโนอาห์ไว้ว่า เขามีมือปูด โปน ไหล่กว้างจากการทำงานหนัก ทั้งสูงและแข็งแรง เธอยังพุดถึงกล้ามเนื้อของเขาตอนที่กำลัง พายเรือคายักด้วยน้ำเสียงชื่นชมและมองว่าเหมือนกับงานศิลปะ กล้ามเนื้อของโนอาห์ขยับไปตาม จังหวะของการพายเรือ “his chest muscles flex with every stroke [...] the muscles in his arms bulging slightly. His muscles were developed there from paddling every morning.” และเมื่อมองโนอาห์ทำให้เธอนึกไปถึงลักษณะของผู้ชายในยุคแรกเริ่มของอเมริกาอีกด้วย “When she watched him, she was reminded of how the early explorers must have looked when they'd first discovered this area.” (Sparks, 1998: 100) การที่แอลลีมองโนอาห์แล้วนึกไปถึง นักบุกเบิกทำให้เห็นภาพชัดขึ้นว่า โนอาห์มีลักษณะท่าทางบึกบึนแข็งแรงกร้าวแกร่งเหมือนกับ

ลักษณะของนักบุกเบิกในยุคแรกๆ ที่เป็นลักษณะเฉพาะของความเป็นชายแบบอเมริกันและแสดงให้เห็นการให้ความสำคัญเกี่ยวกับของความเป็นชายกับการทำงานด้วยการใช้แรงงาน เรือนร่างของโนอาห์ถูกนำเสนอว่าถูกแอลกอฮอล์จ้องมองอย่างพิจารณาแยกส่วนและรู้สึกถูกดัดดุดได้อย่างมาก

เมื่อเข้าสู่วัยชราของโนอาห์นั้น สปาร์กส์แสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับความเป็นชายแบบแข็งแรงมีกล้ามเนื้อ ที่เคยสื่อให้เห็นตัวตนของคนทำงานหนักของโนอาห์ในวัยหนุ่มที่ถูกทำลายลงไปตามกาลเวลา โนอาห์รำพึงรำพันถึงความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายที่อ่อนกำลังด้วยความชราภาพ และจากความเจ็บป่วยของตนเองไว้ตั้งแต่ต้นเรื่องว่าร่างกายของเขาเต็มไปด้วยความเจ็บป่วย เขาเหมือนกับลูกโป่งเก่าที่เหี่ยวลงไปเรื่อยๆ “There is sickness rolling through my body; I’m neither strong or healthy, and my days are spent like an old party balloon: listless, spongy, and growing softer over time” (Sparks, 1998: 2) และเขายังเปรียบเทียบร่างกายตัวเองในวัยนี้เหมือนกับรถที่ถูกทิ้งให้ขึ้นสนิมอีกด้วย อาการที่แตกต่างเห็นได้ชัดในวัยที่ความบึกบึน ความแข็งแรงล้ำเส้นเหล่านี้ได้เลือนหายไปกับความชราและความเจ็บป่วยของโนอาห์คือความสามารถทางร่างกายลดลงไปเกินครึ่ง จากที่เขาเคยใช้มือทำสิ่งต่างๆ ได้อย่างดีในวัยหนุ่ม แต่ตอนนี้อาการของโรคไขข้ออักเสบชนิดร้ายแรงที่ทำให้เขาไม่สามารถทำสิ่งที่เคยทำได้ อาการป่วยเหล่านี้ทำให้โนอาห์รู้สึกเศร้ามาก เพราะทำให้เขาไม่สามารถแสดงความรักกับแอลลีได้เต็มที่เหมือนเมื่อครั้งที่ยังหนุ่มสาว ความชราความป่วยไข้ในเรื่องนี้ถูกนำเสนอว่าเป็นเหมือนอุปสรรคที่มัลดทอนความเป็นชาย และยังเป็นบททดสอบความรักระหว่างตัวละครเอกชายกับตัวละครเอกหญิง

หากมองในมุมนี้ จะพบว่า เป็นไปในทางเดียวกับแนวคิดเรื่องความพิการกับความเป็นชายที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้น ที่ความไม่สมบูรณ์ทางร่างกายจะถูกมองว่าเป็นสิ่งคุกคามคุณลักษณะความเป็นชาย ดังที่โรเบิร์ต เมอร์ฟี (Robert Murphy) นักมนุษยวิทยาท่านหนึ่งได้กล่าวจากประสบการณ์ตรงของตนเองที่พิการไว้ว่า “For the male, the weakening and atrophy of the body threaten all the cultural values of masculinity: strength, activeness, speed, virility, stamina, and fortitude” (Murphy, 1990: 94 อ้างถึงใน Gerschick & Miller, 2005: 109) จาก

แนวคิดนี้จะเห็นได้ว่า ความไม่สมประกอบทางร่างกายส่งผลกระทบต่อค่านิยมทางวัฒนธรรมต่างๆ ของการให้การนิยามเรื่องความเป็นชาย ไม่ว่าจะเป็นทางด้านความแข็งแรง ความกระตือรือร้น ความเร็วหรือด้านอื่นๆ

ดังนั้นการที่ผู้ประพันธ์คงไว้ซึ่งช่วงวัยหนุ่มของโนอาห์เป็นหลัก อาจจะมีมองได้ว่าสืบเนื่องมาจากการที่ผู้ประพันธ์เอง ยังให้ความสำคัญกับความเป็นชายที่แสดงออกถึงความแข็งแรง ความแข็งแกร่งแห่งวัยหนุ่มฉกรรจ์ แม้จะสร้างตัวละครเอกในวัยชราที่อาจเกิดมาจากการคำนึงถึงการเพิ่มขึ้นของการสร้างตัวละครเอกที่มีอายุมากขึ้น หรือตัวละครเอกที่อยู่ในวัยชราเพิ่มขึ้นอันเนื่องมาจากอิทธิพลทางด้านสังคมและวัฒนธรรมในทศวรรษ 1990 เป็นต้นมา ซึ่งเป็นช่วงที่นวนิยายเรื่องนี้สร้างขึ้น ยุคนั้นเป็นผลต่อเนื่องมาจากยุคที่เรียกว่า “baby boom” คนมีจำนวนมากขึ้นและอายุยืนขึ้น และทำให้เกิดแนวโน้มที่จะมีการสร้างตัวละครเอกของเรื่องที่มีอายุมากขึ้นตามไปด้วย (Ramsdell, 2012: 17) ตรงนี้จะค่อนข้างแตกต่างไปจากยุคก่อนหน้านี้ที่ตัวละครเอกนั้นมักจะอยู่ในวัยที่ยังมีความเป็นหนุ่มเป็นสาวมีความแข็งแรงเป็นหลัก

อย่างไรก็ตามหากมองในอีกแง่หนึ่ง การสร้างตัวละครเอกชายที่สูงอายุเพื่อนำเสนอความรักที่ยืนยาวและเอาชนะอุปสรรคต่างๆ ได้ ดังจะเห็นได้การที่แม่ โนอาห์ในวัย 80 ปีจะรู้สึกอึดอัดหดหู่กับความชราและความเจ็บป่วยของตนเอง แต่ตัวบทสะท้อนให้เห็นความคิดด้านบวกที่มองความเจ็บป่วยต่างๆ เหล่านี้เป็นเรื่องปกติของโลก เขาพยายามที่จะกระทำเช่นเดียวกับในอดีตที่เคยแข็งแรง เช่น การจับมือแอลลีเดินทั้งที่นิ้วมือไม่ปกติและรู้สึกเจ็บปวด แต่แสดงให้เห็นความตั้งใจและความสุขใจที่ได้จับมือเธอเดินเหมือนวันก่อนๆ การที่ผู้ประพันธ์ยังนำเสนอเรือนร่างในแง่บวกอาจเป็นไปเพื่อปลอบใจหรือเสนอแนวคิดเรื่องการมีอายุยืนที่ไม่ได้แยแสเสมอไปให้กับกลุ่มคนอ่านจากยุค baby boom ที่มีอายุยืนมากขึ้นก็เป็นได้ โดยเสนอให้เห็นภาพว่าแม้เมื่ออายุมากขึ้นจะเกิดความเปลี่ยนแปลงต่างๆ มากมาย แต่หากมีความรัก ความมุ่งมั่นแล้ว ความรักและความตั้งใจเหล่านั้นจะสามารถเอาชนะต่ออุปสรรคหรือความยากลำบากของวันและวัยที่ค่อยๆ เหี่ยวเฉาลงได้ เช่นที่โนอาห์สามารถให้พลังรักและความตั้งใจของตนเองอ่านบันทึกเพื่อช่วยรักษาอาการของแอลลีและเขาประสบความสำเร็จในตอนท้ายได้ ดังนั้นความเป็นชายของตัวละครเอกชายในเรื่องนี้จึงแตกต่างไปจากเรื่องอื่นๆ เพราะมีทั้งสองมิติแห่งร่างกายที่เปลี่ยนแปลงจากวัยหนุ่มไปสู่วัยชรา

และร่างกายทั้งสองแบบได้รับการนำเสนอทั้งในด้านบวกและด้านลบ เมื่อความแข็งแรงของกล้ามเนื้อในวัยหนุ่มลดลงหรือหายไป ความแข็งแรงของจิตใจสามารถช่วยนำพาชีวิตต่อไปได้ เฉกเช่นที่โนอาห์ยังมีความหวังเสมอที่จะแสดงความรักต่อแอลีสต่อไป แม้ร่างกายจะไม่เชื่ออำนาจก็ตาม

3.2.2 พระเอกกับการกดทับความปรารถนาทางเพศ

ตัวละครเอกชายในนวนิยายแนวโรมานซ์ส่วนใหญ่นั้น มักแสดงออกถึงความรู้สึกและความต้องการทางเพศอย่างชัดเจน เพื่อแสดงการครอบงำตัวละครเอกหญิงและขับเน้นเรื่องพลังทางเพศและความเป็นชาย ลักษณะเช่นนี้เป็นอีกหนึ่งรูปแบบของคุณลักษณะของความเป็นชายแบบอำนาจนำที่มองผู้หญิงด้อยกว่าผู้ชาย แนวคิดเรื่องเสรีภาพทางเพศนี้นำเสนอในอีกแง่มุมในงานเขียนของสปาร์กส์ สปาร์กส์แสดงให้เห็นว่าผู้ชายมีการควบคุมอารมณ์ทางเพศเช่นกัน ผ่านการนำเสนอความอดทนอดกลั้นการระงับความรู้สึกทางเพศของตัวละครเอกชายสองตัว ดอร์สันจากเรื่อง *เดอะ เบสต์ ออฟ มี* และจอห์นจากเรื่อง *เดียร์ จอห์น* ที่แสดงให้เห็นการให้เกียรติผู้หญิงและยอมรับการตัดสินใจของเธอในด้านเพศ

ดอร์สันจากเรื่อง *เดอะ เบสต์ ออฟ มี* เป็นตัวอย่างของผู้ชายที่กดทับความปรารถนาทางเพศอย่างสุดโต่ง ความสัมพันธ์ระหว่างดอร์สันกับอะแมนด้าเป็นรูปแบบของความรักที่สวຍงามแม้ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ทั้งสองคนตกหลุมรักกันตอนเป็นวัยรุ่น และได้กลับมาเจอกันอีกครั้งเมื่ออายุ 42 ปี ความรักกับอะแมนด้าเป็นความทรงจำดีๆ ที่ยังคงหลอกหลอนดอร์สันอยู่ เพราะความรักที่พลัดพรากของทั้งสองคนทำให้เขาไม่เปิดใจเริ่มต้นความรักครั้งใหม่กับใคร เธอแต่งงานแล้วแต่เขายังคงโสด ดอร์สันไม่เปิดใจต้อนรับคนอื่นเข้ามาแทนที่เธอ เขาบอกอะแมนด้าตอนที่กลับมาพบกันเพื่อร่วมงานศพของทัค (Tuck) เพื่อนสูงวัยคนสนิทของทั้งสองคนว่า เขาไม่เคยมีคนอื่นรักอีกเลยแม้เวลาจะผ่านมากกว่า 20 ปีแล้วก็ตาม

I don't really date, he said

Ever?

He began to cut his steak. No.

Why not?

He could feel her studying him as she took a sip, waiting.

Dawson shifted in his seat.

It's better that way, he answered.

Her fork paused in midair. It's not because of me, is it?

He kept his voice steady. I'm not sure what you want me to say, he said.

Surely you're not suggesting ..., she began.

When Dawson said nothing, she tried again. Are you seriously trying to tell me that you --- that you haven't dated anyone since we broke up?

Again Dawson remained silent, and she put her fork down.

(Sparks, 2011: 69-70)

จากบทสนทนานี้จะเห็นว่าอะแมนด้ารู้สึกประหลาดใจและตกใจมาก การขยับตัวไปมาบนเก้าอี้หรือการเงยบ ไม่ตอบคำถามแสดงให้เห็นว่าดอร์สันรู้สึกอึดอัดใจ ที่จะยอมรับความจริงว่าเขาไม่สามารถมีความสัมพันธ์กับคนอื่นอีกได้ การไม่สามารถเริ่มต้นสานสัมพันธ์หรือมีความรักกับใครได้อีก มองในแง่หนึ่งแสดงให้เห็นความล้มเหลวของผู้ชาย ที่ไม่สามารถมีปฏิสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามได้ แต่มองอีกด้านหนึ่ง จะเห็นแนวคิดเชิงอุดมคติของการพยายามระงับความต้องการของผู้ชาย เพราะยังผิดหวังจากหญิงคนรักเก่า ความอดทนหรือความเพิกเฉยต่อความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์นี้สามารถเป็นจริงได้ในนวนิยายแนวโรมานซ์ เพราะเป็นการเชิดชูความรักที่ลึกซึ้ง รักที่มั่นคง ยั่งยืนแม้เวลาจะผ่านไปนานเพียงใด แต่เป็นแนวคิดที่ยากจะปฏิบัติได้จริงในชีวิตของผู้ชายปกติ

ถึงแม้ดอร์สันรู้สึกมีความสุขมากที่ได้พบกับอะแมนด้าอีกครั้ง แต่เขาพยายามควบคุมความรู้สึกของตนเองเพราะเธออยู่ในสถานะของผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว เขาไม่เอาเปรียบหรือบังคับให้เธอทำสิ่งที่เขาต้องการหากเธอไม่ยินยอม ดังจะเห็นได้จากตอนที่ดอร์สันกับอะแมนด้าเดินทางไปโปรยเก้าของทัตที่อีกเมืองหนึ่งแล้วพักค้างคืนด้วยกันในอีกเมือง ในพื้นที่ห่างไกลความเป็นจริงของทั้งสองคน ห่างจากบ้านเกิดของพวกเขาซึ่งเป็นตัวแทนของความถูกต้องผ่านแม่ของเธอที่

ควบคุมสอดส่องการกระทำของเธอตั้งแต่เด็กจนโต และเหล่าเพื่อนบ้านที่ให้ความสนใจกับเรื่องของผู้คนในเมืองตามแบบฉบับของเมืองเล็กๆ ที่ทุกคนรู้จักกันหมดและเรื่องคนอื่นเป็นหัวข้อที่น่าสนใจที่สุดในวงสนทนา การออกจากพื้นที่ควบคุมมาสู่พื้นที่อิสระของกระท่อมของทัศนนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ทั้งสองคนเกิดความปรารถนาถึงกันและกัน แต่อะแมนต้าสามารถห้ามตนเองได้ในที่สุดก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ขึ้น การมีความอดทนอดกลั้นของเธอแม้ว่าจะถูกปลุกเร้าด้วยความใกล้ชิด ด้วยคนรักเก่าและด้วยบรรยากาศโรแมนติกท่ามกลางสายฝนของกระท่อมหลัง น้อยท่ามกลางดอกไม้สวยงามที่ทักปลุกไว้เต็มบริเวณ แสดงให้เห็นภาพของผู้หญิงที่อยู่ในกรอบของความเหมาะสม ไม่ประพฤตินิดในกาม ภาพของอะแมนต้าจึงเป็นภาพของความยับยั้งชั่งใจ สร้างลักษณะผู้หญิงดีในอีกรูปแบบในงานเขียนของสปาร์กส์

ความสัมพันธ์ทางกายที่หยุดลงนี้แสดงให้เห็นภาพของดอร์สันในรูปแบบของสุภาพบุรุษที่ไม่ถือตนเป็นใหญ่และให้เกียรติกับผู้หญิง การกระทำของดอร์สันแตกต่างจากการนิยามความหมายของความเป็นชายกับความสัมพันธ์ทางเพศ สำหรับผู้ชายแล้วความสัมพันธ์ทางกายเช่นนี้เป็นวิธีหนึ่งในการพิสูจน์ความเป็นชาย ความสัมพันธ์ทางเพศทำให้ผู้ชายรู้สึกปลอดภัยเพราะเป็นวิธีที่พวกเขาได้พิสูจน์ตนเอง (Seidler, 2003: 23) ดอร์สันยังคงแสดงให้เห็นภาพของผู้ชายที่แสนดีกับคนรักเป็นอย่างดี เพราะเขาเข้าอกเข้าใจและยอมรับการตัดสินใจของเธอ ดอร์สันจึงเป็นตัวแทนของลักษณะความเป็นชายที่มีคุณสมบัติด้านบวกทางด้านจิตใจและไม่มองผู้หญิงเป็นเพียงแค่วัตถุทางเพศ หากแต่ให้เกียรติและเคารพในการตัดสินใจของเธอเหมือนคนที่เท่าเทียมกัน รับฟังเหตุผลของกันและกัน

นอกจากดอร์สันแล้ว จอห์นจากเรื่อง *เดียร์ จอห์น* แสดงให้เห็นความเห็นอกเห็นใจผู้หญิงและควบคุมความต้องการทางเพศของตนเองได้เป็นอย่างดี จอห์นได้รับการนำเสนอว่าเป็นคนที่ไม่เอาไหนในตอนต้นของเรื่อง แต่ได้เปลี่ยนแปลงตนเอง จากที่เคยมองผู้หญิงเป็นของเล่น เปลี่ยนไม่ซ้ำหน้า ให้เกียรติผู้หญิงมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการที่จอห์นไม่กล้าหักหาญน้ำใจของชาววันนาร์ และรอให้เธอพร้อมจะมีความสัมพันธ์ด้วย แม้เขาจะรู้สึกรักเธอมากจนต้องการใกล้ชิดทางกาย การกระทำของจอห์นจึงแสดงให้เห็นความเป็นชายที่ได้รับการขัดเกลาจนเข้าอกเข้าใจผู้หญิงมากขึ้น มีความอ่อนโยนทางจิตใจ ซึ่งเป็นคุณสมบัติทางอารมณ์ด้านบวกที่แตกต่างไปจากตอนที่เขายัง

เป็นวัยรุ่น ในการเรียนรู้ที่จะแสดงบทบาทของตนเองอย่างถูกต้องและเหมาะสมเนื่องจากพ่อของเขาไม่สามารถเป็นต้นแบบให้เขาได้ จากอาการป่วยที่ทำให้มีปัญหาในการเข้าสังคมและการสั่งสอนจอร์นในเรื่องอื่นๆ เพราะเรื่องที่ว่าพ่อถนัดและเคยสอนจอร์นได้นั้นมีเรื่องเดียวคือเรื่องสะสมเหรียญกษาปณ์ ความเป็นชายของจอร์นไม่ได้เกิดจากการเรียนรู้จากครอบครัวเป็นหลัก หากแต่เกิดจากการหล่อหลอมของสถาบันทางสังคมอย่างสังคมทหารมากกว่า จึงกล่าวได้ว่าความเป็นชายนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงตามสิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้ได้

3.2.3 พระเอกกับการปฏิเสธความรุนแรง

ความก้าวร้าวรุนแรงเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของความเป็นชายแบบอำนาจนำ ในงานเขียนแนวโรมานซ์ความรุนแรงเป็นสิ่งที่มักพบอยู่เสมอ โดยเฉพาะความรุนแรงระหว่างตัวละครเอกชายกับตัวละครเอกหญิง (Regis, 2013) งานเขียนของสปาร์กส์มีความแตกต่าง ความรุนแรงถูกนำเสนอว่าเป็นสิ่งไม่พึงประสงค์ ต้องถูกควบคุมหรือถูกกำจัดออกไป

เดอะ ลัคกี้ วัน (The Lucky One) นำเสนอภาพตัวละครเอกชายที่ไม่สนับสนุนและปฏิเสธความรุนแรง โลแกน (Logan) เป็นทหารผ่านศึกที่เดินเท้าออกตามหาเบธ (Beth) ตัวละครเอกหญิง ซึ่งเป็นหญิงสาวในรูปที่เขาและเพื่อนเชื่อว่าเป็นรูปนำโชค ช่วยให้รอดพ้นจากอันตรายในสงคราม เมื่อเขาได้เผชิญหน้ากับอดีตสามีของเบธที่ชื่อคีธ เคลย์ตัน (Keith Clayton) โลแกนแสดงให้เห็นการเอาชนะฝ่ายตรงข้ามด้วยการไม่ใช่กำลัง เพียงแค่ใช้อำนาจจากความเป็นชายแข็งแรงบึกบึนและความนิ่งสงบของอารมณ์เข้าต่อกร การเป็นทหารปลดประจำการจากการรบที่อิรักทำให้เขามีบุคลิกลักษณะเฉพาะของอดีตทหารที่มีความก้าวร้าว มีความห้าวหาญอยู่ภายใต้ท่าทางนิ่งเรียบเฉยและไม่ค่อยพูด คีธนั้นเป็นตัวละครรองที่มีนิสัยก้าวร้าว ใช้ความรุนแรงหรือเห็นผู้หญิงเป็นของเล่น เมื่อพวกเขาพบกัน คีธรู้สึกเขม่นโลแกนที่มีที่ท่าจะให้ความสนใจเบธในเชิงชู้สาว ก่อนหน้านั้นคีธเคยพบโลแกนมาก่อน ในเหตุการณ์ตอนที่คีธไปแอบถ่ายรูปนักท่องเที่ยวสาวที่มาเปลือยอาบแดดในหาดที่ห้ามเปลือย ตั้งแต่ครั้งแรกที่พบกันคีธรู้สึกถึงความนิ่งขมึนอย่างที่ไม่ควรจะมีเรื่องด้วย แม้ว่าตัวเขาเองจะเป็นถึงผู้ช่วยนายอำเภอก็ตาม ดังที่ตัวบทได้บรรยายถึงเหตุการณ์ตอนที่คีธพยายามจะถามคำถามโลแกนแต่เขาไม่ยอมตอบและคีธไม่กล้าที่จะถามซ้ำๆ อีก ตัวบทตรงนี้คือ “The guy said nothing. It was Clayton who looked away.” (Sparks, 2008: 10) โลแกน

สามารถจัดการกับคิธได้โดยไม่ต้องใช้ความรุนแรง เพียงแค่เขาแสดงความนิ่งข่มสร้างควาหน้าหวาดกลัวให้กับคิธ

การที่คิธไม่กล้าสบตาหรือจ้องโลแกนจนเกินไป อาจเพราะเขาถูกข่มขวัญจากรูปร่างท่าทางของโลแกน รูปลักษณ์ของโลแกนดูดิบเถื่อนแฝงความอันตราย ตัวทบร่ายยาลักษณะของโลแกนไว้ว่าเขาตัวสูงเพรียวเกือบ 6 ฟุต แขนดูแกร่ง ไหล่กว้าง ดูเถื่อนๆ “He was probably close to six feet and lean, with wiry arms and broad shoulders. There was a rugged edge to his appearance” (Sparks, 2008: 86) คิธมองว่าโลแกนเหมือนพวกฮิปปีในทศวรรษ 1960 เพราะเขาไว้ผมยาวรุงรังเหมือนรังนก เห็นได้ชัดว่านอกจากรูปร่างใหญ่และกล้ามเนื้อของผู้ชาย นอกจากทำให้เกิดความกังวลใจหรือความไม่มั่นใจในตนเองของผู้หญิงแล้ว สปาร์กส์ยังได้แสดงให้เห็นอิทธิพลและความมีอำนาจของความแข็งแกร่งของร่างกายและท่าทางต่อผู้ชายด้วยกันอีกด้วย ดังเช่นที่คิธรู้สึกเกรงโลแกน ไม่กล้าเข้าปะทะแม้ว่าจะเป็นคนอารมณ์ร้อนชอบใช้ความรุนแรงก็ตาม

นอกจากรูปร่างของโลแกนที่แสดงให้เห็นความเป็นชายที่แข็งแรง แข็งแกร่งสร้างอำนาจให้กับเขาโดยไม่ต้องแสดงความรุนแรงต่อผู้อื่นแล้ว โลแกนยังมีสุนัขคู่ใจที่ช่วยเน้นความแข็งแรงของเพศชายมากขึ้น ซุส (Zeus) สุนัขพันธุ์เยอรมันเชเพิร์ดที่เป็นเหมือนองครักษ์ผู้ปกป้องโลแกน และทำให้คิธยิ่งกลัวและไม่กล้าเสี่ยงมีเรื่องด้วย จนต้องลอบกัดด้วยวิธีสร้างเรื่องให้เบื่อบระวางโลแกนแทน จากตรงนี้อาจมองได้ว่าซุสเป็นเหมือนสัญลักษณ์แห่งความเป็นชายที่เข้มแข็งในอีกรูปแบบหนึ่ง ชื่อซุสเป็นชื่อของเทพเจ้ากรีกที่เป็นหัวหน้าของเหล่าเทพทั้งหลายอาจสื่อให้เห็นลักษณะอันทรงอำนาจ มีพลังควบคุม อีกทั้งสุนัขพันธุ์นี้แรกเริ่มจะถูกเลี้ยงเพื่อไล่ต้อนและดูแลฝูงแกะเหมือนกับที่ซุสดูแลปกป้องเจ้านายอย่างโลแกน นอกจากนี้พันธุ์นี้ยังถูกเลือกให้เป็นสุนัขตำรวจอีกด้วย ยิ่งทำให้สามารถมองเชิงสัญลักษณ์ได้ว่าตัวซุสนั้น คือโลแกนในภาคที่ช่วยย้ำให้เห็นความแข็งแรงมีพลังรุนแรงดิบเถื่อนของเพศชายที่มาในรูปของสัตว์คู่ร้ายก็เป็นได้

เห็นได้ชัดว่าแม้แต่ในกลุ่มผู้ชายด้วยกันนั้น รูปลักษณ์ที่ดูดิบเถื่อนหรือดูเข้มแข็งทำให้ผู้ชายคนหนึ่งสามารถมีภาวี่หรือมีอำนาจเหนือกว่าอีกคนได้ในทางจิตวิทยา เพราะทำให้อีกคน

รู้สึกว่าย่ำแย่และไม่กล้าจะต่อกรด้วย คีธได้ระบายถึงความรู้สึกที่ถูกทำให้ตนเองดูหงอ ดูด้อยกว่าด้วยความโกรธ หลังจากที่เขาต้องยอมออกไปจากบ้านเบธไปเพราะโลแกนสั่งหลังจากที่ไปดึงแขนเบธไว้ด้วยความโมโหที่เจอโลแกนคู่ปรับเก่ายืนอยู่กับเบธที่บ้าน คีธรู้สึกเหมือนตนเองกลายเป็นแมงกะพรุนตัวสั้นต่อหน้าเบธและโลแกนยังออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงดุดัน จนเขาต้องทำตามเหมือนสุนัขหางจุกกัน

It was because the guy, the same guy who'd played him once, had made him look like a quivering jellyfish in front of Beth. *If I were you, I'd let go of her arm* had been bad enough. But after that? Oh, that's where the guy went seriously wrong. *Right now ... I think you'd better go ...* All spoken in that serious, steady, *don't-piss-me-off* tone of voice that Clayton himself used on criminals. And he'd actually done it, slinking away like some stray dog with his tail between his legs, which made the whole thing worse.

(Sparks, 2008: 196)

ข้อความนี้ให้ภาพว่าคีธรู้สึกเสียหน้า และโกรธเคืองอย่างมากที่ถูกผู้ชายคนใหม่ของอดีตภรรยาของตนเองทำให้เขาดูต่ำต้อย และเหมือนถูกลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ลงไปเป็นเพียงแค่สัตว์น้ำอย่างแมงกะพรุนที่ดูอ่อนแอปวกเปียก โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อหน้าผู้หญิงที่เคยเป็นของเขามาก่อน นอกจากนี้คีธยังเปรียบเทียบตัวเองกับสุนัขจรจัดที่มีความหวาดกลัวและดูไร้อำนาจอีกด้วย การเปรียบเทียบกับสุนัขเช่นนี้พ้องกับซุสซึ่งเสมือนเป็นตัวแทนของโลแกน หากซุสเป็นสัญลักษณ์ของความแข็งแกร่งพลังของเพศชายจากโลแกน สุนัขจรจัดคือคีธที่มีความอ่อนแอที่ถูกทำให้ไร้อำนาจหมดทางสู้ ทำให้คีธเกิดความอับอายและรู้สึกคับแค้นใจตนเองที่ยอมทำตามคำสั่งของโลแกนและโลแกนที่กล้ามาออกคำสั่งกับเขากลับอีกด้วย เนื่องจากสู้ด้วยกำลังไม่ได้ หลังจากนั้นคีธจึงต้องเปลี่ยนไปหาวิธีการอื่นในตอบโต้กับโลแกนแทน เช่น การพูดจาใส่ร้ายโลแกนให้เบธฟัง

เพื่อสร้างความบาดหมางทางจิตใจ เป็นการล่อหลอกที่เน้นการเล่นกับอารมณ์อันมักจะเป็นการกระทำของผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ในกรณีนี้ทำให้เห็นว่าความเป็นผู้ชายแบบเข้มข้นของโลแกนทำให้ความเป็นชายของคีธถูกลดทอนลงไป

รูปแบบความเป็นชายหรือลักษณะของผู้ชายที่เป็นพระเอกหรือเป็นตัวเอกของเรื่องนี้นอกจากจะเพื่อให้เกิดความประทับใจพระเอกที่มีหุ่นดีสูงใหญ่และมีความแข็งแรง แล้วยังสามารถใช้รูปร่างทั้งในทางบวกอย่างการทำให้ตัวละครเอกหญิงให้ความสนใจ และรวมไปถึงการทำให้ตัวละครรองที่มีความมั่งร่ำรวยต้องล่าถอยไปโดยไม่ต้องใช้ความรุนแรง ผู้ประพันธ์พยายามนำเสนอและทำให้ภาพของผู้ชายแบบนี้เป็นความคุ้นเคย เพราะพบได้ในทุกเรื่องของเขาเองและอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ล่อหลอมแนวคิดเรื่องชายเป็นใหญ่และมีอำนาจให้กับนักอ่านผู้หญิงได้อีกด้วย ภาพที่แอบแฝงในนวนิยายแนวโรมานซ์ที่อาจดูเหมือนเป็นเรื่องราวที่อ่านเล่นง่ายๆ ให้ความบันเทิงสำหรับนักอ่านผู้หญิงเป็นหลัก คือผู้ชายนั้นจะเป็นผู้กุมอำนาจ หรือผู้มีสิทธิ์ขาดมากกว่าผู้หญิง และมากกว่าผู้ชายบางประเภทที่มีบุคลิกลักษณะไม่เป็นไปตามการคาดหวังของสังคมผู้ชายเป็นใหญ่ซึ่งมาในรูปแบบของตัวละครรองที่เป็นชายด้วย ดังที่ได้เห็นจากตัวอย่างของโลแกนที่ความเป็นชายจากร่างกายแข็งแรงกำยำของเขานั้น มีผลกระทบต่อความรู้สึกของตัวร้ายอย่างคีธ

การแสดงออกถึงความรุนแรงต่อผู้อื่น เป็นผลมาจากการพยายามที่จะปกปิดหรือสร้างความเป็นชายขึ้นมาในหมู่ผู้ชายที่มีความมั่นใจและเชื่อมั่นตนเองต่ำ ทำให้แสดงออกถึงการใช้อำนาจโดยใช้กำลังกับเพศที่อ่อนแอกว่าตนเพื่อให้ตนเองรู้สึกมีอำนาจ รู้สึกดีขึ้น (Kilmartin, 2000: 192) นอกจากความรุนแรงแล้วอาจเป็นความบกพร่องทางอารมณ์ในรูปแบบอื่นที่ไม่สนองตอบต่อความต้องการของคนรอบข้าง คีธเป็นผู้ชายที่มีนิสัยวางโต ใจอวด มีความก้าวร้าวแม้แต่กับลูกชายของตนเอง คีธให้ภาพตรงกันข้ามกับโลแกนที่แม้จะเป็นทหารผ่านศึกแต่ไม่ใช้ความรุนแรงเกินความจำเป็น คีธมาจากครอบครัวที่ร่ำรวยและทรงอิทธิพลในเมืองแต่เขามักถูกมองว่าเป็นแกะดำของครอบครัว เพราะคีธมักทำเรื่องผิดพลาดและถูกพอกับปฏิกิริยาที่ว่ากล่าวเสมอทำให้เขามักจะระบายอารมณ์ในทางอื่นเพื่อชดเชย ไม่ว่าจะเป็นการใช้อำนาจหน้าที่จากตำแหน่งผู้ช่วยนายอำเภอที่ได้มาเพราะพ่อของเขาเป็นนายอำเภอในทางที่ผิด เช่น แอบเอาคลังไปถ่ายรูปนักศึกษาสาวที่แอบมาเปลือยกายอาบแดด หรือการเปลี่ยนผู้หญิงเป็นว่าเล่นและมองว่าผู้หญิงเป็นเพียงของเล่น

เท่านั้น เขาไม่ชอบเบ็ธเพราะเธอมักทำให้เขาารู้สึกถูกคุกคาม เขาพูดว่าเธอเป็นคนที่ชอบกดดันเขาจนเกินควรและมักเถียงเมื่อไม่ถูกใจการตัดสินใจของเขา “She was way too pushy ... she had a tendency to argue when he made a decision she didn't like.” (Sparks, 2008: 114) คำกล่าวนี้แสดงให้เห็นความไม่มั่นคงทางจิตใจของผู้ชายเมื่อต้องเผชิญหน้ากับผู้หญิงที่ดูไม่มีอำนาจเหนือกว่าเขาเองและไม่ยอมอ่อนข้อให้

ทัศนคติของคีธในเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนที่เห็นตนเองเป็นใหญ่ และกลายเป็นความก้าวร้าว เขาไม่ชอบหน้าโลแกนเพราะโลแกนเคยขัดขวางการแอบส่งสาวนักศึกษาอนอบแดดที่ชายหาด และเขาเคยคิดจะตบหน้าเบ็ธเพื่อเรียกสติเมื่อเห็นว่าเบ็ธกับโลแกนมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นสิ่งที่เขายอมรับไม่ได้ แม้จะเป็นเพียงแค่วิจารณ์แต่แสดงให้เห็นแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรงของคีธ ในตอนนี้คีธได้กล่าวว่าเขาสามารถออกเดทได้ แต่เบ็ธไม่สมควรทำเพราะเขาไม่อยากจะเห็นเธอมีความสัมพันธ์ทางกายกับผู้ชายคนอื่น เขาทำให้เบ็ธกลัวเมื่อไปหาเรื่องเธอในตอนท้ายของเรื่องเพื่อคุยเรื่องโลแกน เธอรู้สึกวุ่นวายตาของเขาดูว่างเปล่าอย่างน่ากลัวและคุกคามทำให้เธอกลัวที่จะอยู่เพียงลำพังกับเขา พฤติกรรมของคีธนั้นเป็นไปในด้านลบ กดขี่ผู้หญิงและแสดงออกถึงความรุนแรง

การเสียชีวิตของคีธในตอนท้ายของเรื่อง คือการกำจัดลักษณะความเป็นชายที่ผูกติดกับความรุนแรง คีธเสียชีวิตจากการพยายามว่ายน้ำเข้าไปช่วยเบนลูกชายที่วิ่งหนีออกจากบ้าน เมื่อเห็นพ่อข่มขู่เบ็ธว่าจะแยกเขาไปจากแม่หากเธอยังคงติดต่อกับโลแกนอยู่ การที่สปาร์กส์ให้คีธต้องพบกับชะตากรรมอันน่าเศร้าอาจเพื่อแสดงให้เห็นว่า ผู้ชายที่มีความเป็นชายแบบเก่าที่มีความก้าวร้าวรุนแรง รั้งแกผู้หญิงและเด็กนั้นไม่เป็นที่ยอมรับ ดังนั้นคีธจึงต้องถูกกำจัดออกไป เพื่อเปิดทางให้โลแกนผู้ซึ่งมีคุณสมบัติด้านจิตใจที่อ่อนโยนเข้ากับเบนได้เป็นอย่างดีเข้ามาแทน นอกจากนี้การให้ตัวร้ายเสียชีวิตมองในด้านหนึ่ง อาจเป็นเพราะเป็นวิธีการควบคุมความรุนแรงในอีกรูปแบบหนึ่งต่อนักอ่านผู้หญิงทางด้านจิตวิทยา เพื่อให้ความเชื่อมั่นกับนักอ่านว่าพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์เช่นเดียวกับที่คีธทำนั้นจะไม่ทำร้ายหรือทำอันตรายกับทั้งตัวละครอื่นๆ และตัวผู้อ่านเองเพราะสุดท้ายแล้วเขาถูกลดบทบาทออกไปจากเรื่อง

นอกจากความรุนแรงจากตัวละครรองที่เป็นชายแล้ว พบความรุนแรงและการปฏิเสธความรุนแรงในตัวละครเอกชายจากเรื่อง *เดอะ เบสต์ ออฟ มี* ที่นำเสนอความรุนแรงในครอบครัวของ ดอร์สัน (Dawson) ตัวละครเอกชาย เขาเกิดมาในครอบครัวชนชั้นล่างที่มีประวัติอาชญากรรมตระกูลของเขาอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นชุมชนรวมพลคนเกเรในเขตหนึ่งของเมือง เขาเติบโตมากับการเห็นพ่อหรือญาติพี่น้องทำเรื่องไม่ดี หรือทำสิ่งผิดกฎหมายต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นการทำร้ายร่างกาย การปล้น การฆ่า การค้ายา หรือการก่อเรื่องทะเลาะวิวาท การติดคุกเป็นเรื่องปกติของคนในตระกูลโคล (Cole) ชาวเมืองต่างรู้กันดีว่าตระกูลนี้คือภาพแห่งความเสื่อมและความชั่วร้ายทุกประการ พ่อคือผู้สร้างปัญหาและเป็นอุปสรรคต่อการสร้างความเป็นชายของดอร์สันตัวละครเอก พ่อชอบใช้กำลังบีบบังคับเขาอยู่เสมอ แต่เขาปฏิเสธความรุนแรงและเรียนรู้ที่จะสร้างความเป็นตัวเองจากสังคมรอบข้าง อาทิ โรงเรียน และเพื่อนต่างวัย

ภาพของพ่อคือตัวอย่างของความเป็นชายที่ผูกติดกับความรุนแรง พ่อเป็นคนโหดเหี้ยมที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในคุกและชอบทุบตีดอร์สันมาตั้งแต่เด็ก แม่ของเขาทนการถูกทำทารุณกรรมต่างๆ ไม่ไหวและหลบหนีไป ทิ้งเขาไว้อยู่กับพ่อเพียงสองคน พ่อไม่เคยแสดงออกถึงความรักกับดอร์สันและยังเต็มไปด้วยความเกลียดชัง แม้จะยังเป็นเด็กวัยเพิ่งเริ่มหัดเดินแต่เขาถูกพ่อทำร้ายร่างกาย โดยเฉพาะเวลาที่พ่อเมาโดยใช้เข็มขัดและเส้หนังเป็นประจำจนกระทั่งเข้าสู่วัยรุ่น การทำร้ายร่างกายดอร์สันเป็นการระบายความเครียดของพ่ออย่างหนึ่ง ที่เขาทำจนเป็นกิจวัตร การแสดงออกถึงความรุนแรงเช่นนี้เป็นรูปแบบลักษณะของความเป็นชายแบบหนึ่งที่ถูกมองว่าเป็นด้านลบของความเป็นชายแบบฉบับ เป็นวิธีการสร้างความเป็นชายด้วยการแสดงออกถึงความก้าวร้าว ดุดันและโหดเหี้ยม ลักษณะความรุนแรงเช่นนี้มักเกิดในกลุ่มผู้ชายที่มีปัญหาด้านการจัดการอารมณ์ และรู้สึกไม่มั่นคงทางจิตใจ จนต้องพยายามสร้างอัตลักษณ์ความเป็นชายจากความรุนแรง เช่นเดียวกับพ่อที่มีชีวิตที่แย่งจต้องใช้ความรุนแรงเพื่อสร้างความเป็นชายของตนเอง

พ่อของเขาเติบโตมากับครอบครัวของกลุ่มคนผู้แพ้ที่ใช้ความรุนแรงในชีวิตประจำวัน ทำให้พ่อซึมซับความประพฤตินี้ว่าเป็นเรื่องปกติ เหมือนเป็นเหตุการณ์ทั่วไปที่เกิดขึ้นได้อยู่เสมอ ดังจะเห็นได้จากการที่ทุกคนที่แวดล้อมพ่อและดอร์สัน ทั้งปู่ ลุงและญาติๆ คนอื่นนั้นต่างมีวิถีที่เต็มไปด้วยอบายมุขและผูกติดกับการใช้ความรุนแรงเพื่อให้ได้สิ่งทีพวกเขาต้องการ และไม่

เคยมองว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผิด การเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมเช่นนี้จึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะหล่อหลอมให้คนเดินไปในแนวทางเดียวกัน ดังเช่นการที่พ่อนิยมความรุนแรงในการจัดการกับปัญหา รวมทั้งยังใช้ความรุนแรงและคนในครอบครัวอีกด้วย

ตั้งแต่เล็กจนโตดอร์สันเป็นเหยื่อของความรุนแรงในครอบครัว อย่างไรก็ตามดอร์สันเป็นคนฉลาด เขาเรียนรู้ที่จะมีความอดทนและหาวิธีรับมือกับการทำร้ายร่างกายทุกรูปแบบ เมื่อถูกพ่อทุบตีบ่อยๆ เขาค้นพบว่าเขาต้องปิดปากให้เงียบที่สุด และไม่ส่งเสียงร้องแสดงความเจ็บปวดหรือโวยวาย เพราะจะยิ่งกระตุ้นให้พ่อทำร้ายร่างกายเขามากขึ้น การกระทำของดอร์สันแสดงให้เห็นการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ ยอมรับความจริงและเลือกที่จะเผชิญหน้าด้วยความเงียบโดยไม่ใช้ความรุนแรงตอบโต้ เพราะเขารู้ตัวดีว่าเขายังเด็กและตัวเล็กเกินกว่าจะต่อสู้กับพ่อได้ ดังนั้นวิธีที่จะรักษาชีวิตและเอาตัวรอดที่ดีที่สุด คือการยอมรับสภาพที่ถูกทำร้ายแบบเงียบๆ อย่างไรก็ตามดอร์สันรู้ดีว่าความรุนแรงของพ่อจะไม่หยุดลง แม้เขาจะพยายามทำตัวให้เงียบและไม่มีปากมีเสียงแค่ไหน เพราะพ่อคงจะตีเขาไปแบบนี้จนกระทั่งตายจากกัน ดอร์สันจึงเริ่มที่จะแอบฝึกฝนร่างกายและออกกำลังกายเพื่อให้ร่างกายแข็งแรงและมีกำลังที่จะต่อกรกับพ่อได้เมื่อเขาเป็นวัยรุ่น

การพยายามเสริมสร้างกล้ามเนื้อของดอร์สันแสดงให้เห็นการต่อสู้ของเขา และการพยายามที่จะต่อต้านความรุนแรงในรูปแบบหนึ่ง จากที่เคยมีภาพของผู้แพ้ คนอ่อนแอที่เคยเป็นเหยื่อของความรุนแรงในครอบครัว ดอร์สันเริ่มสร้างตัวตนแบบใหม่ขึ้นมาเมื่อเขาเติบโตขึ้น เขาซ้อมต่อยกระสอบผ้ายัดเศษผ้าที่ผูกไว้กับต้นไม้ ยกหินและเครื่องยนต์บ่อยๆ วิดพื้นและดึงข้อ เมื่ออายุได้ 15 ปีเขาตัวสูงเกือบเท่าพ่อแล้ว การให้ความสำคัญกับรูปร่างเน้นให้เห็นความสำคัญของความเป็นชายกับความแข็งแรง ดอร์สันรับรู้จากการถูกทำร้ายมาทั้งชีวิตว่าความรุนแรงของพ่อมาพร้อมกับความแข็งแรงในการทำร้ายร่างกายของเขาด้วยพลังแห่งความโกรธ และความเคียด ดังนั้นเขาจึงเรียนรู้ว่าเขาต้องมีร่างกายที่แข็งแรงกว่าพ่อเท่านั้น จึงจะช่วยให้เขาเอาตัวรอดจากพ่อได้ จะเห็นได้ว่าความแข็งแรงนั้นเป็นลักษณะความเป็นชายที่ผู้ชายมักนึกถึงเป็นอย่างแรก ความแข็งแรงจึงเป็นภาพของความเป็นชายที่ถูกสร้างเสริมขึ้นมา เพื่อสร้างทั้งภาพลักษณ์และสร้างพลังอำนาจ

อย่างไรก็ดีการเติบโตและการสร้างร่างกายเพื่อรับมือกับการทำร้ายของพ่อแสดงให้เห็นความต้องการของดอร์สันที่ต้องการจะยุติความรุนแรง แต่แสดงให้เห็นว่าแม้เขาจะรังเกียจและไม่สนับสนุนความรุนแรง แต่หนทางที่จะหลุดพ้นจากพ่อ นั้น เขาต้องดำเนินรอยตามพ่ออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในวัย 16 ปีเมื่อพ่อเมาและถือเข็มขัดเข้ามาหาเพื่อเยียนตีเขาอย่างเคย เขากระซอกเข็มขัดออกและพูดว่าจะฆ่าพ่อหากพ่อทำร้ายเขาอีก หลังจากนั้นเขาหนีออกจากบ้านเมื่อพ่อยังตามมารังควานเพื่อไถเงินที่เขาได้จากการทำงานพิเศษเรื่อยๆ และเริ่มจะทำร้ายร่างกายเขาอีกครั้ง ดอร์สันตัดสินใจต่อสู้จนเอาชนะพ่อได้และทำให้พ่อไม่มาริดไถเงินจากเขาอีก จะเห็นได้ว่าสุดท้ายความรุนแรงยังคงวนเวียนอยู่ในครอบครัว ดอร์สันรับเอาค่านิยมความรุนแรงมาจากพ่อและแม้จะไม่ต้องการทำอย่างพ่อ แต่ในที่สุดเขาต้องตอบโต้พ่อด้วยความรุนแรงเพื่อปลดปล่อยตนเอง เมื่อเขาไม่ต้องการทนเป็นที่ระบายอารมณ์ของพ่ออีกต่อไป จากเหยื่อที่ไร้การตอบโต้ดอร์สันสามารถพลิกกลับสถานะและบทบาทของตนเองมาเป็นผู้กระทำ

ความรุนแรงของพ่อนอกจากจะทำร้ายร่างกายของดอร์สัน อีกทั้งยังสร้างความแปลกแยกในใจของดอร์สันด้วย พ่อกับเขากลายเป็นคนแปลกหน้าที่อยู่ร่วมบ้านเดียวกัน มีความสัมพันธ์ที่เห็นห่าง เวลาที่ได้ใกล้ชิดกันที่สุดคือช่วงเวลาที่พ่อทำร้ายร่างกายเขา นอกจากนั้นแล้วเขาและพ่อแทบไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ดอร์สันจึงไม่ได้รับความรักและเติบโตในครอบครัวที่อบอุ่น เขาขาดที่พึ่งพิงทางจิตใจจากครอบครัวและคนรอบข้าง ทำให้เขาต้องรู้สึกโดดเดี่ยวและขาดต้นแบบในการดำเนินชีวิต ตัวบทกล่าวถึงความรู้สึกแปลกแยกของดอร์สันที่มีต่อครอบครัวของเขาและบรรดาญาติคนอื่นๆ ว่าเขาแตกต่างจากทุกคนและไม่รู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว “he’d never really belonged to them [...] he wasn’t like them” (Sparks, 2011: 11) พ่อของดอร์สันไม่ใช่ภาพของพ่อที่โดยปกติมักจะเป็นคนที่สร้างรูปแบบความเป็นชายและส่งต่อการเรียนรู้ต่างๆ ให้กับลูกชาย แต่เป็นภาพของพ่อที่ทำลายและเป็นอุปสรรคต่อการสร้างเสริมความเป็นชายในแบบที่ดี เพราะพ่อคือต้นแบบของความรุนแรงซึ่งเป็นลักษณะของความเป็นชายที่ไม่พึงประสงค์ และไม่ใช้รูปแบบของความเป็นชายที่จะเอื้อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิตของดอร์สันให้ดีขึ้นมาได้

ความแปลกแยกจากพ่อและครอบครัวนี้ ทำให้เขาพยายามมองหาที่ยึดเหนี่ยวจิตใจและต้นแบบที่ดีอื่นๆ ที่เขาจะเรียนรู้และพัฒนาตนเอง ดังนั้นโรงเรียนจึงเป็นที่สุดท้ายที่เขาจะฝาก

ความหวังไว้ได้ ดอร์สันเป็นคนเรียนเก่งและใฝ่ดี เขาเป็นลูกไม้ที่อยู่ไกลต้น ขณะที่คนในตระกูลโคลมีชีวิตที่ผิดพลาด ดำเนินชีวิตในทางที่มั่วสุมและไม่ดี แต่ดอร์สันปฏิเสธความเกเรต่างๆ และพยายามผลักดันตัวเขาให้มีชีวิตที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เขาตั้งใจเรียน เรียนเก่ง ได้รับคำชื่นชมจากอาจารย์ และวาดหวังกับการเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย แต่ด้วยความฉลาดมีไหวพริบ เขารู้ว่าความแตกต่างของตนเองจะนำภัยมาให้ เขาจึงต้องพยายามสร้างหลักฐานเท็จ เช่น การปลอมแปลงใบคะแนนผลการเรียนให้อยู่ในระดับที่แย่กว่าที่เป็น หรือตั้งใจทำข้อสอบไม่ได้ เพื่อที่จะได้ดูกลมกลืนไปกับญาติคนอื่น ๆ ตัวบทนำเสนอให้เห็นว่าสถาบันทางสังคมอย่างโรงเรียนเป็นอีกหนึ่งปัจจัยภายนอกที่มีบทบาทในการช่วยส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ และการเติบโตอย่างถูกต้องของตัวละครเอกชาย ขณะที่สถาบันแรกเริ่มอย่างครอบครัวกลับเป็นสถานที่ปลูกฝังความเป็นชายที่ไม่เหมาะสม

การหลีกเลี่ยงไม่ทำตามอย่างคนอื่น ๆ ในตระกูล แสดงให้เห็นการพยายามต่อต้านความรุนแรงของดอร์สัน นอกจากการแสวงหาว่าไม่ได้เรียนเก่งหรือดีเด่นกว่าสมาชิกของตระกูลแล้ว การหลบหนีจากการเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ความรุนแรง หรือการพาตัวเองเข้าไปมีส่วนร่วมในการก่อความวุ่นวายต่างๆ กับคนในครอบครัวนั้น ดอร์สันมักใช้ข้ออ้างในการทำงานอย่างอื่นเพื่อให้ไม่มีเวลาว่างแทน ซึ่งช่วยได้แค่ในระยะหนึ่ง หลังจากที่เขาถูกจับได้ว่าทำตัวผิดแปลกไปจากคนอื่น เมื่อครูที่โรงเรียนชมเขาว่าเป็นคนที่เรียนดีมาก เขาถูกพ่อ เอบี (Abee) และเท็ด (Ted) ลูกพี่ลูกน้องของเขา รุมทำร้าย เตาะต่อย แม้พ่อจะสร้างความรู้สึกแปลกแยกให้กับเขา แต่พ่อและครอบครัวไม่ชอบการที่เขาทำตัวแปลกแยกจากคนอื่น เพราะทุกคนให้ความสำคัญกับการรักดีต่อครอบครัว และการทำทุกอย่างเหมือนกัน ดังนั้นความแตกต่างอื่นใดเปรียบได้กับมลทิน “In a family that prized royalty and conformity above all else, he was different and there was no worse sin” (Sparks, 2011: 12) เช่น การทำตัวดี อยู่ในกฎหมาย เพราะความรุนแรง ความชั่วร้ายต่างๆ นั้นเป็นเอกลักษณ์ของครอบครัวนี้ เป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความเป็นชาย ดังนั้นการที่ดอร์สันไม่ปฏิบัติตามในวิถีของคนในตระกูล เขาจึงเปรียบเหมือนแกะดำที่ไม่เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว

การเสียชีวิตของดอร์สันในตอนจบของเรื่องนั้นสามารถตีความได้หลายรูปแบบ หากมองย้อนไปเปรียบเทียบกับช่วงเวลาตอนเริ่มต้นเรื่อง ที่ดอร์สันเติบโตมากับความรุนแรงและพยายาม

หลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรงเท่าที่จะทำได้ ความตายของเขาอาจเป็นบทลงโทษที่เขาหวนกลับไปใช้ความรุนแรงอีกเป็นได้ เพราะหลังจากที่เขาไม่ยอมต่อสู้กับพ่อและลูกพี่ลูกน้อง ไม่มีการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาอีกจนกระทั่งเขากลับมาบ้านเกิด และได้เผชิญหน้ากับเท็ดและเอบีที่ยังคงรู้สึกอาฆาตและต้องการล้างแค้นคอว์สัน ที่เขาเคยเอาชนะและฟาดจุมูกเท็ดจนหักในเหตุการณ์ตอนที่เท็ดมารีดไถเงินพร้อมกับพ่อของคอว์สัน ในตอนท้ายของเรื่องคอว์สันเข้าไปต่อสู้เท็ดและเอบีและพยายามช่วยชีวิตอลันลูกชายของนายแพทย์เดวิดที่เขาช่วยชีวิตเสียชีวิต แต่พลาดท่าถูกเท็ดยิงเข้าที่ศีรษะเสียชีวิตในเวลาต่อมา การกลับมาแก้ปัญหาด้วยความรุนแรงอีกครั้งเหมือนการดึงคอว์สันกลับเข้าสู่วังวนของความรุนแรง ที่มักจะจบลงด้วยความสูญเสียอย่างใดอย่างหนึ่ง ในกรณีของคอว์สันเขาต้องสูญเสียชีวิตไปเพื่อแลกกับการช่วยชีวิตอลันให้รอด การเสียชีวิตของเขาจึงนอกจากจะเป็นการเรี่ยไรน้ำตาจากผู้อ่านแล้ว ยังอาจมองได้ว่าเป็นการกำจัดความเป็นชายที่ผูกติดกับความรุนแรงอย่างหนึ่งก็เป็นได้

ดังนั้นความรุนแรงในเรื่องนี้ จึงไม่ใช่สิ่งที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นคุณสมบัติที่ดีของความเป็นชาย ตัวละครที่แสดงออกถึงความรุนแรงจึงต้องพบกับปัญหาหรือถูกกำจัดออกไปทุกตัว ไม่ว่าจะ เป็นพ่อของคอว์สันที่ทำร้ายเมียจนตีสองลูกจนพบจุดจบ เขาถูกเท็ดกรอกยาเกินขนาดลงไปในเหล้าให้เขาดื่ม เพราะแค้นใจที่พ่อของคอว์สันเป็นคนพาให้เขาไปพบคอว์สันจนถูกฟาดจุมูกหัก ส่วนตัวเท็ดกับเอบีนั้นหลังจากไปก่อเรื่องที่บาร์และพยายามทำร้ายอลันถูกจับกุมและติดคุก

ตัวละครชายที่เหลืออยู่คือแฟรงค์สามีของอะแมนด้าที่แม่นำเสนอภาพของผู้ชายที่เสียใจจากการสูญเสียลูกสาวไปด้วยโรคมะเร็งตอนเธอเป็นเด็กเล็กๆ ทำให้หันไปติดเหล้าและมีปัญหา กับอะแมนด้า แต่ในตอนจบของเรื่อง เขามีสติและคิดที่จะเลิกเหล้าเพื่อปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงตนเองหันกลับมาเอาใจใส่ดูแลครอบครัวมากขึ้น ภาพของแฟรงค์แสดงให้เห็นภาพผู้ชายที่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตนเองเพื่อครอบครัว ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าภาพผู้ชายรักครอบครัวเป็นภาพของความเป็นชายที่ผู้ประพันธ์ให้คุณค่า และมีบทบาทสำคัญในชีวิตของผู้หญิงซึ่งเป็นนักอ่านส่วนใหญ่ของนวนิยายประเภทนี้ ภาพของผู้ชายที่พยายามทำเพื่อครอบครัวด้วยการเป็นพ่อที่ดีและสามีที่ดีจึงตอบความต้องการได้เป็นอย่างดี

3.3 ความสูญเสียและบาดแผลของตัวเอกชาย

ตัวละครเอกชายจากนวนิยายหลายเรื่องของสปาร์กส์มีบาดแผลฝังใจ และประสบปัญหาในการดำเนินชีวิตเพราะยังติดกับภาพอดีตที่ยังคงหลอกหลอนพวกเขาอยู่ ผลกระทบจากบาดแผลฝังใจในอดีตทำให้พวกเขาที่มีความอ่อนไหว มีความอ่อนแอซ่อนอยู่ภายใต้รูปลักษณะเข้มแข็ง บึกบึน ลักษณะของผู้ชายที่มีบาดแผลเช่นนี้ขัดต่อนิยามความเป็นชายแบบอำนาจนำที่มองว่าผู้ชายต้องมีความเข้มแข็งทั้งร่างกายและจิตใจ

3.3.1 กบดักจากอดีตกับการคุกคามความเป็นชาย

ตัวละครเอกชายที่มีบาดแผลฝังใจในรูปแบบต่างๆ ทางร่างกายหรือจิตใจแสดงให้เห็นสภาวะที่ผู้ชายเผชิญหน้ากับการถูกลดทอนความเป็นชาย ส่งผลให้เกิดลักษณะที่เรียกว่าวิกฤติความเป็นชาย เพราะความเป็นชายแบบเข้มแข็ง มั่นคง แข็งแรงถูกบาดแผลฝังใจในรูปแบบต่างๆ ทำร้ายความรู้สึกมั่นใจและเชื่อมั่นในตนเองของเพศชายล้วนคลอน จนเกิดปัญหาสะสมเป็นแผลลึกในจิตใจ

เดอะ เรสคิว ให้ภาพว่าเทอร์เลอร์ตัวละครเอกชายนั้นมีความกล้าบ้าบิ่นในการเสี่ยงชีวิตต่างๆ แต่ในอีกมุมหนึ่งผู้ประพันธ์ทำให้ผู้อ่านเห็นว่า แท้จริงแล้วแรงกระตุ้นที่ทำให้เทอร์เลอร์เสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นนั้น เป็นเพราะเขามีบาดแผลในใจจากเรื่องที่ทำให้พ่อของเขาเสียชีวิตในกองเพลิงจากการพยายามที่จะช่วยชีวิตเขาในตอนที่เด็ก การเสียชีวิตของพ่อเป็นบ่อเกิดแห่งความทรมานของเทอร์เลอร์ ทำให้เขามีมุมอ่อนไหวของจิตใจ และยังสร้างบาดแผล การตระหนักรับรู้ตัวตนให้กับเขอีกด้วย เทอร์เลอร์ยังคงมีอาการที่แสดงให้เห็นอิทธิพลด้านลบจากเหตุการณ์นั้นที่ยังคงหลอกหลอนเขาอยู่ แม้ว่าเวลาจะผ่านมาหลายสิบปีแล้วก็ตาม เขานอนฝันร้ายและละเมอร้องตะโกนในเวลากลางคืนอยู่เสมอเนื่องจากความรู้สึกผิด ความกดดันและความหวาดกลัวจากจิตใต้สำนึก ที่ตอกย้ำตนเองว่าเป็นต้นเหตุให้พ่อเสียชีวิตเพราะเขาไม่ยอมมกระโดดหน้าต่างลงมาหาพ่อกับแม่ที่รอรับอยู่ด้านล่างเพื่อหนีจากเปลวเพลิงที่กำลังไหม้กระหน่ำบ้านทั้งหลัง ทำให้พ่อของเขาต้องตัดสินใจเสี่ยงตายฝ่าไฟไหม้ขึ้นมาช่วยอุ้มตัวเขาโยนออกไปทางหน้าต่าง แต่เขาเองกลับไม่สามารถหนีออกจากไฟที่กำลังลุกไหม้อย่างรุนแรงได้ทันเวลา เรื่องนี้ยังคงเป็นแผลลึกที่กัด

เขาจะทำลายความรู้สึกภายในจิตใจและเทอร์เลอร์พยายามไม่พูดถึงแม้แต่กับแม่ เพื่อนสนิทของเขา อย่างมิทช์ (Mitch) หรือเดนิสหญิงคนรัก

ความเป็นชายที่แข็งแกร่งของเทอร์เลอร์ถูกสั่นคลอน เมื่อเขาต้องเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ไฟไหม้ที่รุนแรง เขามักมีอาการผิปกติทางร่างกายและจิตใจหลังจากนั้น ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ตอนที่เขามีอาการมือสั่นหลังจากกลับมาจากการเสี่ยงชีวิตช่วยเหลือชายคนหนึ่งในอุบัติเหตุรถชนกับรถแก๊สซึ่งต้องรีบเร่งช่วยให้ทันเวลาก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์แก๊สระเบิด “His hands were trembling again, his throat dry, and he was breathing rapidly” (Sparks, 2000: 80) ตอนที่เขากลับมาจากไปช่วยดับไฟในอีกเมืองหนึ่งซึ่งเป็นไฟไหม้ครั้งใหญ่ เขามีอาการค่อนข้างหนักมือสั่นเป็นเวลานาน ไม่พูดกับใคร นอนกระสับกระส่ายและละเมอตะโกน

he had the shakes for hours. Taylor refused to talk about what had happened, and Denise held him in her arms, concerned, until he was finally able to nod off again. His demons gave him no relief. Twisting and turning, he called out in his sleep. The next morning he apologized, but he offered no explanation. (Sparks, 2000: 96)

การใช้คำว่า “demon” ซึ่งเป็นคำที่พูดถึงผี ปีศาจหรืออำนาจเหนือธรรมชาติในทางลบ เพื่อเปรียบเทียบกับบาดแผลความหวาดกลัวในอดีตนั้น ยิ่งเน้นความน่าสะพรึงกลัวอย่างต่อเนื่องของเหตุการณ์ที่ยังหลอกหลอนและส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของเทอร์เลอร์ เป็นเหมือนภูตผีที่แม้ไม่ได้ปรากฏให้เห็นจับต้องได้ แต่ยังคงวนเวียนแหวกว่ายตามติดในจิตสำนึกของเขาอยู่เสมอมา

อีกตัวอย่างคือตอนที่เขาเข้าไปช่วยดับไฟที่ไหม้คลังสินค้า แต่ไม่สามารถช่วยมิทช์เพื่อนสนิทให้รอดชีวิตออกมาจากกองเพลิงได้ มิทช์เสียชีวิตในที่เกิดเหตุ อาการผวาจากเหตุการณ์ร้ายครั้งนี้เตือนใจให้เขานึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดกับตนเองและพ่อ ในคืนที่เขากลับมาพักฟื้นที่บ้านหลังจากรักษาตัวที่โรงพยาบาล เทอร์เลอร์ตื่นขึ้นมากลางดึกพร้อมกับเกิดภาพฝันอุปทานว่ากำลังอยู่ในกองเพลิง เขาหวนนึกไปถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุอีกครั้ง เห็นภาพตนเองกำลังติดอยู่ใน

คลังสินค้าที่กำลังไหม้ “TAYLOR BOLTED UPRIGHT IN BED, his heart pounding, his mouth dry. For a moment he was inside the burning warehouse again. Flames were everywhere” (Sparks, 2000: 126) เมื่อถูกกระตุ้นด้วยเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับไฟไหม้ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นสิ่งเลวร้ายที่ได้พรากชีวิตพ่อของเขาไป เทย์เลอร์จะเกิดภาวะผิดปกติ ประสบการณ์ในอดีตกลับมาหลอกหลอนและทำร้ายเขาเช่นเคย เขายังคงติดกับความหลัง ติดกับบาดแผล ฝันร้ายจากอดีตที่ไม่สามารถหลุดพ้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเหตุการณ์นั้นใกล้เคียงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงของเทย์เลอร์กับพ่อในอดีต เช่น เหตุการณ์ไฟไหม้คลังสินค้าที่มีผู้ชายติดอยู่ข้างในสองคน เมื่อเทย์เลอร์ได้ฝันแบบนั้นเขาก็ไปถึงเหตุการณ์ของเขาและพ่อทันที “He blinked, a memory rising from the ashes. *A boy, nine years old, in the attic, calling from the window ...* It stopped him cold.” (Sparks, 2000: 122) เมื่อเขาวิ่งเข้าไปช่วยชายหนึ่งคนไว้ได้ ระหว่างที่มองหาชายผู้เคราะห์ร้ายอีกคน เขาได้ยินคำกล่าวในอดีตตอนอายุ 9 ขวบและหวาดกลัวที่จะกระโดดหนีทางหน้าต่างตามมาหลอกหลอนอีกครั้ง *A boy, nine years old, in the attic, calling from the window that he was afraid to jump.* (Sparks, 2000: 123) แม้เวลาจะผ่านมานานแค่ไหนแต่การพาตนเองเข้าไปใกล้กับเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับไฟไหม้ ยังคงเปิดปมหลอนในจิตใจของเทย์เลอร์เสมอ กล่าวคือ การรับหน้าที่เป็นนักดับเพลิงในด้านหนึ่งช่วยเยียวยาจิตใจของเขาที่ได้ช่วยเหลือผู้ประสบเหตุ แต่ในอีกด้านเป็นการสะกิดบาดแผล ปมในใจที่ยังไม่ตกสะเก็ดให้ปะทุขึ้นมาตลอดเวลา

บาดแผลในจิตใจของเทย์เลอร์นี้ ส่งผลกระทบต่อการสร้างความเป็นชายของเขาอย่างมาก เขาพยายามสร้างตัวตนในรูปแบบที่เขาคิดว่าเป็นสิ่งที่ผู้ชายควรจะทำจากการเรียนรู้จากพ่อของเขาเอง นั่นคือการพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะ “ช่วยเหลือ” หรือ “rescue” คนอื่นๆ เหมือนกับที่พ่อของเขาเคยช่วยเหลือชีวิตของเขามาแล้ว คำว่า “rescue” นอกจากจะเป็นชื่อเรื่องแล้ว ยังเป็นคำสำคัญหลักของเรื่องอีกด้วย เพราะเป็นคำที่แสดงให้เห็นตัวตนด้านหนึ่งที่สื่อให้เห็นลักษณะของวีรบุรุษที่ช่วยเหลือผู้อื่นของเทย์เลอร์ เดนิสกล่าวถึงความประทับใจที่มีต่อเทย์เลอร์ ในเหตุการณ์ตอนที่เขาช่วยตามหาไคล์ลูกชายของเธอมที่มีปัญหาทางด้านการสื่อสารที่เดินหลงหายไป หลังจากทั้งสองคนประสบอุบัติเหตุรถตกถนนว่า “He’d already proven that he could do heroic

things” (Sparks, 2000: 47) คำจำกัดความนี้อธิบายความเป็นเทย์เลอร์ได้อย่างดีว่าเขามีชีวิตอยู่เพื่อการเป็นวีรบุรุษและทำเพื่อผู้อื่นเป็นหลักใหญ่ เขาแสดงให้เห็นว่าเขาสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้ จะเห็นได้ว่าคุณลักษณะที่แสดงความกล้าหาญของวีรบุรุษนี้สร้างความชื่นชมให้กับเดนิสอย่างมาก การที่เธอรู้สึกประทับใจคุณสมบัติของความเป็นชายแบบนี้อาจมองได้ว่าเป็นการพยายามของผู้เขียนเองที่จะสอดแทรกแนวคิดเรื่องความเป็นชายที่พึงประสงค์ ลักษณะที่ได้รับการยอมรับและแสดงให้เห็นความเป็นลูกผู้ชายที่แท้จริง คือนอกจากจะมีความแข็งแกร่งของร่างกายแล้วนั้น ต้องมีจิตใจที่เข้มแข็ง ทั้งยังมีความอ่อนโยน มีจิตอาสาที่พร้อมจะช่วยเหลือผู้อื่นและกระทำการใดๆ ที่บ่งบอกความเป็นผู้ชายก็เป็นได้

บุคลิกของเทย์เลอร์นั้นมีความขัดแย้งแต่สอดคล้องกับชื่อเรื่องว่า “*The Rescue*” เพราะแสดงลักษณะที่ย้อนแย้งกับความเป็นจริงของชีวิตเทย์เลอร์ เขาช่วยเหลือคนอื่นแต่เขากลับช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ความเป็นชายของเขาถูกนำเสนอในด้านที่ถูกทำลายบางแง่มุม คือเขาไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ เพราะเขายังคงไม่ให้อภัยตัวเองที่ทำให้พ่อเสียชีวิต เทย์เลอร์มักจะหมกมุ่นอยู่กับเรื่องราวของพ่อและตนเอง เขาไปที่สุสานเป็นประจำ โดยเฉพาะในวันสำคัญอย่างวันครบรอบวันเสียชีวิตของพ่อ ไปเยี่ยมมองหลุมศพของพ่อและครุ่นคิดวาดภาพว่าหากพ่อยังอยู่จะเป็นเช่นไร การยึดติดกับความทรงจำอันเลวร้ายนี้ทำให้เทย์เลอร์กลัวการผูกมัดและการสร้างความสัมพันธ์แบบจริงจังกับผู้หญิง เดนิสพูดถึงความรู้สึกของเธอเกี่ยวกับเขาว่ามีบางอย่างในตัวเขาที่ทำให้เธอรู้สึกว่าเขาไม่เคยต้องการผูกมัดกับใคร “there was something about him that made her suspect he'd never made the commitment” (Sparks, 2000: 61) อดีตแฟนสาวสองคนของเทย์เลอร์มีความรู้สึกเช่นเดียวกันนี้ว่า เทย์เลอร์มีความลึกลับบางอย่างในใจที่ทำให้เขาเข้าถึงได้ยาก “Both Valerie and Lori claimed that there was something inside of him they were unable to reach. And though he knew they meant well, their attempts to talk to him about this distance of his didn't – or couldn't - change anything.” (Sparks, 2000: 40) เขารู้สึกแย่ที่จะมีครอบครัวหลังจากสิ่งที่เขาทำกับพ่อของเขาเอง ดังนั้นเมื่อเขาเริ่มรู้สึกรักเดนิส ตัวละครเอกหญิงของเรื่อง และเธอเริ่มมีความสำคัญและเข้ามามีบทบาทในชีวิตของเขามากขึ้น เทย์เลอร์จึงพยายามที่จะถอยห่างจากความสัมพันธ์ การกระทำของเทย์เลอร์แสดงให้เห็นว่าอดีต

คุณความดีที่ตระหนักรู้และดำรงไว้ซึ่งความเป็นชายของเทย์เลอร์ พ่อของเทย์เลอร์เปรียบเหมือนตัวแทนของความเป็นชายต้นแบบของเขา เมื่อเขาเองเป็นคนที่ทำลายความเป็นชายทางสัญลักษณ์นั้นลงไป จึงส่งผลให้ตัวเขาเองมีปัญหาในการจัดการสถานะและลักษณะความเป็นชายของเขาเอง อย่างที่เขา รู้สึกไม่มั่นใจความเป็นชายของตนเองที่จะสามารถทำหน้าที่พ่อหรือสามีที่ดีได้

การที่เทย์เลอร์ติดอยู่กับการต้องช่วยเหลือผู้อื่นหรือ “rescue” หากมองในด้านจิตวิทยา พบว่าการกระทำซ้ำๆ ของการช่วยเหลือแบบนี้มันสอดคล้องกับทฤษฎีของฟรอยด์ (Freud) ในเรื่องแผลฝังใจ (trauma) ที่กล่าวถึงการพยายามทำความเข้าใจกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อจิตใจของบุคคลนั้นๆ จนเกิดการแสดงออกในรูปแบบของการทำบางอย่างซ้ำๆ ย้ำๆ เป็นวิธีการที่สมองและร่างกายสั่งให้รับมือกับสิ่งที่จิตสำนึกไม่อยากจะยอมรับหรือพยายามกดทับเอาไว้ (Felluga, 2011: online) เหมือนอย่างเช่นที่เทย์เลอร์พยายามจัดการกับความหวาดกลัว กัดค้น และความรู้สึกผิดของตนเอง การกดทับความรู้สึกของตนเองในบางเวลาเพื่อให้เหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นกับพ่อของเขาซ่อนอยู่ภายในจิตไร้สำนึกของเขา ทำให้เมื่อถูกกระตุ้นจากเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกัน เช่น การเกิดไฟไหม้ ความทรงจำเก่าๆ ที่พยายามลบเลือนและกดทับเอาไว้ จะปรากฏออกมาในรูปแบบของฝันร้ายอย่างที่เทย์เลอร์ประสบกับปัญหาเหล่านี้อยู่บ่อยครั้ง

นอกจากนี้การออกไปช่วยเหลือผู้อื่นนั้น มองได้ว่าอาจเกิดจากการที่เทย์เลอร์พยายามจะเรียกความเป็นชายที่อาจตกหล่นหายไปจากการเรียนรู้ ที่ปกติจะเกิดจากการปลุกฝังของพ่อสู่ลูกชายกลับคืนมาก็เป็นได้ เพราะการแสดงออกถึงความช่วยเหลือ อย่างการเป็นอาสาสมัครต้องการคนที่มีพลังกำลัง มีความแข็งแรง มีความแข็งแกร่งทั้งร่างกายและจิตใจ และมีความกล้าหาญที่จะเสี่ยงภัยเข้าไปต่อสู้กับเปลวเพลิงที่อันตราย ความรู้สึกเหล่านี้เป็นคุณสมบัติของความเป็นผู้ชายที่ได้รับการยอมรับและกระทำสืบเนื่องกันมาช้านาน การที่เทย์เลอร์พยายามแสดงออกถึงคุณสมบัติเหล่านี้ทำให้เทย์เลอร์รู้สึกเหมือนได้รับการยอมรับ ได้รับการยืนยันทางความรู้สึกว่าเขาเองสามารถทำหน้าที่ซึ่งแสดงลักษณะความเป็นชายที่สมบูรณ์ได้เช่นเดียวกัน ดังนั้นวิธีที่เขาเสี่ยงชีวิต

ช่วยเหลือผู้อื่น นอกจากจะเป็นการเยียวยาจิตใจของตนเองแล้ว ยังเป็นแนวทางในการเรียกความเชื่อมั่น ความมั่นใจในความเป็นชายกลับมาสู่ตัวแพทย์เลอร์เองอีกด้วย

การที่ผู้ประพันธ์สร้างตัวละครเอกชายให้มีความสับสนขัดแย้งในจิตใจอย่างแพทย์เลอร์ ในแง่หนึ่งอาจมองได้ว่าผู้ประพันธ์กำลังนำเสนอภาพชายในสังคมยุคใหม่ ที่อาจต้องเผชิญกับสภาวะที่สร้างความกดดันหรือความยากลำบากในการพยายามรักษาความเข้มแข็ง ความแข็งแกร่งทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นลักษณะที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นลักษณะที่ดี ที่เหมาะสมของการเป็นผู้ชายในสังคม การให้แพทย์เลอร์มีทั้งความมูทะลุจุดด้อยและมีบาดแผลทางอารมณ์อาจเป็นไปได้เพื่อลดทอนลักษณะที่แสดงให้เห็นด้านลบของชาย อย่างเช่นการคลั่งการเสี่ยงชีวิตช่วยเหลือผู้อื่น โดยไม่กลัวตายหรือการหลีกเลี่ยงการแสดงออกทางด้านจิตใจที่อ่อนไหวหรืออ่อนแอกับผู้อื่นอย่างแพทย์เลอร์เป็น เพราะเขาไม่เคยระบายความรู้สึกในใจกับคนใกล้ชิดแม้แต่แม่ของเขาเอง

นอกจากแพทย์เลอร์ ลูคจากเรื่อง *เดอะ ลอว์เกสต์ ไรต์* เป็นอีกตัวละครเอกชายที่ประสบกับปัญหาความเป็นชายถูกคุกคามจนเกิดวิกฤตความเป็นชายขึ้น ลูคเป็นนักชกกระทิงอาชีพ เมื่อเขาประสบอุบัติเหตุครั้งร้ายแรงขณะแข่งขัน ความรู้สึกกลัวความเสี่ยง ความสนุกในความน่าตื่นเต้นระทึกใจของการแข่งกระทิงจางหายไปเมื่อเขาเกือบเอาชีวิตไม่รอด ผลจากความรุนแรงของเหตุการณ์ทำให้แพทย์ยื่นคำขาดให้เขาเลิกลงแข่งขันอีก เพราะอาจทำให้เขาถึงแก่ความตายได้ ร่างกายของเขาหลังการผ่าตัดครั้งใหญ่ มีความบอบช้ำค่อนข้างมาก กะโหลกศีรษะต้องใช้เหล็กดามไว้

นอกจากภาวะทางร่างกายที่ไม่แข็งแรงเหมือนเดิมแล้ว ลูคยังได้รับความทรมานจากความหวาดกลัวทางจิตใจเป็นอย่างมาก เขาถูกหลอกหลอนด้วยประสบการณ์ครั้งนั้น ทำให้เขาฝันร้ายและกลัวการแข่งกระทิง เมื่อถึงเวลาที่ต้องลงแข่ง เขาก็มีอาการมือสั่น ใจสั่น รู้สึกวิงเวียน ภาวะแทรกซ้อนเหล่านี้ทำให้ความเป็นชายของเขาสั่นคลอน และมีลักษณะไม่เป็นไปตามแบบของความเป็นชายแบบเดิม ลูคไม่ใช่ชายหนุ่มนักสู้กระทิงที่แข็งแรงเช่นเคย แต่เขากลับกลายเป็นผู้ที่มีบาดแผลฝังจำทั้งทางร่างกายและจิตใจ ความรู้สึกว่าด้อยค่าและความเป็นชายที่ถูกทำลายลงไป ทำให้เขารู้สึกไม่มั่นใจในตนเอง มือของเขาสั่นทุกครั้งเมื่อต้องเตรียมตัวลงแข่ง “his hands shook

every time he prepare to ride” เขากลัวและรู้สึกผิดอยู่ตลอดเวลาเพราะไม่ต้องการให้ฟาร์มของแม่ถูกยึด “It wasn't possible to ride with that kind of fear” [...] [his mom] wasn't going to lose the ranch because of him.” (Sparks, 2013: 277) เป็นความรู้สึกผิดที่เขาไม่สามารถดำรงความแข็งแรง หัวหาญแบบผู้ชาย และปฏิบัติหน้าที่ลูกที่ดีในการเป็นผู้นำครอบครัวและหาเงินมาเลี้ยงครอบครัวได้ ในทางตรงกันข้ามการเข้ารักษาตัวและฟื้นฟูร่างกายของเขา ทำให้แม่ต้องนำบ้านและฟาร์มไปจำนอง และกำลังจะถูกยึดหากไม่สามารถนำเงินมาชำระตามกำหนดได้ ภาวะยากลำบากของคุณ มองได้ว่าเกิดจากการที่เขาไม่สามารถปฏิบัติตามกรอบของแนวคิดปีตารีปไตย เนื่องจากเขาไม่สามารถรักษาความเป็นชายแบบที่เหมาะสมไว้ได้ เขาจึงเกิดความเครียดและความหวาดผวาในใจ ส่งผลให้มีอาการผิดปกติทางร่างกายและจิตใจ จะเห็นได้ว่าระบบปีตารีปไตยนั้นนอกจากจะกดทับผู้หญิงแล้วผู้ชายเองได้รับความกดดันด้วยเช่นกัน ดังจะเห็นจากที่ลูกต้องทุกข์ทรมานใจ เนื่องจากเขาประสบปัญหาที่ต้องเป็นไปตามความคาดหวังของสังคมในเรื่องความเป็นชาย ความขัดแย้งต่อตนเองนี้ทำให้เกิดวิกฤตความเป็นชายขึ้น เมื่อความแข็งแรงทางกายและใจลดลง ความสับสนและความหม่นหมองเข้ามาแทนที่ ลูกจึงเกิดความไม่มั่นใจในสถานะการเป็นผู้ชายที่มีความสามารถของตนเองอีกต่อไป

การ์เรตตีในเมสเซจอิน อะ บอทเทิล เป็นตัวละครเอกชายอีกตัวหนึ่งที่มีบาดแผลฝังใจเกี่ยวกับความรักและการพลัดพราก จากการสูญเสียภรรยาไปในอุบัติเหตุรถชนระหว่างที่กำลังตั้งครรภ์ ความเป็นชายของการ์เรตตีถูกลดทอนลงไปอย่างมากเพราะการเสียชีวิตของแคทรีน (Catherine) เขากำลังจะได้ทำหน้าที่พ่อและสามีที่ดี แต่เธอเสียชีวิตไปก่อน การจากไปของเธอทำให้เขากลายเป็นคนที่หมกมุ่นกับอดีต ยังคงเพ้อถึงเธอจนต้องเขียนระบายความรู้สึกเศร้าสร้อยเสียใจ ผิดหวังที่เธอจากไปใส่ขวดลายนํ้าไปเป็นจำนวนสิบกว่าฉบับอย่างต่อเนื่อง ความอ่อนแอและอ่อนไหวของเขาลดความเข้มแข็งของความเป็นชายลงไป ภาพของการ์เรตตีในด้านหนึ่งผู้อ่านอาจมองว่าเป็นผู้ชายโรแมนติก มีความรักที่มั่นคง การเขียนจดหมายรักของเขาประทับใจทั้งตัวละครเอกหญิงและตัวผู้อ่านเอง แต่ในอีกด้านแสดงให้เห็นภาพของผู้ชายที่จิตใจอ่อนไหว ยึดติดกับอดีตจนส่งผลต่อชีวิตปัจจุบันในเวลาต่อมา

จดหมายที่การ์เรตต์เขียนถึงแคทริน หากมองในเชิงสัญลักษณ์อาจหมายถึงลักษณะความเป็นชายที่ถูกกดทับเป็นได้ เนื่องจากจดหมายของเขามักจะเป็นการบรรยายในเชิงตัดพ้อ โศกเศร้า ซึ่งแสดงให้เห็นด้านที่อ่อนแอเต็มไปด้ด้วยความรู้สึกของผู้ชายขัดแย้งกับภาพชายที่ควรมีความเข้มแข็งกล้าหาญ ความอ่อนแอของการ์เรตต์นั้นเป็นความอ่อนไหวทางจิตใจจากความรักที่ลุ่มหลงและยึดติด เพราะในความเป็นจริงความรักของเขาหลุดลอยไปกับการเสียชีวิตของภรรยาแล้ว ดังนั้นการเรียกกร็อง อ็อนวอน หรือเรียกหาภรรยาให้กลับมาหาเขา เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ การที่จดหมายของเขาถูกใส่ไว้ในขวดแก้วปิดผนึกแน่นหนา ส่งล่องลอยไปในทะเลอาจสื่อให้เห็นลักษณะความเป็นชายที่อ่อนแอนั้น ถูกกดทับด้วยกรอบของสังคมนั่นคือขวดแก้ว ความอ่อนแอควรจะถูกจำกัดอยู่ภายในขอบเขตเท่านั้น ดังเช่นที่จดหมายอยู่ในพื้นที่เล็กๆ ปิดล้อมของขวดแก้ว เมื่อจดหมายได้รับการเก็บและอ่านโดยผู้อื่น เช่นเดียวกับที่เทเรซ่าเก็บจดหมายและนำไปตีพิมพ์ เป็นการที่เปิดเผยด้านที่อ่อนแอของผู้ชายให้ผู้อื่นรับรู้

การที่ผู้อ่านบทความของเทเรซ่าให้การตอบรับต่อเรื่องราวในจดหมายอย่างล้นหลามดังจะเห็นได้จากการที่เธอได้รับจดหมายชื่นชม และสอบถามเรื่องบทความจดหมายในขวดแก้วเข้ามามากที่สุดที่เคยเขียนบทความมา แสดงให้เห็นความชื่นชมกับความรักแบบรักมั่นคง รักเดียวใจเดียว ดึงดูดความสนใจนักอ่านผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ส่งจดหมายเข้ามารวมถึงตัวเทเรซ่าเองด้วย เพราะเธอมีอดีตสามีที่ทรยศ มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่นจนต้องเลิกหย่าร้าง ความรักมั่นคงของการ์เรตต์ต่อแคทรินกระตุ้นความรู้สึกชื่นชมและสร้างความประทับใจให้กับเธอ เป็นรูปแบบของความรักที่ขาดหายไปจากชีวิตของเธอและเป็นแบบที่เธอโหยหา ดังนั้นการ์เรตต์จึงเป็นภาพเปรียบเทียบกับอดีตสามีของเทเรซ่า และความรักของเขาเป็นความรักแบบตรงกันข้ามกับความรักอัปปางของเธอเพราะแสดงให้เห็นความซื่อสัตย์ มุ่งมั่นและช่วยยืนยันให้เธอเห็นว่ารักแท้ที่มั่นคงยังคงมีอยู่จริง

จดหมายของการ์เรตต์แสดงให้เห็นว่า ผู้ชายสามารถแสดงออกถึงความอ่อนไหวของจิตใจได้เช่นเดียวกับกับผู้หญิง และความอ่อนไหวนี้เมื่อรวมกับความรัก ทำให้ได้รับการยอมรับและถูกมองว่าเป็นเรื่องที่เหมาะสม เพราะความอ่อนแอของผู้ชายนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยแสดงออกนักต่อสาธารณะ เป็นผลจากผู้ชายถูกกดทับด้วยแนวคิดชายเป็นใหญ่ที่มองว่าผู้ชายต้องเข้มแข็ง ความ

อ่อนแอไม่ใช่เครื่องแสดงออกถึงความเป็นชาย การพบจดหมายเขียนบรรยายอารมณ์อ่อนไหวอ่อนหวานในส่วนลึกของจิตใจของผู้ชายคนหนึ่งที่มีความรักแท้ต่อผู้หญิงคนหนึ่งจึงดึงดูดความสนใจจากทุกคน เป็นการทำให้ความอ่อนไหวทางอารมณ์มีความโรแมนติกมากขึ้น มองในแง่หนึ่งคือการสร้างคุณค่าอีกแบบให้กับอารมณ์ความอ่อนไหวของผู้ชายนั่นเอง

เช่นเดียวกับไมลส์ในเรื่อง *อะ เบน อิน เดอะ โรด (A Bend in the Road)* ที่เป็นตัวละครเอกชายที่สูญเสียภรรยา ทำให้เกิดเป็นบาดแผลฝังใจที่ยังคงหลอกหลอนเขาอยู่แม้เวลาจะผ่านไปหลายปี ความสูญเสียรุนแรงเพิ่มขึ้นสำหรับการ์เร็ตจากเรื่อง *เมสเซส อิน อะ บอทเทิล* เพราะการตายของมิสซี (Missy) นั้นยังคงเป็นปริศนาว่าใครคือคนที่ขับรถชนเธอ การไม่สามารถหาคนทำผิดมาลงโทษกัดกินความรู้สึกของไมลส์เป็นอย่างมาก เพราะแสดงถึงความล้มเหลวของเขาถึงในสองระดับ ทั้งในด้านปัจเจกบุคคลและในด้านที่เป็นตัวแทนของสถาบันทางสังคม นั่นคือความล้มเหลวในการทำหน้าที่ของสามีและความล้มเหลวในบทบาทของผู้พิทักษ์กฎหมาย การเสียชีวิตของเธอลดทอนบทบาทความเป็นผู้ชายของเธอหน้าที่ยี่สามี เขาควรที่จะดูแลและปกป้องเธอ ในฐานะผู้ช่วยนายอำเภอเขาควรจะทำความผิดมาลงโทษให้ได้ เมื่อเขาล้มเหลวจึงสร้างบาดแผลและความรู้สึกผิดให้กับเขา ดังจะเห็นได้จากการที่เขามีอาการฝันร้ายและยังหมกมุ่นอยู่กับเอกสารการเสียชีวิตของมิสซีตลอดเวลา

การพยายามสืบหาหลักฐานต่างๆ ทั้งการอ่านและวิเคราะห์สำนวนคดีในวันเกิดเหตุการณ์สอบถามพยานแวดล้อม รวมทั้งการไปตรวจสอบที่เกิดเหตุอยู่หลายครั้ง และยังไม่หยุดที่จะมองหาข้อมูลเพื่อตามหาคนขับรถชนมิสซีนั่น อาจกล่าวได้ว่าเป็นความพยายามของไมลส์ที่จะเรียกความเชื่อมั่นในความเป็นชายกลับคืนมาและเยียวยาตนเอง กล่าวคือ トラาบไคที่ไมลส์ยังไม่สามารถคลี่คลายคดีของภรรยาของเขาได้ ความเชื่อมั่นในด้านต่างๆ ของเขาสั่นคลอน ไม่ว่าจะมีความมั่นใจในตนเองในฐานะสามีหรือในฐานะนายอำเภอ ความเข้มแข็งต่างๆ ของเขานั้นถูกลดทอนคุณค่าลงไป เพราะเขารู้สึกผิดหวัง เสียใจ รวมทั้งโกรธแค้นที่ไม่สามารถทำอะไรเพื่อเธอได้ การเสียชีวิตของเธอจึงเป็นตราบาปในใจของเขาอยู่ตลอดเวลา

ความเครียดจากความพยายามที่ล้มเหลวนี้ ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของไมลส์เป็นอย่างมาก เขากลายเป็นคนติดบุหรี่ ดื่มจัดและมีปัญหากับการนอน การหมกมุ่นอยู่แต่กับคดีของมิสซีทำให้บางครั้งเขาละเลยการดูแลใจนาห์ลูกชายคนเดียวของเขา ใจนาห์มีอาการฝันร้ายหลังจากที่มิสซีเสียชีวิตและมีผลการเรียนที่แย่ง เพราะเขาขาดสมาธิในการเรียน ครูไม่บังคับให้เขาตั้งใจเรียนเพราะสงสารที่เขาต้องมาสูญเสียแม่ไปในขณะที่อายุเพียงไม่กี่ปี และไมลส์ไม่เคยรู้ว่าลูกชายของตนเองกำลังมีปัญหาเพราะเขามัวแต่สนใจการตามหาคนฆ่าภรรยา ความทุกข์จากบาดแผลในใจของไมลส์นั้นมีผลต่อบทบาทในการเป็นพ่อของเขาด้วยเช่นกัน แม้เขาจะรักลูกมากและดูแลลูกด้วยตัวเองหลังจากที่มิสซีเสียชีวิต แต่เขามองไม่เห็นปัญหาด้านการเรียนของลูกชาย เพราะทุ่มเทความสนใจไปที่คดีของมิสซีเป็นหลักนั่นเอง ความเป็นพ่อของเขาจึงถูกลดทอนลงไป

นอกจากนี้การที่ใจนาห์ยังคงมีอาการฝันร้ายนั้น นอกจากการสูญเสียแม่ตั้งแต่อายุน้อยแล้ว ส่วนหนึ่งอาจเกิดจากการที่ไมลส์เครียดกับคดีของมิสซีมากเกินไปก็เป็นได้ เพราะลูกมักจะสัมผัสได้ถึงความเครียดของพ่อแม่ในทางใดทางหนึ่ง ใจนาห์เองสังเกตความทุกข์ของไมลส์ได้เช่นเดียวกัน ตัวบทเผยความรู้สึกของใจนาห์ต่อความตึงเครียดของพ่อในเหตุการณ์ตอนที่เขาถามไมลส์ว่าคิดถึงแม่อีกแล้วหรือ หลังจากที่เขาเห็นไมลส์เอาแฟ้มสำนวนคดีของมิสซีมาเปิดดูผลกระทบทางจิตวิทยาต่อเด็กเมื่อพ่อมีความกังวลและไม่มีความสุข ลูกจะรับรู้ได้ถึงความรู้สึกนั้นได้ด้วยเช่นกัน การที่ความเป็นชายในด้านความเข้มแข็งถูกสั่นคลอนลงจนเข้าใกล้กับระดับของความอ่อนแอทางจิตใจ ทำให้ภาพของไมลส์ในการเป็นต้นแบบหรือตัวอย่างให้กับใจนาห์นั้นสั่นคลอนไปด้วย ภาพของไมลส์ในสายตาใจนาห์บางครั้งจึงเป็นพ่อที่ไม่สนใจเขาเท่าที่ควร และหมกมุ่นอยู่แต่กับแม่ของเขาที่เสียชีวิตไปแล้ว

ไมลส์มีปัญหาในการจัดการกับหน้าที่และบทบาทของตนเอง ครอบคลุมความหมายทั้งในการจัดการครอบครัว รวมไปถึงการทำงานของตนเองอีกด้วย ความขัดแย้งในใจนี้แตกต่างจากภาพของอาชีพของเขา ในฐานะนายอำเภอ นั้น ภาพการเป็นชายที่เข้มแข็งมีความสำคัญอย่างมากในการดูแลประชาชน ภาพนายอำเภอที่เหมาะสมจึงควรจะเป็นคนที่เข้มแข็ง มีความสามารถในการจัดการสิ่งต่างๆ ได้ดี เพราะเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ซึ่งต้องรับผิดชอบความปลอดภัยและความเป็นอยู่ของผู้คน แต่ไมลส์นั้นมีปัญหาในการจัดการที่ปล่อยให้ความทุกข์และบาดแผลในใจหลอก

หลอนความคิด ทำให้เขามีปัญหาในการทำงาน ดังจะเห็นในเหตุการณ์ตอนที่เขาหลงเชื่อคำโกหกของซิม (Sim) ชายซีเมาเป็นชาประจำทำผิดของเมืองที่ต้องการเอาตัวรอดจากการถูกส่งเข้าคุกอีกครั้ง โดยระบุชื่อโธทิสว่าเป็นคนที่ขับรถชนมิสซี่ ไมลส์มองข้ามความจริงที่ว่าซิมอาจแค่โกหกเพื่อเอาตัวรอด เพราะเขาเองมีอคติกับโธทิสอยู่ก่อนแล้ว เมื่อได้ยืนยันยันจากซิมยิ่งปักใจเชื่อและตามไปจับโธทิสทันที การกระทำของไมลส์แสดงให้เห็นว่าอคติและความโกรธแค้นปิดบังความคิดที่แจ่มชัดจนทำให้ทำงานผิดพลาดส่งผลให้เขาถูกพักงานตามที่ได้กล่าวไป บทบาทการเป็นผู้ดูแลรักษาความปลอดภัยจึงถูกทำลายภาพลงไป

3.3.2 ผู้หญิงกับการเยียวยาบาดแผลของตัวเอกชาย

ตัวละครเอกชายที่ประสบปัญหาแผลฝังใจมักจะได้รับการช่วยเหลือและเยียวยาจากตัวละครหญิง

การ์เรตต์จากเรื่อง*เมสเสจ อิน อะ บอทเทิล* ใช้การเขียนจดหมายถึงเทเรซ่าตัวละครเอกหญิงเพื่อเยียวยาตนเอง ถึงแม้เทเรซ่าจะไม่ได้เป็นคนที่จะช่วยเขาเยียวยาได้โดยตรง แต่การเขียนจดหมายถึงเธอเป็นวิธีที่การ์เรตต์ใช้ระบายความรู้สึกและปลดปล่อยความทุกข์ ปล่อยวางเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่โดยไม่ยึดติดกับอดีตอีกต่อไป เมื่อเขาเขียนขอโทษเทเรซ่าและขอโอกาสกลับมาคืนดีกันนั้น เขาบรรยายความคิดทุกอย่าง เปิดเผยตัวตนของเขาเองและยอมละทิ้งอดีตเพื่อเริ่มใหม่กับเธอ ดังนั้นจดหมายจึงทำหน้าที่สำคัญ ในการช่วยแก้ปัญหาและเยียวยาความรู้สึกที่มีบาดแผลให้กับตัวละครเอกชาย ทำให้เขาได้ตระหนักและรู้เท่าทันอารมณ์ของตนเอง จนสามารถกลั่นกรองความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นตัวอักษรได้ เพราะในการเขียนนั้น ต้องผ่านกระบวนการคิดและทำความเข้าใจกับความรู้สึกของตนเอง ก่อนที่จะถ่ายทอดออกมาให้ผู้อ่านเข้าใจ การเขียนจดหมายจึงมีบทบาทอย่างมากต่อการ์เรตต์ ดังจะเห็นได้จากกรณีที่เรื่องราวความรักที่ไม่สมหวังนี้เริ่มต้นจากจดหมายและจบลงด้วยจดหมายเช่นเดียวกัน

แตกต่างจากเทเรซ่า ซาราห์ (Sarah) ตัวละครเอกหญิงในเรื่อง*อะ เบน อิน เดอะ ไรด์* อยู่ในฐานะผู้ช่วยเหลือของไมลส์และโจนาห์โดยตรง เธอเป็นครูสอนโจนาห์ที่สังเกตเห็นว่าโจนาห์กำลังมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนเพราะเขาไม่สามารถเขียนตอบคำถามได้ แต่จะวาดรูปลงไปแทน เธอจึงเสนอ

ที่จะตีหนังสือให้เขาเป็นพิเศษหลังเลิกเรียน เพื่อให้เขาสามารถเรียนทันเพื่อนในชั้นเรียนได้ ความช่วยเหลือของซาราห์นอกจากจะส่งเสริมภาพบทบาทของครูที่ดี ใสใจและมีเมตตาต่อลูกศิษย์แล้วยังแสดงให้เห็นภาพแทนของแม่ให้กับโจนาห์อีกด้วย ซาราห์เองมีปมอยู่แล้วเรื่องเป็นหมัน ทำให้เธอถูกสามีขอย่ำ ดังนั้นการทำหน้าที่ดูแลโจนาห์ทั้งด้านการเรียนและอื่นๆ หลังจากที่เธอสนิทสนมและคบหากับไมลส์ ทำให้เห็นว่าบทบาทของเธอเข้าใกล้เคียงกับความเป็นแม่ของโจนาห์ เธอช่วยให้โจนาห์เรียนดีขึ้น และเขารู้สึกมั่นใจมากขึ้น โจนาห์และซาราห์นั้นเติมเต็มบทบาทของกันและกัน เขาได้มีแม่และเธอได้มีลูก

การช่วยเหลือไมลส์นั้น อยู่ในรูปแบบของคนที่มาช่วยปลดปล่อยเขาออกจากวิกฤติของความ เป็นชาย เพราะการได้รู้จักและรักกับเธอนั้นทำให้เขารู้สึกผ่อนคลาย และมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้นเมื่อเธอยอมรับที่จะเป็นคนรักของเขา บทบาทสำคัญของซาราห์ต่อไมลส์คือ การที่เธอเป็นคนบอกไมลส์ว่าใครคือคนผิดที่แท้จริงในคดีของมิสซี่ หลังจากที่ไบรอัน (Brian) สารภาพผิดกับเธอเพราะไม่ต้องการให้ไมลส์ดำเนินคดีกับคนที่ไม่ได้ทำผิด การเล่าความจริงทำให้ไมลส์พบคำตอบที่ต้องการหลังจากที่เขาตามหาตัวคนขับรถชนมาเป็นเวลานาน

การเยียวยาบาดแผลในใจของไมลส์นั้น เกิดขึ้นเมื่อเขาสามารถปล่อยวางความอาฆาตแค้นต่อผู้ที่ฆ่านิสซี่ลงได้ ในตอนท้ายของเรื่องหลังจากที่เขารู้ว่าไบรอันเป็นคนขับรถชนแล้วหนีไปนั้น เขาเต็มใจด้วยความโกรธและกระชากไบรอันไปขึ้นรถ รวมทั้งใส่กุญแจมือเขาเพื่อเอาตัวไปที่สถานีตำรวจ แต่ระหว่างทางไมลส์มีวแต่โกรธจนขาดสติและเสียสมาธิในการขับรถ เมื่อตะคอกด่าไบรอัน แม้ว่าเขาพยายามอธิบายว่าเขาไม่ได้ตั้งใจจะขับชนมิสซี่และไม่ได้ตั้งใจจะหนี แต่เขาหวาดกลัวเกินกว่าจะออกมาพูดความจริง ทำให้เขาขับรถกินเลนและจะไปชนกับรถที่สวนมา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้เขาเริ่มตระหนักว่าอุบัติเหตุเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้

ความรักที่ไมลส์มีต่อซาราห์ทำให้เขาสำรวจความคิดตนเอง และตัดสินใจที่จะปล่อยวางและไม่เอาผิดกับไบรอันรวมทั้งปล่อยให้ความผิดของมิสซี่เป็นคดีที่หาคนทำผิดไม่ได้ เพราะเขาไม่ต้องการให้โจนาห์โตมากับคำนิทาเรื่องความสัมพันธ์ที่แปลกประหลาดระหว่างไมลส์ ไบรอัน และซาราห์ เขาไม่ต้องการให้ลูกชายรู้ว่าน้องชายของซาราห์ทำให้แม่ของเขาเสียชีวิต การปล่อยวาง

ของไมลส์นอกจากจะปลดปล่อยความทุกข์ของตนเองแล้ว ยังปลดปล่อยและเยียวยาไบรอันและซาราห์อีกด้วย จะเห็นได้ว่าไมลส์เลือกที่จะสวมบทบาทพ่อที่ตระหนักถึงความรู้สึกของลูกแม้ว่าจะขัดแย้งกับบทบาทความเป็นผู้พิทักษ์กฎหมายของตนเองก็ตาม

ใน *เดียร์ จอห์น* ซาวันนาห์ (Savannah) เป็นตัวเร่งให้จอห์นเกิดการเยียวยาความรู้สึก การที่จอห์นช่วยเหลือชายคนรักของซาวันนาห์เป็นวิธีเยียวยาตนเอง แม้ความรักความสัมพันธ์ของเขาและซาวันนาห์จะจบลงหลังจากที่เธอบอกเลิกเขา แต่เธอยังคงมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของเขาเสมอ หลังจากที่เขาได้รับจดหมายบอกเลิกกับเธอ เขาทุ่มเทกำลังชีวิตให้กับการต่อสู้ในสงครามอย่างไม่กลัวตาย อาสาออกรบทุกศึกทั้งที่เสี่ยงและอันตราย เขากล่าวว่าเขากลายเป็นทหารอย่างเต็มรูปแบบ และโลกของการเป็นทหารกลายเป็นความจริงเพียงอย่างเดียวที่เขารู้จัก ความรู้สึกของจอห์นที่ถูกทอดทิ้งเป็นการทำร้ายความรู้สึกและทำลายความเป็นชาย ทำให้ความมั่นใจแบบผู้ชายของเขาถูกลดทอนลง ดังนั้นจอห์นจึงต้องมองหาสิ่งที่จะมาช่วยกระตุ้นความเป็นชายของเขา ทำให้เกิดความตระหนักรู้ในบทบาทและตัวตนของตนเองอีกครั้ง การอาสาเสี่ยงตายที่ต้องใช้ความกล้าหาญบ่าบิ่ในการออกไปปะทะกับข้าศึก เป็นกระบวนการที่จอห์นใช้เยียวยาความรู้สึกตนเอง และเรียกคือความมั่นใจของผู้ชายกลับมา อาจกล่าวได้ว่าตัวละครเอกหญิงทำให้ตัวละครเอกชายพบกับสภาวะที่ไร้อัตนจากการถูกบอกเลิก เขาจึงต้องพยายามสร้างตัวตนขึ้นมาใหม่อีกครั้งผ่านการแสดงออกความเป็นชายในรูปแบบที่ใช้ความรุนแรง ความกล้าหาญ และความมุ่งมั่นในอำนาจของตนเองที่จะออกรบเพื่อป้องกันเพื่อนทหารด้วยกันและป้องกันประเทศชาติ ความเป็นชายของจอห์นที่ยึดโยงกับความเป็นชาติจึงเป็นลักษณะความเป็นชายที่ตอบโจทย์ของการเป็นผู้ชายในช่วงที่เขาอยู่ในสภาวะอกหักนั่นเอง

การนำเสนอภาพจอห์นตั้งแต่ต้นเรื่องจนถึงตอนจบนั้น แสดงให้เห็นกระบวนการเรียนรู้ของตัวละครเอกชาย ที่ปรับเปลี่ยนจากผู้ชายที่ขาดความเป็นชายแบบที่ได้รับการมองว่าถูกต้องเหมาะสม มีการเกี่ยวโยงกับการใช้ความรุนแรงและการเป็นผู้แพ้ในวัยรุ่นให้กลับกลายเป็นผู้ชายที่มีมุมมอง ทศนคติการมองโลกที่เปลี่ยนแปลง ภาพของผู้ชายที่มีการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้สร้างความดึงดูดใจให้กับผู้อ่านที่มีความแตกต่างจากต้นเรื่องจนจบเรื่อง ไม่ได้เป็นตัวละครที่ขาวทั้งหมด หรือดำทั้งหมด แต่เป็นสีเทา ซึ่งสร้างความสมจริงที่ใกล้เคียงกับคนปกติทั่วไปมากขึ้น

ในเดอะ เบสต์ ออฟ มี การเดินทางกลับบ้านเกิดของดอร์สันเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งในการเยียวยาตนเองจากบาดแผลฝังใจ เพราะการกลับบ้านเกิดทำให้เขาได้พบกับอะแมนด้าหญิงคนรักที่เล็กกันไปกว่า 25 ปี การกลับมาเผชิญหน้ากับภาพความหลัง ชุมชน และพื้นที่แห่งความทรงจำที่รุนแรงและเศร้าหมอง แรกเริ่มทำให้เขารู้สึกอึดอัดและกังวลกับการกลับมาเยือนบ้านเกิดที่ยังคงมีบุคคลจากอดีตที่เขาไม่อยากจะจำ พื้นที่ของเมืองโอเรียนทัล (Oriental) ซึ่งเป็นเมืองเล็กๆ ในรัฐนอร์ทแคโรไลน่านั้นเปรียบเสมือนสัญลักษณ์แห่งความทุกข์ทรมานของดอร์สัน เพราะเขาต้องประสบปัญหามากมายระหว่างที่ยังอาศัยอยู่ที่นี้ ตัวตนของเขาบางส่วนในด้านความมั่นใจ การเคารพในตนเองถูกลดทอนลงไป และปัญหาบางอย่างยังคงมีผลกระทบต่อเขาในปัจจุบัน เช่น ความโหยหาความรักที่จากไปกับอะแมนด้า หรือการทำให้นายแพทย์เดวิดเสียชีวิต รวมทั้งการทะเลาะกันอย่างรุนแรงระหว่างเขากับลูกพี่ลูกน้องอย่างเท็ดและเอbbie เมื่อเขาต้องกลับมาอยู่ที่แห่งนี้จึงเหมือนเป็นการเปิดแผลที่ยังไม่ตกสะเก็ดให้กลับมา รู้สึกเจ็บปวดอีกครั้ง และยังเป็นการเริ่มกระบวนการเยียวยาตนเองอย่างหนึ่งของดอร์สัน

การเผชิญหน้ากับอดีตช่วยให้ดอร์สันได้ตระหนักรู้ถึงสิ่งที่ขาดหายตนเอง ที่นำความไม่สงบสุขในจิตใจมาให้ เช่น ความทุกข์จากการถูกตราหน้าว่าเป็นคนฆ่า นายแพทย์คนเดียวของเมือง ความเศร้าที่ต้องพลัดพรากจากอะแมนด้า เป็นต้น เขาได้แก้ไขในปมปัญหาต่างๆ ออกไปจนหลุดพ้น เข้าใจและยอมรับความผิดของตนเองโดยไม่กล่าวโทษตนเองในกรณีอุบัติเหตุกับเดวิด และพูดคุยทำความเข้าใจกับอะแมนด้า แสดงออกให้เธอเห็นว่าเธอยังคงเป็นรักที่เขาอยากจะลบเลือนและเขายังคงรักเธออยู่เสมอ การสำรวจความรู้สึกจากส่วนลึกของจิตใจออกไปจึงเป็นการช่วยบำบัดความรู้สึกอ้างว้างไม่มีใครของเขาอย่างหนึ่ง เพราะการบอกเล่าเรื่องราวของเขาเองกับคนที่รักมากนั้นเป็นเหมือนยาวิเศษที่ช่วยชุบชีวิตที่แห้งแล้งตลอด 20 ปีของเขาได้เป็นอย่างดี เพราะเขาไม่เคยมีคนอื่นนอกจากอะแมนด้า แฟนสาวในวัย 18 ปีของเขา และเมื่อเธอไม่สามารถละทิ้งครอบครัวเพื่อมารื้อฟื้นความรักครั้งเก่ากับเขาได้ เขายอมรับอย่างไม่มีข้อขัดแย้ง แสดงให้เห็นการปล่อยวางไม่ยึดติดของดอร์สัน แม้เขาจะรู้สึกโศกเศร้าแต่เขาเลือกที่จะยอมรับการเลือกของอดีตคนรัก

โนอาห์จากเรื่อง *เดอะ ไรต์บุค* มีปัญหาฝังใจในรักแรกของวัยรุ่นเช่นเดียวกับดอร์สัน เขาคือภาพของผู้ชายที่ถูกอดีตคุกคามและทำร้ายความเป็นชาย เขายังคงคิดถึงแอลลีผู้เป็นรักแรก อยู่เสมอ และทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่น ๆ อดีตคนรักคนหนึ่งเคยบอกกับเขาว่าเธอมองออกว่าในใจของเขามีผู้หญิงคนอื่นอยู่ ทำให้ความรู้สึกบางส่วนของเขาถูกปิดซ่อนจากคนอื่นแม้กระทั่งกับตัวเธอ เมื่อเขาเล่าเกี่ยวกับแอลลีให้กัส (Gus) เพื่อนรุ่นพี่ข้างบ้านฟัง กัสมองออกว่านั่นเป็นผีจากอดีตที่ยังคงหลอกหลอนเขาอยู่ ทำให้เขายังยึดติด โนอาห์เองยอมรับว่าเขายังคงมองเห็นแอลลีในทุกๆ ที่ที่เขาไป เมืองนิวเบิร์นกลายเป็นเมืองแห่งการหลอกหลอนเพราะภาพของเธอ “New Bern was haunted now. Haunted by the ghost of her memory [...] everywhere he looked, he saw her image, saw things that brought her back to life.” (Sparks, 1998: 15) การถูกครอบงำด้วยอดีตของหญิงคนรักเช่นนี้ทำให้เขาปิดตัวเองและโดดเดี่ยวตัวเองออกจากผู้หญิงอื่นๆ ทำให้ความเป็นชายของเขาถูกลดคุณค่าลง เนื่องจากเขาไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนครั้งใหม่ได้

การเยียวยาตนเองของโนอาห์เกิดขึ้นเมื่อเขาได้พบแอลลีอีกครั้ง การกลับมาพบกันของทั้งสองคนหลังจากหายไปจากชีวิตของกันและกันนานเกินกว่า 10 ปีกระตุ้นให้เขากลับมามีชีวิตชีวา และมีความหวังอีกครั้ง การได้พบเธอจึงเรียกความมั่นใจในความเป็นผู้ชายกลับคืนมา เพราะเธอทำให้เขาตระหนักรู้ตัวตนและความต้องการของเขาเอง การเป็นคนรักที่ดีอีกครั้งหลังจากที่อยู่คนเดียวมานาน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าการเยียวยาของเขาเกิดขึ้นเมื่อเขาได้กลับมาสูบ้านเกิด ซ่อมแซมบ้านในฝันและได้คนรักกลับคืน

นอกจากการเยียวยาของโนอาห์วัยหนุ่มแล้ว โนอาห์ในวัยชราได้เยียวยาตนเองด้วยเช่นกัน เมื่อเขาได้อ่านสมุดบันทึกให้กับแอลลีภรรยาที่ป่วยเป็นโรคสมองเสื่อมฟัง เพื่อกระตุ้นให้เธอกลับมาจำเขาได้อีกครั้ง ความสิ้นหวังจากความเจ็บป่วยของภรรยาและของตนเองนั้นก่อให้เกิดลักษณะ ความเป็นชายที่ถูกลดทอนลงไป ความเข้มแข็งของจิตใจและร่างกายต่างเสื่อมถอยลงตามกาลเวลา แต่การที่เขามีหน้าที่อ่านเรื่องราวในสมุดบันทึกให้เธอฟังซ้ำๆ ทุกวันเป็นวิธีการเยียวยาตนเองอย่างหนึ่ง เพราะเรื่องราวในนั้นเป็นช่วงเวลาที่เขายังเป็นคนหนุ่มแข็งแรง มีพลังกำลังและที่สำคัญมีพลังจากความรักที่สมหวัง ดังนั้นการอ่านเป็นการกระตุ้นภาพความทรงจำให้กลับมามี

ชีวิตอีกครั้ง ทำให้เกิดกระบวนการรักษาจิตใจตนเองและยังสร้างความเชื่อมั่นกลับคืนมา เมื่อแอลดีสามารถกลับมาจำได้อีกครั้งในตอนจบของเรื่อง การอ่านจึงนำไปสู่ความมั่นใจอีกครั้ง ทั้งความภาคภูมิใจที่สามารถรักษาอาการของภรรยาของตนเองได้ และความมั่นใจในการพยายามอ่านให้กับเธอฟังทุกวัน แม้จะประสบกับอุปสรรคในบางครั้ง อย่างอาการเส้นเลือดในสมองแตก ทำให้กล้ามเนื้ออ่อนแรงมากยิ่งขึ้น

นอกจากตัวละครเอกหญิงที่มีบทบาทในการช่วยเยียวยาบาดแผลฝั่งใจของตัวละครเอกชายแล้ว ตัวละครรองหญิงช่วยบรรเทาและเยียวยาความรู้สึกผิดของตัวละครเอกชายด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น ใน *เดอะ เบสต์ ออฟ มี ดอร์สัน* ได้รับการเยียวยาความรู้สึกผิดจากมาริลีน (Marilyn) ภรรยาของนายแพทย์เดวิดที่ดอร์สันขับรถชนเสียชีวิต ความสัมพันธ์ระหว่างดอร์สันกับมาริลีนเป็นไปแบบผู้ช่วยเหลือและผู้ดูแลอย่างลับๆ มาริลีนแม้จะพอคาดตาได้ว่าเงินที่เธอได้รับมาเป็นประจำทุกเดือนนั้นมาจากใคร แม้จะรู้สึกโกรธแค้นที่ดอร์สันทำให้สามีของเธอเสียชีวิตแต่เธอจำเป็นต้องรับเงินไว้ เพื่อดูแลครอบครัวเป็นเวลากว่า 20 ปี การช่วยเหลือครอบครัวของนายแพทย์เดวิดเช่นนี้ นอกจากจะทำให้ดอร์สันมีบทบาทที่ใกล้เคียงกับการทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัว ยังแสดงให้เห็นสถานะที่หลากหลายของดอร์สันอีกด้วย ในด้านหนึ่งเขาคือฆาตกรที่คร่าชีวิตสามีของมาริลีนเป็นตัวแทนแห่งความรุนแรงที่เขารู้สึกเกลียดชัง แต่ในอีกด้านหนึ่งเขาเป็นมนุษย์ที่ดี มีจิตใจละเอียดอ่อนและรู้สึกผิดกับการกระทำที่ไม่ได้ตั้งใจของตนเอง ภาพของดอร์สันคือวีรบุรุษที่มาช่วยกอบกู้วิกฤตทางการเงินของครอบครัวนี้ ดอร์สันพยายามจะแก้ไขสถานการณ์ให้ดีขึ้น หลังจากติดคุกอยู่ 4 ปี เขานำดอกไม้มาขอขมามาริลีนที่บ้าน เธอไม่ให้ของขวัญและไล่ตะเพิดเขาออกไป เขาจึงตัดสินใจที่จะพยายามแก้ไขความผิดพลาดของตนเองในทางอื่น ดอร์สันนำดอกไม้ไปเคารพที่หลุมศพนายแพทย์เดวิดเป็นประจำก่อนที่จะย้ายไปทำงานที่อื่น และส่งเช็คเงินสดให้แทน แสดงให้เห็นความรับผิดชอบของดอร์สันและสามารถปกป้องดูแลและฟังฟังได้ เขาจึงให้ภาพของคนที่เป็นวีรบุรุษสำหรับครอบครัวบอนเนอร์ (Bonner) แม้ว่ามาริลีนจะพยายามไม่นึกถึงก็ตาม

ดอร์สันได้รับการเยียวยาความรู้สึกผิดอย่างแท้จริง เขาได้พบมาริลีนอีกครั้ง เมื่อเขากลับมาที่บ้านเกิดเพื่อร่วมงานศพของทัก และได้พบกับมาริลีนโดยบังเอิญที่สุสานในระหว่างไปวางดอกไม้เคารพศพเดวิด เธอขอให้เขาเลิกส่งเงินมาให้เธออีก เพราะเธอสามารถดูแลครอบครัวได้

ด้วยธุรกิจส่งออกผลไม้จากสวนของเธอเอง และเธอต้องการให้เขายกโทษให้ตัวเองและเริ่มต้นชีวิตใหม่โดยปราศจากความรู้สึกผิดในใจอีกต่อไป การให้อภัยของมาริลีนช่วยปลดปล่อยดอร์สันออกจากความทุกข์ที่สั่งสมภายในใจของเขาเป็นเวลานาน เขารู้สึกโล่งใจและยอมรับสิ่งที่เคยเกิดขึ้นในอดีต กล่าวได้ว่ามาริลีนมีส่วนในการช่วยกระตุ้นให้เกิดการเยียวยาตนเองของดอร์สัน ทำให้ดอร์สันเกิดการละวางความรู้สึกผิดและให้อภัยตนเอง ดอร์สันเลือกที่จะไม่ยึดติดกับอดีตที่เจ็บปวดของตนเองอีกต่อไป

จากนวนิยายทุกเรื่องที่กำลังมาข้างต้น ตัวละครเอกชายได้รับการเยียวยาจากตัวละครใดตัวละครหนึ่ง แต่ในเรื่อง *เดอะ เรสคิว* นั้นแตกต่างออกไป เทย์เลอร์ตัวละครเอกชายพยายามที่จะเยียวยาตนเอง ได้รับการเยียวยาจากเดนิสตัวละครเอกหญิงและเมลิสสา (Melissa) ผู้เป็นตัวละครรอง

การกระทำซ้ำในช่วยเหลือคนอื่น เป็นกลวิธีสำคัญที่เทย์เลอร์ใช้เพื่อเยียวยาตนเอง เขากล่าวถึงเหตุผลที่มักจะเป็นคนแรกๆ ที่อาสาทำงานเลี้ยงชีพเมื่อโจ (Joe) หัวหน้าหน่วยดับเพลิง สอบถามระหว่างที่เขาเข้าร่วมทีมได้ 2 ปีว่าเป็นเพราะเขาไม่อยากจะเด็กคนอื่น ๆ ต้องขาดพ่อแม่เหมือนกับที่เขาเป็น เขาเข้าใจความรู้สึกของเด็กที่ขาดพ่อแม่เพราะเขาเองสูญเสียพ่อแม่ตั้งแต่อายุ 9 ขวบ “My dad died when I was nine, and I know what it's like for a kid to grow up alone. I don't want that to happen to anyone else.” (Sparks, 2000: 76-77) แต่เนื่องจากการกระทำของเขายังคงได้ผลแค่เพียงผิวเผิน เพราะความหวาดกลัวในตนเองที่เป็นเหตุแห่งโชคร้ายของพ่อ ทอแสง เซอร์ชูดิกกล่าวถึงการกระทำซ้ำในงานวิจัยเรื่อง “ปมอดีตปัสและแผลฝังใจในวรรณกรรมและภาพยนตร์ไทยสมัยใหม่” ว่าเป็นเพียงการกระทำในระดับจิตไร้สำนึก แต่ยังไม่ใช่วิธีที่ถูกต้องในการแก้ปัญหา (ทอแสง เซอร์ชูดิก, 2558: online) ทำให้ความพยายามช่วยเหลือผู้อื่นเพื่อทำให้ตนเองรู้สึกดีขึ้นนั้นไม่เป็นผล จนกระทั่งในตอนท้ายที่เขาสามารถยอมรับเหตุแห่งการกระทำและผลที่เกิดขึ้นกับตัวเองและเล่าออกมาให้เดนิสฟังได้ จึงเกิดการยอมรับตัวตน เกิดกระบวนการเรียนรู้และทำให้เกิดการเยียวยาทางจิตใจได้ ดังจะเห็นได้จากการที่เขาเล่าเรื่องราวความรู้สึกนึกคิดของเขาเกี่ยวกับเหตุการณ์ในคืนที่พ่อของเขาเสียชีวิตแล้ว เขารู้สึกเหมือนได้รับการปลดปล่อย

เข้าใจและรู้เท่าทันอารมณ์ของตนเองและพร้อมที่จะก้าวไปข้างหน้า ใช้ชีวิตที่เหลือสร้างครอบครัวกับเดนิสและไคลโดยที่ไม่รู้สึกติดค้างหรือรู้สึกผิดว่าตนเองเป็นสาเหตุทำให้พ่อเสียชีวิตอีกต่อไป

การช่วยเหลือเมลิสกากับลูกๆ ทั้ง 4 คนเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่ทำให้เทย์เลอร์เริ่มกระบวนการเยียวยาตัวเองอย่างถูกต้องในที่สุด เมลิสกาทำงานเป็นจิตแพทย์ เธอจึงมองเห็นปัญหาของเทย์เลอร์ได้อย่างชัดเจนกว่าคนอื่น ๆ เธอกล่าวเตือนสติกับเขาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตที่ยังติดในกับดักแห่งอดีตของเขาเองว่า เขาพยายามจะช่วยเหลือคนอื่นมาตลอดเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นกับพ่อของเขา เขาช่วยพ่อไม่ได้ เขาจึงมาช่วยคนอื่นและเป็นการช่วยตัวเองให้พ้นจากความรู้สึกผิดในอดีต งานของเขาทั้งงานรับเหมาก่อสร้างและดับเพลิง เป็นงานที่เน้นการช่วยเหลือ ช่วยซ่อมแซมบ้านและช่วยชีวิตคน

It's what you've been doing your whole life. You sense that someone needs help, and if you can, you give her exactly what she needs. And now you're turning your sights on us. [...] Even your jobs. As a contractor, you fix things that are broken. As a fireman, you save people. It's who you are. [...] That you were trying to rescue yourself, because of what happened to your father. And no matter how hard I try, I'll never be able to do that for you. That's a conflict you're going to have to resolve on your own. (Sparks, 2000: 128)

เมลิสกาทำหน้าที่ของจิตแพทย์ที่ระบุปัญหาของเทย์เลอร์แต่สามารถช่วยได้ในระดับเบื้องต้นคือการทำให้เขาตระหนักรู้ถึงตัวตนที่ขัดแย้งและบาดแผลในใจของเขา เป็นเทย์เลอร์เองเท่านั้นที่สามารถเยียวยารักษาตนเองได้ด้วยการยอมรับและระบายความรู้สึกออกมาโดยตรงให้กับผู้อื่น โดยเฉพาะคนที่รักเขาอย่างแม่หรือเดนิสฟัง เพราะการเล่าเรื่องแผลที่ฝังลึกในจิตใจออกมาได้ทำให้เขาเรียนรู้และรู้เท่าทันความรู้สึกของตนเอง จนนำไปสู่กระบวนการเยียวยาและสามารถเผชิญหน้ากับอดีตได้อย่างไม่เจ็บปวดจนเกินไปนัก การระบายออกเหมือนการได้กลับเข้าไปนั่งในจิตใจตนเอง มองให้ลึกถึงตัวตน เหมือนคันฉ่องที่ส่องสะท้อนความคิดออกมา จึงเปรียบเหมือนการค้นหาที่ใช้

ปัญญา ดังจะเห็นได้จากการที่ตอนจบของเรื่องนั้น เทย์เลอร์สามารถจัดการกับความคิดของตนเอง และเปิดเผยการเสียชีวิตของพ่อให้เคนนิสฟังได้

ความสัมพันธ์ระหว่างมิทช์และเมลิสซานั้นเป็นไปหลายรูปแบบ เป็นทั้งเพื่อนที่สนิทสนมกันและเหมือนคนในครอบครัว เมื่อมิทช์เสียชีวิตลง เทย์เลอร์ทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลให้กับครอบครัวนี้ เทย์เลอร์พยายามที่จะเข้าไปช่วยเหลือและทำหน้าที่แทนมิทช์หลากหลายด้าน เขารู้ดีว่าการขาดพ่อนั้นเลวร้ายแค่ไหน เขาเริ่มแวะไปบ้านของเมลิสสาสม่ำเสมอ เพราะเขาต้องการรับผิดชอบช่วยดูแลลูกชายของเธอ ทำกิจกรรมที่มิทช์เคยทำ เช่น การตัดหญ้า การไปดูกีฬา หรือการไปตกปลา

As he'd done with Denise, he began swinging by Melissa's home nearly every day. He felt a sense of responsibility regarding the boys. They need a father figure. He knew he couldn't take Mitch's place, but he could be there for them, doing the things that Mitch had done. The lawn. Ball games and fishing trips. Whatever. He knew what it was like to grow up without a father. (Sparks, 2000: 126-127)

เทย์เลอร์ต้องการเป็นตัวแทนพ่อให้กับลูกชายของมิทช์เช่นเดียวกับที่เขาต้องการเข้าทำหน้าที่แทนมิทช์ แม้เขาเองรู้ว่าไม่สามารถจะทำให้ได้ เขากล่าวย้ำคำไว้อาลัยในงานศพของมิทช์ว่าสำหรับเขานั้นมิทช์เป็นทุกอย่างที่เขาอยากจะเป็น เขาอยากจะเป็นเหมือนมิทช์เพราะมิทช์มีครบ “Mitch was everything I've ever wanted to be” (Sparks, 2000: 125) การเข้าไปเกี่ยวข้องกับครอบครัวของเมลิสสามากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้เทย์เลอร์มั่นใจซึ่งเป็นการเรียกคืนความเป็นชายกลับมาในรูปแบบหนึ่ง เขากลับมามีชีวิตที่ปกติอีกครั้ง หลังจากที่มิทช์เสียชีวิตแล้ว เขาไม่สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างที่เคยเป็นเพราะรู้สึกเศร้าเสียใจและรู้สึกผิดที่ช่วยเหลือชีวิตมิทช์ไม่ได้ แต่ตอนนี้เขากินอาหารได้ ทำงานได้ และไม่ฝันร้ายอีกต่อไป “He began to eat again, to make it in to work, and the nightmares stopped. He knew what he had to do.” (Sparks, 2000: 127) การที่เขากลับมา กิน นอน ทำงานได้ดังเดิมอาจสื่อให้เห็นว่าเมื่อเขาได้ช่วยเหลือเมลิสสา เขาเหมือนได้เติมเต็มใน

ชีวิต ได้รับความมั่นใจในอำนาจของความเป็นชายทั้งในด้านบทบาทผู้นำครอบครัว บทบาทของพ่อและผู้ดูแลกลับมาอีกครั้ง เทย์เลอร์หล่อหลอมตัวตนและความเป็นชายขึ้นมาจากการทำหน้าที่เป็นผู้ดูแล มีลักษณะของความเป็นวีรบุรุษที่เข้าอกกับผู้อื่นที่หลงเหลือจากความทุกข์ยากเหมือนที่เมลิสสากับลูกต้องเคี้ยวคว้างกับการต้องเสียเสาหลักของครอบครัวอย่างมิทซ์ไป

การบรรยายที่สำคัญที่สุด คือการที่เทย์เลอร์สามารถเล่าเรื่องการเสียชีวิตของพ่อให้เดนิสฟังได้ด้วยความตั้งใจของตนเอง ไม่ใช่การขอร้องจากคนอื่น ตัวบทบรรยายการแสดงออกทางอารมณ์และสื่อให้เห็นอิทธิพลและความรู้สึกของผู้ชายที่ถูกกดทับ ในเหตุการณ์ตอนที่เทย์เลอร์ตัดสินใจเล่าให้เดนิสฟังเกี่ยวกับเหตุการณ์ร้ายแรงในวันที่พ่อของเขาเสียชีวิตอย่างละเอียด ตัวบทพูดถึงลักษณะท่าทางของเทย์เลอร์ระหว่างการเล่าเรื่องว่าเป็นไปอย่างยากลำบาก มีการอธิบายถึงการพูดของเขา ไม่ว่าจะเป็นความลำบากในการเล่า “With great effort Taylor went on” หรือน้ำเสียงของเขาที่ฟังแทบไม่ได้ยิน “his voice was barely audible” ที่แสดงให้เห็นว่าเขาต้องพยายามอย่างมากในการสื่อสาร นอกจากนี้เขายังร้องไห้ไปด้วยขณะที่เล่าถึงตอนสำคัญ “On the couch, a tear spilled out of the corner of his eye, though he didn't seem to realize it. [...] Here Taylor voice broke, and he turned away to hide the tears that began to spill down his face.” (Sparks, 2000: 134) เทย์เลอร์ยังติดกับแนวคิดที่ว่าผู้ชายไม่ควรแสดงออกถึงความอ่อนแอ ตอนที่เขาร้องไห้นั้น เขาเองไม่รู้สึกตัวว่าน้ำตาไหลออกมา เมื่อเขารู้สึกว่าตัวเองร้องไห้ เขาพยายามหันหน้าหนีเพื่อซ่อนน้ำตาจากเดนิส การกระทำของเทย์เลอร์แสดงให้เห็นว่า แนวคิดเรื่องความเข้มแข็งกับความเป็นชายนั้นยังรากลึกในจิตใจของผู้ชายเป็นอย่างมาก แม้เมื่ออยู่ในสภาวะเศร้าหมองบีบคั้นจิตใจจนต้องปล่อยน้ำตาออกมา ในฐานะผู้ชายยังรู้สึกผิดและละอายใจที่ร้องไห้ต่อหน้าผู้หญิง จากแนวคิดเรื่องความเป็นชายกับความเข้มแข็งแข็งแรงทำให้น้ำตาถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ ไม่เป็นที่ยอมรับเพราะเรื่องของการแสดงทางอารมณ์ที่อ่อนไหวมักถูกจัดให้อยู่ในคุณลักษณะของผู้หญิง ดังนั้นการเสียน้ำตาจึงกลายเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความอ่อนแอของผู้ชาย แต่การเล่าเหตุการณ์ให้เดนิสฟังนั้นช่วยเยียวยาความรู้สึกของเทย์เลอร์ และทำให้เขากับเดนิสเข้าใจกันจนได้แต่งงานกันในตอนจบของเรื่อง

3.3.3 ฝันและการหลอกหลอนกับความรู้สึกผิดของตัวเองชาย

นวนิยายคัดสรรนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับฝันที่ปรากฏตัวให้ตัวละครเอกชายเห็น ฝันในเรื่องเล่ามีทั้งฝันที่เป็นเพื่อนของตัวละครเอกชาย และฝันจากคนที่ถูกตัวละครเอกทำให้เสียชีวิต บทบาทของฝันทั้งสองนั้นเป็นไปในด้านดี ไม่ใช่ฝันร้ายที่ทำลายตัวละครเอกชาย หากแต่มาเพื่อช่วยจัดการในเรื่องบางอย่าง

เรื่อง *เดอะ เบสต์ ออฟ มี* นำเสนอเรื่องสิ่งเหนือธรรมชาติหรือฝันกับการหลอกหลอนและความรู้สึกผิด ดอร์สันเริ่มมองเห็นชายผมดำคนเดิมหลายครั้งและในหลายสถานการณ์แต่ละครั้งจะมาพร้อมกับการเตือนภัยหรือมาช่วยเหลือดอร์สันให้รอดชีวิต ยกตัวอย่างเช่น ตอนที่แทนชุดเจาะน้ำมันกลางทะเลที่เขาทำงานเกิดระเบิดและตัวเขารวมทั้งคนงานอื่นๆ ตกลงไปในทะเลหลายคนเสียชีวิต แต่ดอร์สันรอดชีวิตราวกับปาฏิหาริย์ เมื่อเขามองเห็นชายผมดำโบกมือเรียกให้เขาวายไปอีกด้านที่มีความช่วยเหลืออยู่ หรือในเหตุการณ์ตอนที่ชายผมดำมาเตือนให้เขารู้ว่าเท็ดกับเอปีญาติตัวร้ายของเขากำลังจะลงมือฆ่าเขา

หากพิจารณาในเชิงสัญลักษณ์ ชายผมดำคนนี้อาจเป็นได้ทั้งผี วิญญาณ หรือภาพหลอนที่ดอร์สันสร้างขึ้นมาจากจิตใต้สำนึกที่รู้สึกผิดเป็นได้ เพราะสิ่งเร้นลับเหนือธรรมชาติมักจะถูกนำมาใช้เพื่อนำเสนอสิ่งที่ถูกกดทับเอาไว้ แต่หากมองอีกด้านหนึ่งผู้ประพันธ์อาจใช้ชายผมดำเป็นตัวแทนความเป็นชายแบบวีรบุรุษที่มาช่วยเหลือ เช่นเดียวกับที่ดอร์สันแอบส่งความช่วยเหลือเรื่องเงินให้กับครอบครัวของนายแพทย์เดวิด (David) เพราะในตอนจบผู้อ่านได้พบว่า ชายผมดำคนนั้นที่มาช่วยเหลือดอร์สันคือนายแพทย์เดวิดนั่นเอง เพื่อดอร์สันจะได้ช่วยชีวิตของลูกชายคนเล็กของนายแพทย์จากการทำร้ายของเท็ดกับเอปี

ผีของนายแพทย์เดวิดอาจเป็นตัวแทนของความรู้สึกผิดของดอร์สันด้วย ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยทำให้คนเสียชีวิตโดยไม่ได้ตั้งใจ การมาของผีนายแพทย์นี้อาจเป็นการพยายามที่จะเรียกคืนความมั่นใจของดอร์สันกลับคืนมาเพราะหลังจากเกิดอุบัติเหตุรถชนนายแพทย์เสียชีวิต ดอร์สันถูกจับเข้าคุกและเมื่อออกมาจากคุกเดินทางไปทำงานที่อื่นห่างไกลจากบ้านเกิด ทั้งเพื่อหางานทำและเพื่อหลบจากความทุกข์ในใจที่ทำผิดไว้ รวมทั้งต้องหนีไปให้ห่างจากครอบครัวอาชญากรของเขา

อีกด้วย กล่าวได้ว่าอุบัติเหตุครั้งนี้ส่งผลจนความรู้สึกและความเป็นชายของดอร์สันมาก เพราะเขาไม่สามารถเป็นตัวของตัวเองได้ หากแต่ยังติดอยู่กับอดีตที่เคยทำให้คนเสียชีวิต การปรากฏตัวของผีเพื่อช่วยเขา เป็นการช่วยให้เขาหันกลับมามองปัญหาที่ยังค้างคาของตนเองกับครอบครัวของนายแพทย์เดวิดเพื่อเรียกความมั่นใจกลับคืนมา

ผีจากเรื่อง *เดอะ ลัคกี้ วัน* มีความคล้ายคลึงกับผีของนายแพทย์เดวิดในเรื่อง *เดอะ เบสต์ ออฟ มี* ที่มาเพื่อช่วยตัวละครเอกชาย โลกแกกับวิกเตอร์ (Victor) เป็นเพื่อนสนิทรบด้วยกันที่อิรัก ทั้งสองคนผ่านเหตุการณ์เสี่ยงตายในสนามรบมาด้วยกัน วิกเตอร์เป็นคนเสนอความคิดว่ารูปของเบ็ธที่โลกแกเก็บได้ที่สนามรบนั้น เป็นเครื่องรางนำโชคทำให้โลกแกปลอดภัยจากการสู้รบตลอด แม้ภารกิจจะอันตรายมาก และบอกให้โลกแกออกเดินทางไปหาเจ้าของรูป วิกเตอร์เสียชีวิตจากอุบัติเหตุเรือใหญ่ชนขณะที่กำลังตกปลาอยู่กับโลกแกในเรือเล็ก โลกแกตัดสินใจออกตามหาเบ็ธตามคำบอกของวิกเตอร์ ผีวิกเตอร์จะมาเพื่อเตือนสติโลกแก เช่น บอกโลกแกว่าไม่ใช่ความผิดของโลกแกตอนที่โลกแกไปร่วมงานศพของเขาที่โบสถ์ สายหน้าเมื่อเขาจะซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ร้านค้า ทำให้โลกแกตัดสินใจเลิกดื่ม และตอนที่เขามีเรื่องกับคิธสามีเก่าของเบ็ธ วิกเตอร์มาเตือนเขาในห้องพักว่ายังมีเรื่องเกิดขึ้นอีก ทำให้โลกแกระมัดระวังมากขึ้น

เห็นได้ว่าผีวิกเตอร์และผีนายแพทย์เดวิดเป็นผีที่ดี มาเพื่อช่วยเหลือตัวละครเอก แม้ว่าผีนายแพทย์เดวิดจะช่วยดอร์สันเพื่อให้ดอร์สันช่วยชีวิตลูกชายของเขาก็ตาม แต่ผีนายแพทย์เดวิดมาช่วยชีวิตดอร์สันไว้หลายครั้ง ผีวิกเตอร์แม้ไม่ได้ช่วยชีวิตโลกแกโดยตรงอย่างผีนายแพทย์เดวิด แต่เตือนสติโลกแกทำให้เขามีชีวิตที่ไม่ประมาทซึ่งช่วยให้เขารอดจากสิ่งไม่ดีได้ บทบาทของผีทั้งสองตนจึงเป็นเหมือนผู้พิทักษ์ของตัวละครเอกชาย ทำให้ตัวละครเอกชายตั้งคำถามกับสิ่งที่กำลังจะทำหรือสิ่งที่ทำอยู่แล้ว ทำให้ตัวละครเอกชายมีสติมากขึ้น กล่าวได้ว่าบทบาทของผีในนวนิยายทั้งสองเรื่องเป็นเสมือนพ่อที่ดูแลลูกของตัวละครเอกชาย ดอร์สันขาดพ่อเพราะพ่อเต็มไปด้วยความรุนแรงจนเขาต้องหลบหนี ส่วนพ่อของโลกแกเสียชีวิตไปแล้ว ที่น่าสนใจอย่างหนึ่งคือผีนายแพทย์เดวิดนั้นไม่พูดแต่ผีวิกเตอร์พูดได้ ความสามารถทางการสื่อสารของผีทั้งสองอาจแปรผันตามที่มา ผีวิกเตอร์เป็นอดีตเพื่อนสนิทของโลกแก จึงอาจสื่อสารกันได้สะดวก ขณะที่ผีนายแพทย์เดวิดเสียชีวิตเพราะดอร์สัน การพูดจึงอาจไม่เกิดขึ้นเพราะไม่เคยรู้จักสนิทสนมกันมาก่อน นอกจากนี้ผี

นายแพทย์เดวิดยังแสดงให้เห็นความผิดในอดีตที่ต่อวิสันไม่สามารถเอ่ยปากพูดถึงกับใครได้ นี่อาจเป็นเหตุผลที่ทุกครั้งที่ปรากฏตัวผีนายแพทย์เดวิดจะให้ท่าทางในการสื่อความหมายเท่านั้น

3.4 ตัวเอกชาย: สามัญชนคนชั้นล่างกับการยึดมั่นคุณธรรม

กลุ่มผู้ชายที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่มีความเป็นชายแบบอำนาจนำนั้น มาจากชนชั้นกลางเป็นส่วนใหญ่ แม้อำนาจในมือจะมีการปรับเปลี่ยนได้ในลำดับชนชั้น แต่ชนชั้นล่างมักเป็นชนชั้นที่ถูกกันออกไปจากกลุ่มที่มีอำนาจนำนี้ ตัวละครส่วนใหญ่ของสปาร์กส์มาจากชนชั้นแรงงาน เป็นกลุ่มผู้ชายชนชั้นล่างที่อำนาจไม่ได้อยู่ที่อำนาจเงินหรืออำนาจแห่งชนชั้น แต่อยู่ที่ความดี ความมีคุณธรรมเป็นคุณสมบัติที่มาทดแทนอำนาจที่ขาดหาย จากการไม่ใช่กลุ่มที่มีความเป็นชายแบบอำนาจนำ

เดอะ ไรต์บุค นำเสนอภาพเปรียบเทียบระหว่างโนอาห์ตัวละครเอกชายที่มาจากชนชั้นล่างกับลอน (Lon) คู่หมั้นของแอลลีตัวละครเอกหญิงที่อยู่ในชนชั้นที่เหนือกว่าโนอาห์ ลอนคู่หมั้นของแอลลีเป็นตัวอย่างของผู้ชายที่ประสบความสำเร็จหน้าที่การงาน แต่ไม่ประสบความสำเร็จในเรื่องความรัก แม้ลอนจะหมั้นกับแอลลีมานานและวางแผนที่จะแต่งงานกันเร็วขึ้น แต่เขาไม่สามารถผูกใจของแอลลีไว้ได้ เนื่องจากเขาเป็นทนายความผู้มีชื่อเสียงที่เต็มไปด้วยความเคร่งขรึม บ้างงานและไม่มีความละเอียดอ่อนหรือเข้าใจความรัก การพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดกันกับแอลลีทำให้สุดท้ายเธอกลับไปหาคนรักเก่าอย่างโนอาห์ ตัวละครเอกชายของเรื่องเพื่อเติมเต็มความรู้สึกอ่อนโยนผ่านคนกลางที่เธอต้องการมาโดยตลอด แอลลีพูดถึงความแตกต่างของลอนกับโนอาห์ที่เธอคุยด้วยแล้วรู้สึกดีว่า ลอนเป็นคนบ้างงาน เวลาหมดไปกับการทำงาน ถึงแม้เขาจะเป็นผู้ฟังที่ดีและแทบจะไม่ถกเถียง แต่ไม่ใช่คนชอบคุยเล่นแลกเปลี่ยนความคิดและความรู้สึกด้วยกัน

Although he listened well and they seldom argued, he was not the type of man to talk like this. [...] he wasn't comfortable sharing his thoughts and feelings. [...] He was driven in his work, and it always commanded most of his attention. Work came first. (Sparks, 1998: 70, 73)

เรารู้ดีว่าคุณสมบัติแบบนี้ทำให้เขาประสบความสำเร็จอย่างที่เป็นอยู่ และเธอยอมรับว่ายกย่องเขาสำหรับเรื่องนั้น แต่ในฐานะคนรักเรารู้สึกว่ายังไม่พอ น้ำเสียงที่แอลลีพูดถึงลอนนั้นเป็นไปในทางที่ไม่ได้ตำหนิด้วยคำรุนแรง แต่เป็นการวิจารณ์ลอนโดยเปรียบเทียบกับโนอาห์ เพื่อให้เห็นว่าโนอาห์เป็นคนทำให้เธอมีความสุขมากกว่า มีการชื่นชมลอนแต่ก็จะมีคำว่าแต่ หรือน้ำเสียงไม่แน่ใจ อย่างการใช้คำว่า “ทำให้เชื่อ” “convinced” หรือ “ทึกทักเอา” “assumed” ให้เชื่อว่าลอนนั้นเหมาะสมกับเธอแล้วอยู่เสมอ เมื่อพูดถึงความสัมพันธ์ของเขาและเธอ จากตัวบทที่ให้ตัวละครของลอนมีบทบาทเพียงแค่เล็กน้อยในเรื่องเพียงไม่กี่ตอนเล็กๆ และไม่ได้มีบทสนทนาใดๆ กับแอลลี และโนอาห์อาจเป็นเพราะสปาร์กส์ต้องการจำกัดพื้นที่ของความเป็นชายที่ไม่เหมาะสมจะเป็นตัวละครเอก หรือเป็นผู้ชายที่แอลลีสามารถอยู่ด้วยได้ สุดท้ายแล้วแอลลีเลือกที่จะแต่งงานกับโนอาห์ แทนคู่หมั้นอย่างลอน อาจมองได้ว่าเพราะลอนมีคุณสมบัติที่ไม่ได้รับการเห็นชอบ หรือดูแล้วว่าเหมาะสมกับการเป็นคนรักหรือเป็นคู่ชีวิตต่อไป ดังนั้นลอนจึงถูกทิ้งและไม่สมหวังในความรักอย่างที่แอลลีได้บอกชัดเจนในเรื่องจากการบรรยายภาพของลอนว่า เขาขาดสิ่งที่เธอต้องการ

ลอนตัวละครรองชายซึ่งเป็นคู่หมั้นของแอลลีนั้น แสดงให้เห็นภาพเปรียบเทียบแบบตรงกันข้ามกับโนอาห์ โดยปกติแล้วตัวละครรองชายจะมีบทบาทช่วยส่งเสริมคุณสมบัติของตัวละครเอกชายในทางใดทางหนึ่งไม่ว่าจะเป็นตัวร้ายหรือตัวดี สถานะของลอนในเรื่องนั้นก้ำกึ่งเพราะเขาไม่เชิงเป็นตัวร้ายหรือมีนิสัยร้ายกาจ ไม่มีฉากปะทะกันของตัวละครรองกับตัวละครเอกชาย เพียงแต่เขาเป็นอุปสรรคแห่งความรักของโนอาห์และแอลลี ลอนนั้นเป็นตัวช่วยให้เห็นภาพที่แตกต่างและเห็นภาพความเป็นชายที่ได้เลือกสรรและยอมรับว่าเหมาะสม และคู่ควรต่อการเป็นตัวละครเอกชายในนวนิยายของสปาร์กส์ ลอนมีวิถีชีวิตที่ตรงกันข้ามกับโนอาห์ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นฐานะทางสังคม การศึกษา อาชีพ การงาน ความเป็นอยู่และอุปนิสัย ลอนคือภาพแทนของความเป็นชายในฝันอีกรูปแบบหนึ่งของสังคมอเมริกัน เป็นภาพของผู้ชายหนุ่มที่สมบูรณ์แบบ มาจากสังคมชั้นสูงตระกูลร่ำรวยมีชื่อเสียง ประสบความสำเร็จในการเป็นทนายความมีอาชีพที่แทบจะไม่เคยแพ้คดีเพราะเขาฝึกฝนเรียนรู้และศึกษาทุกรายละเอียด จนสามารถพัฒนามาถึงระดับที่เลือกจะรับเฉพาะคดีที่มีแนวโน้มจะชนะได้ ภาพของลอนแสดงให้เห็นลักษณะความเป็นชายแบบอำนาจนำที่มุ่งแสวงหาอำนาจจากการทำงานและการประสบความสำเร็จเพื่อเป็นที่หนึ่ง

ลอนชอบการแข่งขัน ชอบการเอาชนะคดี มีความมุ่งมั่นในหน้าที่การงานมาก ลักษณะเช่นนี้สอดคล้องกับนิยามความเป็นชายในกระแสหลักที่ชอบการแข่งขัน และยังแสดงให้เห็นว่าอัตลักษณ์ของผู้ชายจะผูกโยงกับการทำงานหนัก การทำงานหนักของลอนคือ การทำงานต้องประสบความสำเร็จ เป็นการทำงานที่มองในแง่ผลลัพธ์และแสดงให้เห็นความก้าวร้าวแบบแอบแฝงที่จะมุ่งในสิ่งที่เขาเองต้องการ ทนทายความเป็นอาชีพที่เน้นการแข่งขัน ซึ่งไหวพริบ ต่อสู้กันด้วยข้อมูล ยิ่งย้ำให้เห็นลักษณะที่ชอบเอาชนะ การวางแผนและชอบการแข่งขันของลอน ขณะที่ในอาหะนั้น การทำงานมีความสำคัญต่อเขาก็จริง แต่งานของเขาเป็นงานใช้แรงงาน และเป็นการทำงานเพื่อได้รับค่าจ้าง แม้ในอาหะจะทำงานดี ชื่อสัตย์ จนได้รับการเลื่อนตำแหน่งขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างที่เขาทำงานในโรงงานรับซื้อเหล็ก แต่งานประจำของเขาต่อมาเป็นงานซ่อมแซมบ้านของเขาเองซึ่งไม่ใช่ งานที่สร้างความก้าวหน้าหรือเงินทอง แต่ให้ความสุขทางใจ แสดงให้เห็นว่านิยามการทำงานหนักกับความเป็นชายนั้น มีความแตกต่างในความต้องการปลีกย่อยออกไปตามความต้องการของแต่ละบุคคล การที่ผู้ประพันธ์เลือกที่จะให้ในอาหะสมหวังในที่สุด และลอนเป็นผู้ผิดหวัง อาจเป็นไปได้เพื่อย้ำให้เห็นว่า ลักษณะความเป็นชายในรูปแบบไหนที่สมควรจะเป็นแบบที่ผู้หญิงต้องการหรือให้ความสนใจ ดังที่แอลลีตัวละครเอกหญิงได้เสนอให้เห็นหนทางที่เธอเลือกเดิน ทำตามหัวใจมากกว่าคำนึงถึงเหตุผลแวดล้อมอื่นๆ ในอาหะคือภาพของผู้ชายที่มีความสุขกับการทำงาน มีความสุขกับสิ่งรอบตัว ความดีของเขาจึงอยู่ที่ความเรียบง่าย ความไม่ทะเยอทะยานเพื่อมุ่งหาความสำเร็จจนหลงลืมคนรอบข้างอย่างที่ลอนเป็นอยู่

นอกจากในอาหะแล้ว ดอร์สันจากเรื่อง *เดอะ เบสต์ ออฟ มี* เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของชายชนชั้นล่างที่เปี่ยมไปด้วยความดีและคุณธรรม ความดีของดอร์สันเห็นได้ชัดเจนจากการที่เขาพยายามหลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรงดังที่ได้กล่าวไปแล้ว เขายังช่วยส่งเงินมาดูแลครอบครัวของนายแพทย์เดวิดเสมอมาโดยไม่บอกใคร และเขายอมรับการตัดสินใจของอะแมนด้าที่เลือกกลับไปหาครอบครัวมากกว่าจะทิ้งทุกคนมาเริ่มต้นใหม่กับเขา ดอร์สันคือภาพของผู้ชายที่แสนดี ใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ และมีจิตใจดีในการช่วยเหลือผู้อื่น ความเป็นชายของดอร์สันเป็นความเป็นชายแบบใหม่ที่ผู้ชายมีความรู้สึกอ่อนโยน เห็นอกเห็นใจ และเข้าใจ ดูแลเอาใจใส่ผู้หญิงมากขึ้น

การเสียสละและทำความดีครั้งสำคัญของดอร์สัน เกิดขึ้นตอนเขาเข้าไปช่วยชีวิตของอลัน (Alan) ลูกชายของนายแพทย์เดวิดในตอนท้ายของเรื่อง ลูกชายของนายแพทย์เดวิดถูกญาติของเขา รุมทำร้าย ดอร์สันรีบเข้าไปห้ามและช่วยเหลือนอลันแต่โชคร้ายถูกยิงเสียชีวิต การเสียชีวิตของดอร์สันช่วยส่งเสริมภาพพระเอกผู้เสียสละ หลังจากที่เขากลับมาอาการสาหัสและใกล้เสียชีวิต แพทย์ได้ผ่าตัดหัวใจของเขาออกมา จาเร็ด (Jared) ลูกชายของอะแมนด้าคือผู้โชคร้ายที่ได้รับบริจาคหัวใจทันเวลา ก่อนที่เขาจะเสียชีวิต การตายของดอร์สันจึงเป็นการต่อลมหายใจให้กับจาเร็ดและทำให้อะแมนด้ามีความสุขที่ลูกชายของตนเองรอดชีวิต และยิ่งมีความสุขมากเป็นเท่าตัวเมื่อเธอรู้ว่าหัวใจของผู้บริจาคเป็นหัวใจของดอร์สันผู้ชายที่เป็นรักแรกของเธอ การเสียสละของดอร์สันเป็นครั้งสุดท้ายก่อนเสียชีวิตจึงทำให้เห็นความรักที่มาพร้อมกับความปรารถนาดี ไม่ต้องครอบครอง สามารถสร้างความสุขให้กับคนที่ตนเองรักได้ รักของเขาจึงเป็นรักที่เสียสละและถูกต้องเหมาะสม ในกรอบของศีลธรรมอันดี ความตายของเขาจึงไม่ใช่การเสียเปล่าและหายไปจากอะแมนด้า หากแต่ยังอยู่กับเธอตลอดไปในร่างใหม่

3.5 บทสรุป

จากการศึกษานวนิยายคัดสรรพบว่า ตัวละครเอกชายมีคุณสมบัติของความเป็นชายที่เหมือนและแตกต่างไปจากความเป็นชายแบบอำนาจนำ คุณลักษณะที่เหมือนคือทำให้ความสำคัญกับรูปร่างที่ดูแข็งแรง บึกบึน ทรงแอำนาจ แต่มีความแตกต่างที่การนำเสนอว่าผู้ชายสามารถเป็นวัตถุแห่งความปรารถนาให้กับผู้หญิงได้เช่นกัน ตัวละครเอกชายของสปาร์กส์ยังแสดงให้เห็นอารมณ์ความรู้สึกทั้งบวกและลบ ผู้ชายอ่อนไหวได้และมีบาดแผลฝังใจในด้านต่างๆ ที่สร้างวิกฤตทางความคิดและเกิดวิกฤตความเป็นชายที่ส่งผลกระทบต่อ การดำเนินชีวิต

สิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดวิกฤตความเป็นชายของตัวละครเอกชายนั้นคือ ความเคร่งเครียดและไม่ยอมรับความจริงว่าตนเองมีปัญหา ถ้าตัวละครเอกชายเรียนรู้ที่จะบอกเล่า เปิดเผย หรือปล่อยวางแล้วเดินต่อไป พวกเขาจะไม่ต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ความรู้สึกนึกคิดและการกระทำของตนเองขัดแย้งกับความเป็นชายแบบอำนาจนำในสังคมจนเกิดความรู้สึกสับสน ไม่มีความมั่นใจ และเรียนรู้ที่จะแสดงออกถึงตัวตนที่แท้จริง ความเป็นชายที่ถูกต้องเหมาะสมของตน

ภาพของจอห์นและดอร์สันขัดแย้งกับลักษณะความเป็นชายแบบอำนาจนำ คุณสมบัติของการเป็นตัวละครเอกชายในสายตาของสปาร์กส์นั้นแสดงออกชัดเจนผ่านตัวละครของเขาว่า ความต้องการทางร่างกายไม่ใช่ทั้งหมดของความสัมพันธ์ระหว่างคนรัก ผู้ชายไม่จำเป็นต้องควบคุมผู้หญิงผ่านกิจกรรมทางเพศที่แสดงให้เห็นการมีอำนาจของผู้ที่เหนือกว่า นอกจากนี้ผู้ชายแบบที่สปาร์กส์ให้คุณค่าคือผู้ชายที่ไม่ทำร้ายผู้หญิง ไม่แสดงออกถึงความรุนแรงในด้านต่างๆ ตัวละครเอกชายของสปาร์กส์จึงเป็นผู้ที่ปฏิเสธความรุนแรงอย่างชัดเจน

การจ้องมองจากตัวอย่างที่ยกมาทำให้เห็นว่าเรือนร่างที่สมส่วน ดูดี มีกล้ามเนื้อของผู้ชายนั้นเป็นลักษณะที่น่าปรารถนาในสายตาของผู้ชายและผู้หญิง แต่การจ้องมองของผู้หญิงแสดงให้เห็นการให้อำนาจกับผู้หญิงที่มักถูกนำเสนอว่าเป็นฝ่ายด้อยอำนาจในแนวคิดความเป็นชายแบบอำนาจนำ การให้ผู้หญิงเป็นฝ่ายจ้องมองนั้น สปาร์กส์แสดงให้เห็นการตอบโต้กับภาพจำของผู้หญิงว่าต้องสงวนท่าที หากแต่มีอิสระ สามารถโลมเลียผู้ชายได้เช่นเดียวกัน การให้อำนาจกับผู้หญิงเช่นนี้อาจเพื่อเอาใจนักอ่านผู้หญิง

นอกจากอำนาจแห่งการจ้องมอง สปาร์กส์ให้อำนาจกับผู้หญิงในการช่วยตัวละครเอกชายเยียวยาหัวใจทั้งทางตรงและทางอ้อมเพื่อต่อรองกับพื้นที่ในสังคมชายเป็นใหญ่ให้กับผู้หญิงหรืออีกนัยหนึ่งคือนักอ่านผู้หญิง เมื่อผู้หญิงทำหน้าที่เป็นพื้นที่ทางความคิดหรือตัวกระตุ้นให้ตัวละครเอกชายค้นพบตัวตนที่แท้จริงเพื่อปลดปล่อยตนเอง อย่างไรก็ตามสปาร์กส์ยังคงตระหนักถึงบทบาทของผู้ชายที่ต้องพึ่งพาตนเองและมีความเข้มแข็ง ดังนั้นตัวละครเอกบางคนจึงสามารถเยียวยาบาดแผลฝังใจได้ด้วยตนเอง

บทที่ 4

ความเป็นชายและความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร

ในบทนี้ผู้วิจัยศึกษาลักษณะความเป็นชายรูปแบบต่างๆ ผ่านความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกชายกับตัวละครอื่นๆ ในเรื่อง ความสัมพันธ์หลักที่พบในนวนิยายคัตสรรคือ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกชาย ทั้งพ่อที่ให้งำเนิดและผู้เสมือนพ่อ ที่มีทั้งสนิทรักใคร่กลมเกลียว และมีความแปลกแยกห่างเหิน นอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์ระหว่างลูกชายกับแม่ ที่ไม่ค่อยมีบทบาทเมื่อเทียบกับพ่อ ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละครเอกชายกับตัวละครเอกหญิง ที่แม้ตัวละครเอกหญิงมีสถานะบางอย่างที่สูงกว่าตัวละครเอกชาย แต่ยังมีกรอบของอำนาจจากระบบปิตาธิปไตยที่ครอบงำตัวละครเอกหญิงไว้ และมีมิตรภาพระหว่างตัวละครเอกชายกับตัวละครชายอื่นๆ ความสัมพันธ์ทั้งหลายนี้ยังแสดงให้เห็นอุดมการณ์บางอย่างที่ไหลเวียนอยู่ในสังคมอเมริกัน ทั้งอุดมการณ์ครอบครัว อุดมการณ์ความเป็นพ่อ อุดมการณ์ความเป็นแม่ อุดมการณ์ทางชนชั้น และอุดมการณ์ทางศาสนา

4.1 ความเป็นชายผ่านความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครชาย

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกชายและตัวละครชายอื่นๆ แสดงให้เห็นการต่อรอง การสร้างและการลดทอนความเป็นชายในรูปแบบที่แตกต่าง

4.1.1 พ่อกับลูกชาย: การสร้าง / การลดทอนความเป็นชาย

นวนิยายที่ศึกษาแสดงให้เห็นความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกชายที่มีอิทธิพลต่อการสร้างหรือลดทอนความเป็นชายของตัวละครเอกชาย มักเน้นที่ความสัมพันธ์ของพ่อกับลูกชายมากกว่าแม่กับลูกชาย แสดงให้เห็นความสำคัญของพ่อในครอบครัวและอิทธิพลต่อการเติบโตของตัวละครเอกชาย พ่อเป็นส่วนสำคัญหลักในการส่งผ่านความเป็นชายให้กับลูกชาย เกิดการเรี่ยรื้ออย่างใกล้ชิดและมีการพัฒนาต่อไป การให้ความสำคัญกับตัวละครพ่อนี้ หากมองในมุมที่เชื่อมโยงกับสภาพสังคมอเมริกันร่วมสมัย จะเห็นความขัดแย้งกับภาพรวมของครอบครัวที่มีพ่อในปัจจุบัน จากสถิติของหน่วยข้อมูลสำรวจประชากรทั้งประเทศของสหรัฐอเมริกา มีแนวโน้มการเพิ่มขึ้นทุกปีของค่าเฉลี่ยครอบครัวที่ขาดพ่อตั้งแต่ ค.ศ. 1991 เป็นต้นมา (United States

Census Bureau: online) ลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของนวนิยายแนวโรมานซ์คือ งานเขียนที่สื่อให้เห็นการโหยหาหรือต้องการบางอย่าง ดังนั้นการที่ผู้ประพันธ์เน้นให้เห็นความสำคัญของตัวละครพ่อมากกว่าตัวละครแม่ อาจเป็นไปเพื่อสะท้อนให้เห็นความขาดหายไปของพ่อในสถาบันครอบครัวที่เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง และสื่อให้เห็นอุดมการณ์ความเป็นพ่อ ความเป็นครอบครัวว่า ความสำคัญของพ่อที่ดีเป็นส่วนสำคัญของการเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์และส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับลูกชาย

4.1.1.1 ชายผู้อ่อนโยน

นวนิยายเรื่อง *เดอะ ไรต์บุค* แสดงให้เห็นภาพความสัมพันธ์ที่เรียบง่ายใกล้ชิดแต่ทรงพลังของโนอาห์กับพ่อ พ่อเป็นทั้งผู้ปลูกฝังความคิด เป็นแบบอย่าง รวมทั้งเป็นผู้ให้การดูแล แม้ตัวบทกล่าวถึงพ่อของโนอาห์ไม่มากนัก เนื่องจากพ่อนั้นเสียชีวิตไปก่อนที่เรื่องจะเริ่มต้น แต่อิทธิพลของพ่อกลับปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดในบุคลิกลักษณะ แนวคิด และการดำเนินชีวิตของโนอาห์ตลอดทั้งเรื่อง

อิทธิพลของพ่อที่มีต่อการเติบโตของโนอาห์นั้นได้รับการนำเสนอตั้งแต่ต้นเรื่อง พ่อคือบุคคลแรกที่ได้รับการกล่าวถึงคู่กับโนอาห์ตั้งแต่ย่อหน้าแรกในตอนเปิดเรื่องจากสมุดบันทึก มีการบรรยายถึงการนั่งชมพระอาทิตย์ตกดินที่ระเบียงของโนอาห์ และระบุว่า เป็นวิธีการพักผ่อนประจำที่เขาเรียนรู้มาจากพ่อของตนเอง “He liked to sit here in the evenings, especially after working hard all day, and let his thoughts wander without conscious direction. It was how he relaxed, a routine he’d learned from his father.” (Sparks, 1998: 7) โดยทั่วไปเวลาพักผ่อนเป็นเวลาผ่อนคลายแบบส่วนตัวที่แต่ละคนย่อมมีความชอบที่แตกต่างกันออกไป แต่โนอาห์นั้นมีความสุข และเลือกที่กิจกรรมตามอย่างพ่อของเขา มากกว่าที่จะเลือกทำแบบอื่น การเลือกของโนอาห์แสดงให้เห็นว่าพ่อมีความสำคัญต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตของเขา มาก แม้ในช่วงเวลาแห่งการปลดปล่อยอารมณ์ตามสบายเขายังรับเอาแนวคิดของพ่อมา

นวนิยายเรื่องนี้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบย้อนกลับไปสู่อดีต (flashback) ผ่านสมุดบันทึกที่บอกเล่าเรื่องราวความรักแรกพบของโนอาห์ตัวละครเอกชายและแอลลีตัวละครเอกหญิง โนอาห์

ในวัยชราอ่านบันทึกให้แอลลีภรรยาของเขาที่ป่วยเป็นโรคสมองเสื่อม (Alzheimer) ฟังเพื่อพยายามรื้อฟื้นความทรงจำของเธอเกี่ยวกับช่วงเวลาที่ยี่สิบสองมีร่วมกัน ก่อนจะขมวดปมและคลี่คลายบทสรุปในช่วงเวลาปัจจุบันของเรื่องเกี่ยวกับความรักของทั้งสองคนในตอนจบ การกล่าวถึงพ่อซึ่งเป็นตัวละครรองที่ไม่มีชื่อและเสียชีวิตไปแล้ว ควบคู่กับตัวละครเอกชายตั้งแต่นั้น ย้ำให้เห็นการให้ความสำคัญของการนำเสนอภาพความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างพ่อและโนอาห์ การที่เรื่องราวของเขาในสมุดบันทึกเขียนขึ้นโดยตัวเขาเองในวัยชรา ยิ่งเน้นให้เห็นความสำคัญและมุมมองในด้านบวกของเขามีสต่อพ่อ เขาให้ความสำคัญและยกย่องคำสอนและแนวปฏิบัติต่างๆ ของพ่อจนนำมาถ่ายทอดเป็นส่วนหนึ่งในบันทึกความทรงจำชีวิตของตนเอง แสดงให้เห็นความผูกพันและอิทธิพลทางความคิดของพ่อต่อโนอาห์เป็นอย่างมาก พ่อคือหนึ่งในบุคคลสำคัญที่เขาต้องการระบุไว้ในบันทึกชีวิตส่วนตัวที่นำมาอ่านให้แอลลีฟัง และส่วนที่แอลลีเขียนนั้นมีการกล่าวถึงอิทธิพลของพ่อกับโนอาห์ด้วยเช่นกัน เมื่อพูดถึงสิ่งที่ทำให้เขาโดดเด่นแตกต่างจากคนอื่น “perhaps it was the values his father had instilled in him, growing up” (Sparks, 1998: 101) แสดงให้เห็นว่าแม้แต่แอลลีสามารถมองเห็นได้ชัดว่า พฤติกรรมบางอย่างของเขาได้รับการถ่ายทอดมาจากพ่อของเขาเองและสร้างบุคลิกพิเศษแบบเฉพาะอย่างให้กับโนอาห์

โนอาห์ได้รับการหล่อหลอม และสร้างเสริมความเป็นชายจากพ่อทั้งทางตรงและทางอ้อม แม่ของโนอาห์เสียชีวิตตั้งแต่เขายังเด็ก เขาจึงเติบโตมาภายใต้การดูแลของพ่อเพียงคนเดียว ในทางตรงนั้น พ่อได้บ่มเพาะความคิดต่างๆ ให้กับโนอาห์โดยการสอน การพูดคุย ในวัยเยาว์สิ่งที่โดดเด่นมากที่สุดในการดูแลโนอาห์ คือการช่วยให้เขาสามารถกลับมาพูดได้เป็นปกติ หลังจากที่เขามีอาการพูดติดอ่าง เมื่อแม่เสียชีวิตลงเขาและพ่อต้องย้ายที่อยู่หลายครั้ง เขาเริ่มมีปัญหาในการพูด ถูกเพื่อนล้อเลียนจนทำให้เกิดความไม่มั่นใจและพูดน้อยลงเรื่อยๆ เมื่ออายุ 5 ขวบเขาหยุดพูดโดยสิ้นเชิง อาจารย์ที่โรงเรียนมองว่าเขาปัญญาอ่อน (retarded) และแนะนำให้เขาเลิกเรียน แต่พ่อปฏิเสธและเริ่มสอนให้เขาพูดอีกครั้ง โดยเริ่มจากการพาเขาไปทำงานด้วยกันที่โรงเลื่อย และเล่าเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ นก ตำนานต่างๆ ในท้องถิ่นให้ฟัง ในระยะเวลาไม่นานโนอาห์เริ่มกลับมาพูดได้อีกครั้ง จากนั้นพ่อสอนให้เขาอ่านกลอนออกเสียง เพื่อฝึกทักษะการพูดซึ่งช่วยให้เขาหายขาดจาก

อาการติดอ่าง การช่วยเหลือและการเอาใจใส่โดยตรงจากพ่อช่วยให้โนอาห์กลับมาพูดได้เป็นปกติ พ่อคือผู้ที่ช่วยเสริมสร้างความเป็นชายให้กับโนอาห์อย่างแท้จริง มีอิทธิพลสำคัญอย่างมากต่อการสร้างการรับรู้ความสามารถและการก้าวข้ามขีดจำกัดของโนอาห์ในวัยเด็ก เมื่อเขาได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อเป็นอย่างดีทำให้เขาได้พัฒนาศักยภาพของตนเอง จากที่เขาเคยสูญเสียความมั่นใจ เมื่อไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและถูกล้อเลียน ทว่าการเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารช่วยเรียกความมั่นใจกลับคืนมา ทำให้เห็นว่าความเป็นชายนั้นสามารถเรียนรู้ มีการปรับเปลี่ยนได้ตามบริบทของสิ่งแวดล้อม

โนอาห์ได้รับการหล่อหลอมตัวตน ปรับปรุงและพัฒนาทักษะการพูดขึ้นจากการที่พ่อของเขาช่วยให้เขาหลุดพ้น และอิทธิพลทางการเรียนรู้ตั้งแต่ยังเล็กส่งผลต่อเขาไปจนถึงวัยชรา วัยเด็กเปรียบเสมือนฟองน้ำขาวสะอาด การซึมซับความคิดจากพ่อตั้งแต่ยังเล็กมากทำให้โนอาห์กลายเป็นคนที่ให้ความสนใจและชื่นชมบรมทั้งหลังไหลการอ่านบทกวี รักธรรมชาติ เดินไปตามแนวทางที่พ่อของเขาได้ปูพื้นฐานมาให้ สถาบันครอบครัวมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเรียนรู้และสร้างตัวตนของเด็ก ขณะที่ปัจจัยภายนอกอย่างอาจารย์หรือโรงเรียนซึ่งเปรียบเสมือนตัวแทนของสถาบันทางสังคมกลับเป็นผู้ที่กดทับลักษณะของความเป็นชายที่ไม่เป็นไปตามขนบ เช่นการมองว่าการไม่พูดของโนอาห์คือสภาวะปัญญาอ่อน ความไม่ปกติ สื่อให้เห็นนัยของการแบ่งแยกและสร้างความแตกต่างในหมู่เด็กนักเรียนจนต้องพยายามกำจัดออกไป ดังเช่นที่อาจารย์อยากให้พ่อเอาโนอาห์ออกจากโรงเรียนไปมากกว่าการพยายามหาทางช่วยเหลือ

การที่พ่อให้ความสนใจกับการเรียนรู้ธรรมชาติหรือใกล้ชิดกับธรรมชาติ อย่างการสอนให้อ่านบทกวีเกี่ยวกับธรรมชาติ การเล่าเรื่องสัตว์ต่างๆ การเล่นกีตาร์ ร้องเพลง รวมไปถึงการใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายสมฐานะ ช่วยปลูกฝังแนวคิดเรื่องความเป็นชายแบบอุดมคติให้กับโนอาห์ เขาเติบโตมาในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ให้ความสำคัญกับวัตถุ รักการใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ เช่น การพายเรือชมวิวทิวทัศน์ การผ่อนคลายกับการฟังเสียงหิ่งห้อย ในด้านหนึ่งการที่พ่อสอนให้เขาให้ความสำคัญกับธรรมชาติมากกว่าใส่ใจกับการบริโภควัตถุต่างๆ อาจเนื่องมาจากสถานะทางการเงินของครอบครัวที่ไม่ได้ร่ำรวย งานของพ่อคืองานขายแรงงาน โนอาห์จึงมีความเป็นอยู่แบบชนชั้นล่าง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับครอบครัวชนชั้นสูงของแอลลี ดังนั้นการที่พ่อของเขาปลูกฝัง

แนวคิดเรื่องการเป็นส่วนหนึ่งกับธรรมชาตินำมาซึ่งความสุขและพอเพียงสิ่งที่มีอยู่ ทำให้เขาไม่เห็นความสำคัญของวัตถุสิ่งของมากนัก ดังจะเห็นได้จากการที่เขาบอกว่าเขารู้สึกเบื่อเมื่อต้องพูดถึงเรื่องเงินทอง โนอาห์จึงเป็นภาพแทนของผู้ชายแบบอุดมคติที่มีความเป็นศิลปิน แบบหนุ่มโรแมนติกที่ความเป็นชายผูกพันกับความเป็นธรรมชาติ ไร่การปลูกแต่งหรือได้รับอิทธิพลในด้านลบอื่นๆ จากความคาดหวังของสังคม

นอกจากการช่วยเหลือโดยตรงแล้ว พ่อยังปลูกฝังภาพความเป็นชายแบบแข็งแรงให้กับโนอาห์อีกด้วย โนอาห์เรียนรู้การสร้างอัตลักษณ์ของตนเองจากการเฝ้ามองดูการดำเนินชีวิตของพ่อ การที่พ่อทำงานอยู่ในลานเก็บไม้ที่ต้องใช้ความแข็งแรงในการลากและลำเลียงไม้ต่างๆ ทำให้เขาคุ่นเคืองกับการทำงานหนัก และการช่วยงานพ่อสร้างรูปร่างที่แข็งแรงให้กับโนอาห์ ความแข็งแรงนี้ทำให้เขาสามารถเล่นกีฬาต่างๆ การประสบความสำเร็จด้านกีฬา นำพาชื่อเสียงและความโด่งดังในหมู่นักเรียน ความเป็นชายแบบผู้ชายแข็งแรงของโนอาห์นอกจากจะมาจากการเรียนรู้ ทำงานหนักตามอย่างพ่อของเขาแล้ว ทำให้เขาได้รับการยอมรับชื่นชมจากคนรอบข้างแตกต่างจากตอนที่เขาเป็นเด็กที่มีปัญหาจากการพูด จนถูกล้อเลียนทำร้ายจิตใจจนไม่กล้าพูดและหยุดพูดในที่สุด จึงกล่าวได้ว่าพ่อคือผู้ช่วยให้โนอาห์ได้เสริมสร้างความเป็นชายที่ได้รับการยอมรับ การมีรูปร่างแข็งแรงบึกบึน การเล่นกีฬาเก่งแสดงให้เห็นความเป็นชายที่เป็นที่นิยมในสังคมกระแสหลักเพราะแสดงให้เห็นความแข็งแกร่งของผู้ชาย

อย่างไรก็ตาม แม้ความแข็งแรงทางร่างกายและการเล่นกีฬาเก่งจะได้รับการชื่นชมจากเพื่อนนักเรียน และเขามีความสุขทุกครั้งที่ได้ลงแข่ง แต่เขามักปลีกตัวเอง ไม่สูงส่งกับเพื่อนร่วมทีมมากนัก ทำให้บางคนมองว่าเขาเป็นคนที่หยิ่ง การเว้นระยะห่างกับเพื่อนร่วมทีม อาจจะมาจากการที่เขาเรียนรู้ที่จะมีความสุขด้วยตนเองจากพ่อ เพราะเขาได้รับการปลูกฝังแนวคิดเรื่องสร้างสุขจากธรรมชาติรอบๆ ตัวที่ไม่ต้องการการปรุงแต่ง ดังนั้นการที่เขาพอใจที่จะอยู่คนเดียว ไม่ไปร่วมสังสรรค์ หรือรวมกลุ่มกับเพื่อนร่วมทีมมากนักสะท้อนให้เห็นค่านิยมความเป็นชายแบบเฉพาะกลุ่ม มีความเป็นปัจเจก และไม่ยึดติดตามแนวทางของสังคมหมู่มาก กล่าวคือ ไม่เฉพาะเพียงแค่ลักษณะความเป็นชายแบบที่พบเห็นได้ทั่วไปในสังคม ยังมีความเป็นชายหรือการแสดงความเป็นผู้ชายอีกหลายรูปแบบ ดังเช่นที่โนอาห์มีส่วนผสมของทั้งความเป็นชายที่ร่างกายแข็งแรงได้รับการ

ยอมรับ สังคมกระแสหลักว่าดี ส่งเสริมให้เป็นคนเก่งด้านกีฬา และในด้านจิตใจที่อ่อนโยน นุ่มนวล รักสงบและมีความสุขตามแบบฉบับของตนเอง

นอกจากการทำงานหนักตามอย่างพ่อจะทำให้โนอาห์มีร่างกายที่แข็งแรง ทำให้เขาประสบความสำเร็จในชีวิตการเป็นนักเรียนแล้ว ยังบ่มเพาะแนวคิดเรื่องความเป็นชายกับการทำงานหนักให้กับโนอาห์อีกด้วย ความคิดในเรื่องนี้ฝังอยู่ในสมองและจิตใจของโนอาห์เสมอ ดังจะเห็นได้จากตอนที่เขาพูดถึงแนวทางการทำงานของตนเองว่า เขาต้องตั้งใจทำงาน ซื่อสัตย์ต่อการทำงานของตัวเอง เพราะพ่อได้สอนเขาว่าต้องทำงานให้คุ้มกับเงินที่ได้มา หากทำน้อยกว่านั้นจะเหมือนกับเงินที่มาจากการขโมย “Give a day's work for a day's pay. Anything less is stealing” (Sparks, 1998: 26) ความคิดเช่นนี้ทำให้เขาได้รับความชื่นชมจากนายจ้างชาวยิวเป็นอย่างมาก จนทำให้เขาได้รับเงินมรดกก้อนใหญ่จากเจ้านายเมื่อเสียชีวิตลงเพื่อซื้อบ้านในฝันหลังใหญ่แห่งความหลังระหว่างเขาและแอลลี เช่นเดียวกับการได้รับการยอมรับเรื่องร่างกายที่แข็งแรงกับความประสบความสำเร็จในกลุ่มเพื่อนนักเรียน การทำงานหนักทำให้เขาได้รับการชื่นชม ชื่นชมจากเจ้านายอีกด้วย และทำให้เขาได้รับสิ่งตอบแทนที่ดีจากการมีความคิดที่ดีและทำงานดี มุ่งมั่น ตั้งใจ แสดงให้เห็นว่าพ่อนั้นเป็นทั้งแบบอย่าง เป็นทั้งผู้วางรากฐานทางความคิดให้กับโนอาห์ ส่งผลให้เขาได้รับสิ่งที่ดีตอบแทน กล่าวได้ว่าพ่อของเขาประสบความสำเร็จในการหล่อหลอมลูกชายให้มีความเป็นชายในแบบที่ตนเองต้องการและนำสิ่งดีๆ มาให้ลูกของตนอีกด้วย

อิทธิพลทางความคิดจากพ่อที่สอนให้โนอาห์ใกล้ชิดกับธรรมชาติ นอกจากช่วยให้เขาได้แสดงออกถึงรูปแบบความเป็นชายในด้านที่อ่อนโยน เป็นผู้ดูแลที่เอาใจใส่หญิงคนรักแล้ว ยังกล่อมเกลาแนวคิดเรื่องการต่อต้านความเป็นชายที่ก้าวร้าวรุนแรงอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากตอนที่โนอาห์ชอบนั่งมองการกระโดดซำๆ ของปลากระบอกกระโดดในลำธารเล็กๆ ที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง และแสดงความคิดเห็นเปรียบเทียบกับเรื่องสัญชาตญาณของมนุษย์แบบดั้งเดิม ที่แสดงออกถึงความก้าวร้าว บ้าอำนาจและพยายามควบคุมโลกทั้งใบว่าไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปจากในอดีต “Sometimes he wondered if man's instincts had changed in that time and always concluded that they hadn't. At least in the basic, most primal ways. As far as he could tell, man had always been aggressive, always striving to dominate, trying to control the world and everything

in it” (Sparks, 1998: 22-23) นำเสียงที่พูดถึงเรื่องนี้แสดงนัยวิพากษ์แง่ลบของความเป็นชายแบบ ที่แสดงความก้าวร้าวรุนแรง เนื่องจากเขาเองได้รับการเลี้ยงดูหล่อหลอมความคิดว่าในรูปแบบของ ความเป็นชายที่รักสงบ อยู่กับธรรมชาติและไม่แก่งแย่งแข่งขันกับใคร จะเห็นได้ว่าพ่อนั้นมีบทบาท อย่างมากต่อการสร้างตัวตนและส่งผ่านความเป็นชาย โนอาห์มีพ่อเป็นต้นแบบทางความคิดและ ยึดถือปฏิบัติตามตลอดทั้งชีวิตของเขา จากในเรื่องจะเห็นว่าโนอาห์แทบไม่เคยแสดงให้เห็นความ รุนแรงทุกรูปแบบ แม้แต่ในช่วงวัยรุ่นที่ถูกพ่อกับแม่ของแอลลีไม่พอใจเรื่องความรักต่างชนชั้น เขา ไม่เคยที่จะตอบโต้ด้วยอารมณ์ที่รุนแรง แม้ว่าโดยปกติแล้ววัยรุ่นส่วนมากมักจะตัดสินปัญหาด้วย อารมณ์ที่ค่อนข้างคึกคะนอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัยรุ่นที่กำลังมีความรักที่รุนแรงเหมือนโนอาห์กับ แอลลีในวัย 17 ปี

การนำเสนอภาพความเป็นชายที่อ่อนโยน ต่อต้านความรุนแรงผ่านตัวละครเอกชายนี้ สอดคล้องกับนิยามความเป็นชายในสังคมอเมริกัน ที่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างมากในทศวรรษ 1980 เป็นต้นมา จากการเกิดขึ้นของความเป็นชายที่มีจิตใจนุ่มนวล ความเป็นมิตรต่อผู้หญิง มากกว่าความเป็นชายแบบดั้งเดิมที่เคยมีมา ที่มักมองผู้หญิงว่าเป็นวัตถุทางเพศและมีสถานะที่ต่ำ กว่าเพศชาย นวนิยายเรื่องนี้เขียนขึ้นในราว ค.ศ. 1993 และตีพิมพ์ครั้งแรกใน ค.ศ. 1996 ซึ่งเริ่ม เข้าสู่ยุคแห่งวัฒนธรรมของคนหนุ่มรุ่นใหม่ หรือ “lad culture” (Milestone & Meyer, 2012: 118) ซึ่งเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของลักษณะความเป็นชายที่เกิดขึ้นเพื่อโต้กลับความเป็นชายแบบใหม่ โดยย้อนกลับไปสู่การมีเสรีนิยมทางเพศ กดขี่ผู้หญิง และชอบความก้าวร้าวรุนแรงตามอย่างความ เป็นชายแบบดั้งเดิม กระแสการปะทะกันของแนวคิดความเป็นชายทั้งสองรูปแบบที่ได้กล่าวมา ดังนั้นการสร้างภาพโนอาห์ให้มีลักษณะแบบผู้ชายแบบใหม่ที่เน้นอารมณ์อ่อนโยน อ่อนไหวแบบ ศิลปินและจุดเด่นที่การเป็นผู้ดูแลเอาใจใส่ผู้หญิง กล่าวได้ว่าเป็นการตอบรับกับความเปลี่ยนแปลง ของรูปแบบความเป็นชายในสังคม โดยที่ยังคงให้ความสำคัญกับลักษณะความเป็นชายแบบใหม่ มากกว่าที่จะให้ความสำคัญกับความเป็นชายในกระแสหลักที่หันกลับไปนิยมความเป็นชายที่ แสดงออกถึงความเข้มแข็งหรือความรุนแรง แสดงให้เห็นว่าผู้ประพันธ์มองว่าความเป็นชายใน รูปแบบนี้เป็นลักษณะที่น่าชื่นชม และน่าจะตอบสนองต่อความต้องการของนักอ่านส่วนมากที่เป็น ผู้หญิงมากที่สุด และการนำเสนอภาพตัวละครเอกชายเช่นนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นวนิยายเรื่องแรก

ที่ได้รับการตีพิมพ์ของเขา ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก ติดอันดับหนังสือขายดีของจากการจัดอันดับของนิตยสาร *นิวยอร์ก ไทม์ (New York Time)* และส่งผลให้เขากลายเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงอันดับต้นๆ ของอเมริกาต่อมา

4.1.1.2 ชายผู้แปลกแยก

ในเรื่อง *เดียร์ จอห์น* พ่อถูกนำเสนอว่าเป็นผู้สร้างปัญหาให้กับจอห์น ทำให้เขารู้สึกแปลกแยกทั้งต่อตนเองและสังคม รวมถึงพ่อของเขาเองอีกด้วย พ่อและจอห์นยังเป็นภาพสะท้อนของกันและกันผ่านการนำเสนอเรื่องความเจ็บป่วย ความไม่ปกติของพ่อที่สร้างปัญหาให้กับจอห์น

พ่อถูกนำเสนอว่าเป็นคนสร้างปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการสร้างความเป็นชายของจอห์น อันดับแรกคืออาชีพของพ่อ พ่อของจอห์นทำงานเป็นนุรุษไปรษณีย์ที่ไม่ร่ำรวย แม้พ่อจะได้รับมรดกจากปู่เป็นเหรียญกษาปณ์ทรงคุณค่าหายากและราคาสูง หากนำไปขายพ่อจะมีรายได้เพียงพอจนไม่ต้องทำงานไปอีกหลายสิบปี แต่พ่อต้องการสะสมเหรียญไว้สำหรับความสุขทางใจ และเป็นที่ระลึกถึงปู่เท่านั้น โดยไม่ให้ความสนใจมูลค่าของเหรียญตามความเป็นจริง ตลอดเวลาที่เติบโตมาจอห์นเห็นพ่อนำเงินแทบทั้งหมดที่มีไปซื้อหาเหรียญมาสะสม ทำให้มีเงินเหลือไม่เพียงพอต่อการดูแลครอบครัวในบางส่วน จอห์นต้องอาศัยอยู่ในบ้านที่ขอมซ่อ ขาดแคลนสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น เขาต้องห่มผ้าหนาหนักกองท่วมตัว เพราะพ่อไม่มีเงินไปจ่ายค่าไฟเพิ่มสำหรับเครื่องทำความร้อน เขาได้รองเท้าใหม่ทุกปีก็จริง แต่ไม่เคยมีเงินซื้อเสื้อผ้าใหม่ ต้องใส่เสื้อผ้าบริจาคเท่านั้น ของใช้ภายในบ้านหากไม่เก่าผุพังเป็นของมือสอง เช่น ตู้เย็นสีเขียวน่าเกลียดที่จอห์นเห็นว่าไม่เข้ากับบ้านอย่างที่สุด เขากล่าวถึงความรู้สึกของตนเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าเขารู้สึกอับอายกับสภาพของบ้านที่ขาดสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นอยู่ที่ดีจนไม่กล้าพาเพื่อนมาเล่นที่บ้าน ความยากไร้อันเกิดจากความไม่มีเงินของพ่อ ทำให้เขาเสียความมั่นใจและรู้สึกเป็นปมด้อย แยกแยะจากเพื่อนๆ ในวัยเดียวกัน การกล่าวถึงความรู้สึกเมื่อมองบ้านของเขาที่มีดมิดจากการยกเลิกระบบไฟฟ้า ก่อนขายบ้านในตอนท้ายเรื่องหลังจากพ่อเสียชีวิตไป แสดงความรู้สึกลึกๆ ในจิตใจของจอห์นเกี่ยวกับสภาพของพ่อและตนเองอย่างชัดเจน เขามองไปที่บ้านของตนเองที่ปิดไฟมืดอยู่เพียงหลังเดียวแล้วเปรียบเทียบกับความแปลกแยกของพ่อ และเขาที่ไม่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือแม้แต่ในครอบครัว

“the house seemed strangely on the street, as if it didn’t belong. Like my dad, I thought. Or me, I realized.” (Sparks, 2006: 250) เห็นได้ว่าความรู้สึกเคืองกว้างไร้ที่ยึดเหนี่ยวยังคงอยู่ แม้ว่าเขาเติบโตขึ้นและผ่านจุดเปลี่ยนหลายอย่างในชีวิต โดยเฉพาะการสูญเสียพ่อยิ่งทำให้ความรู้สึกดั้งเดิมกลับมาอีกครั้ง เมื่อเขารู้สึกว่าเหลือตัวคนเดียวและโดดเดี่ยว

นอกจากความยากจนหรือความขาดแคลนสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานต่างๆ ในชีวิตนั้น อิทธิพลของการบริโภคนิยมส่งผลต่อการสร้างความเป็นชายของจอห์น เขาเติบโตมากับความขาดแคลน แม้จะโชคดีที่มีบ้านอยู่ใกล้กับย่านคนรวยจนได้เข้าศึกษาที่โรงเรียนที่ดีที่สุดในเมือง แต่ความแตกต่างทางฐานะทำให้เขาเกิดความรู้สึกแปลกแยกกับสิ่งแวดล้อมและตนเอง ในช่วงวัยรุ่นจอห์นเริ่มรู้สึกถึงความแตกต่างระหว่างตัวเองกับเพื่อน ที่คนมีการบริโภคนิยมซื้อของถึงอัตลักษณ์ของตนเองมากขึ้น การได้ครอบครองวัตถุต่างๆ จึงมีผลต่อการสร้างตัวตนของคนในสังคมเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากการที่จอห์นรู้สึกไม่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมเพื่อนๆ เมื่อเขาไม่มีเงินมาบริโภคนิยมต่างๆ เหมือนเพื่อน เช่น การไปดูหนัง หรือการซื้อแว่นกันแดดเท่ๆ ใส่ การเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อนจัดว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมากของวัยรุ่นที่กำลังเติบโต และต้องการการยอมรับในกลุ่ม เขาบรรยายความรู้สึกของตนเองในเรื่องนี้ว่ารู้สึกไม่เข้าพวกและพบว่าตนเองกำลังมองเพื่อนจากวงนอกเท่านั้น “I found myself on the outside looking in.” (Sparks, 2006: 16) จะเห็นได้ว่าสำหรับวัยรุ่นนั้น เพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเรียนรู้และการประกอบสร้างตัวตนเป็นอย่างมาก จึงทำให้เขารู้สึกขาดความมั่นใจ ไม่มีความสุข และรู้สึกแปลกแยกจากกลุ่ม

ความเป็นชายของจอห์นถูกกดทับและควบคุมจากสังคม สถาบันการศึกษามีส่วนอย่างมากในการหล่อหลอมความเป็นชาย เพราะนอกจากครอบครัวแล้ว โรงเรียนและเพื่อนนักเรียนเป็นอีกกลุ่มคนที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตและเรียนรู้ของผู้คน เราใช้เวลาอยู่กับเพื่อนและในโรงเรียนมากกว่าครึ่งในแต่ละวัน แม้ตัวเขาเองจะยอมรับถึงความคิดที่แย่น่าอายของตนเองในตอนเป็นวัยรุ่นผ่านการเล่าเรื่องจากสรรพนามบุรุษที่ 1 “I” แต่เห็นได้ว่าจอห์นสูญเสียความมั่นใจในตนเองซึ่งมีบทบาทต่อการเติบโตและการสร้างความเป็นชายของเขาเป็นอย่างมาก เมื่อรู้สึกว่าตนเองโดดเดี่ยว แปลกแยกแตกต่างออกจากเพื่อนกลุ่มเดิมที่มีการแข่งขันทางด้านวัตถุต่างๆ จอห์นมองหาเพื่อนกลุ่มที่เขาจะสามารถมีตัวตน ไม้ไร้ตัวตนอย่างที่เคยเป็นอยู่ ทำให้เขาหันเข้าสู่

กลุ่มของเพื่อนที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม สูบบุหรี่ และเริ่มถูกพักการเรียนหลายครั้ง จะเห็นว่า เขาพาตนเองเข้ามาสู่กลุ่มของพวกที่ถูกมองว่าเป็นผู้แพ้ (loser) จากการที่เขารู้สึกแปลกแยกจาก เพื่อนกลุ่มที่เน้นวัตถุและความมั่งมีและการมีอำนาจในการจับจ่ายใช้สอย นอกจากนี้การที่เขาเลิก เล่นกีฬาจากที่เคยเล่นทั้งกีฬาบาสเก็ตบอล ฟุตบอล และวิ่ง ยิ่งเน้นให้เห็นว่าเขาละทิ้งความเป็น ชายที่เชิดชูความแข็งแรงของกล้ามเนื้อเกี่ยวกับการเป็นนักกีฬาไปสู่กลุ่มที่แสดงออกถึงความเป็นชายใน ด้านมืดอย่างการสูบบุหรี่ มีเรื่องทะเลาะวิวาท รวมทั้งไม่สนใจการเรียน

ภาพของพ่อในความคิดของจอห์นในช่วงวัยรุ่นนั้นสร้างความอับอายให้กับเขาด้วยเช่นกัน เขากล่าวถึงความรู้สึกที่มีต่อพ่อผ่านการบรรยายรูปร่าง และการแต่งกายของพ่อที่สร้างความ แปลกแยกในจิตใจของเขา เขาเล่าถึงวันที่พ่อไปชมเขาแข่งบาสเก็ตบอลครั้งหนึ่งซึ่งเป็นครั้งเดียว ของพ่อว่า นอกจากจะหัวล้านแล้ว พ่อยังใส่เสื้อผ้าที่ทำให้ดูแปลกประหลาด แจ็คเกตเก่าๆ กับ ถุงเท้าที่ไม่เข้ากัน ขอบกางเกงที่คับมากและรัดอยู่ใต้เอวทำให้พ่อเหมือนผู้หญิงมีท้อง การ เปรียบเทียบรูปร่างลักษณะของพ่อว่าเหมือนผู้หญิงแสดงให้เห็นภาพของพ่อที่ไม่สมชาย ไม่เป็นไป ตามความเป็นชายแบบชนบ ทั้งยังหัวล้านไม่สมกับเป็นชายชาติรี นัยของการบรรยายคือการ ต่อต้านของวัยรุ่นชายที่กำลังเติบโต และมองหาต้นแบบความเป็นชายที่เขาต้องการลอกเลียนแบบ เมื่อพ่อของเขาไม่สามารถเป็นตัวอย่างความเป็นชายที่ถูกต้องเหมาะสมให้กับลูกชาย หากแต่กลับ มีภาพที่เป็นไปในทางน่าอาย น่าขบขันและสร้างความอับอายให้กับจอห์น ทำให้เขารีบหลบพ่อ ออกไปอีกทางด้วยเกรงที่จะให้เพื่อนๆ หรือคนอื่นๆ เห็นว่าชายคนนั้นคือพ่อของเขา ดังที่เขา กล่าวว่าเขาเกิดความอับอายเมื่อมองเห็นพ่อกับชุดและท่าทางที่ดูประหลาดและรีบหลบหน้าพ่อเมื่อแข่ง เสร็จ “I was embarrassed by the sight of him, and after the game, I avoided him” (Sparks, 2006: 16) ทั้งยังส่งผลให้เขาไร้อันแบบชี้้นำในรูปแบบของความเป็นชายจนพยายามที่ จะหาตัวตนและเสริมสร้างความเป็นชายในการหันไปหากกลุ่มผู้แพ้ในเวลาต่อมา

เหรียญกษาปณ์ที่ครอบครัวไทรี่สะสมนั้น เป็นสัญลักษณ์แห่งการส่งผ่านความเป็นชาย จากรุ่นสู่รุ่น พ่อเรียนรู้อะไรที่จะสะสมเหรียญจากปู่ ทั้งสองใช้เวลา่วมกันในการศึกษาและออกตามหา เหรียญชนิดต่างๆ พ่อของจอห์นพาเขาไปตามเก็บสะสมเหรียญกษาปณ์ด้วยเช่นกันในวัยเด็ก เขา กล่าวถึงการสร้างความสัมพันธ์แบบพ่อลูกผ่านการใช้เวลา่วมกันแบบนี้ ผ่านเรื่องของปู่กับพ่อว่า

เป็นกิจกรรมที่ไม่ได้มุ่งหวังที่จะสะสมเพื่อเงินทอง แต่เป็นไปเพราะมันน่าตื่นเต้นในการออกตระเวนหาเหรียญที่ต้องการและสร้างสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพ่อลูก จอห์นมองว่ากิจกรรมของพ่อลูกนี้เป็นสิ่งที่ดี เขารู้สึกดีมากที่พ่อให้ความสำคัญกับเขา พูดคุยเรื่องเหรียญกษาปณ์กับเขาแบบผู้ใหญ่ที่เสมอภาคกัน ไม่ได้ปฏิบัติต่อเขาแบบเด็กๆ และทำให้เขาชื่นชมพ่อมาก “I must have been in the first or second grade at the time --- he spoke to me like an equal. Having an adult, especially your dad, treat you like an equal is a heady thing for any young child, and I basked in the attention, absorbing the information.” (Sparks, 2006: 14) การที่พ่อปฏิบัติต่อจอห์นเหมือนผู้ใหญ่นี้ช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับจอห์น เขาเรียนรู้ที่จะมีความสุขกับพ่อ

อย่างไรก็ตามคุณค่าของเหรียญกษาปณ์ กับการเป็นสื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกที่เปลี่ยนแปลงไปเมื่อจอห์นเข้าสู่วัยรุ่น และมองหาสิ่งที่จะแสดงออกถึงความเป็นชายในรูปแบบอื่นที่ไม่ใช่การสะสมเหรียญแบบเด็กๆอีกต่อไป เมื่อจอห์นโตขึ้น การสะสมเหรียญไม่เอื้อให้เขาได้แสดงออกถึงความเป็นชายตามวัยที่พัฒนาเพราะเป็นกิจกรรมที่ไม่ได้เน้นการแสดงออกถึงความแข็งแรงหรือการแสดงถึงอำนาจในรูปแบบอื่นของผู้ชาย วัยและการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจของวัยรุ่น เขาจึงมองหาสิ่งที่จะมากระตุ้นความเป็นชายของเขาตามสัญชาตญาณของการเติบโตมากกว่าที่เคยเป็นอยู่ เช่น กีฬาที่จะมาเสริมสร้างกล้ามเนื้อ สร้างรูปร่างที่แข็งแรงสมชาย หรือการมองหาผู้หญิงที่เป็นเพศตรงข้ามในการเติมเต็มความเป็นชายแบบผู้ชายเต็มตัว หรือรถยนต์ที่สื่อให้เห็นการแข่งขัน ความเร็ว การพุ่งทะยาน อำนาจและการควบคุม ซึ่งจัดว่าเป็นคุณลักษณะของผู้ชายอย่างชัดเจน ความต้องการการเปลี่ยนแปลงนี้ยิ่งสร้างความแปลกแยกจากพ่อมากขึ้นเพราะพ่อไม่สามารถจัดหาสิ่งที่เขาต้องการให้ได้

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกชายกับพ่อในเรื่องนี้มีบทบาทอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือความขัดแย้งในใจของจอห์นที่มีต่อพ่อ ทำให้ปมปัญหาของนวนิยายเรื่องนี้ น่าสนใจเพิ่มมากขึ้น เพราะผู้อ่านจะรู้สึกเอาใจช่วยการคลี่คลายปัญหา และประทับใจความเปลี่ยนแปลงความรู้สึกของจอห์นที่มีต่อพ่อ ฉากระหว่างพ่อลูกนั้น มีพลังและดึงดูดความสนใจได้เป็นอย่างดี และความสัมพันธ์ของพ่อลูกนั้นเป็นจุดเด่นของนวนิยายเรื่องนี้ หากพูดถึงเรื่อง เดียร์ จอห์น นอกเหนือไปจากความรักที่ไม่สมหวังของซาวันนาห์กับจอห์นแล้ว ปฏิเสธไม่ได้ว่าความรักและ

ความขัดแย้งระหว่างจอห์นกับพ่อนั้น เป็นสิ่งที่ผู้อ่านนึกถึงเพราะมีฉากที่บีบคั้นจิตใจและกระตุ้นความรู้สึกได้อย่างดีมาก เมื่อมีฉากที่เล่นกับความรู้สึกของผู้อ่าน เช่น ฉากจอห์นอุ้มซูบีให้พ่อที่ป่วย ถูกทอดทิ้งอยู่คนเดียวในบ้านที่สกปรกขาดการดูแล และไม่ได้กินอาหารมาหลายวัน ฉากพ่อร้องไห้ เพราะกลัวที่จะต้องไปอยู่ที่สถานพยาบาลคนเดียว หรือฉากที่จอห์นร้องไห้ที่ต้องตัดใจเอาพ่อไปฝากไว้ที่นั่น เพราะเขาต้องกลับไปประจำการต่อที่ต่างประเทศ ฉากเหล่านี้ล้วนสร้างความสะเทือนใจให้กับผู้อ่าน ขณะที่ฉากความรักของจอห์นกับซาวันนาห์นั้น แม้จะเป็นตัวละครหลักของเรื่อง แต่ไม่ตั้งใจเท่ากับความรักของพ่อลูกที่เข้าใจกันมากขึ้น ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะพ่อเสียชีวิต การพลัดพรากของจอห์นและพ่อจึงเป็นการจากทั้งที่ยังคงรักกันอยู่ และเป็นการจากลาชั่วนิรันดร์ ส่วนการจากลาของซาวันนาห์กับจอห์นนั้นเป็นการจากกัน แม้อาจจะยังมีความรักหลงเหลือให้กันอยู่ แต่ไม่ใช่ความรักแบบเต็มรูปแบบเหมือนในครั้งที่ยังเป็นคนรักกัน เพราะซาวันนาห์มีสามีแล้ว และจอห์นเพียงแอบรักเธอต่อไป แต่เพราะเธอยังมีชีวิตอยู่ เขายังมีโอกาสไปเฝ้าแอบมองเธออย่างที่เขาทำในตอนเปิดเรื่อง

ภาพความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับจอห์นเป็นไปอย่างอึดอัดไม่ลงรอยกัน เนื่องจากความต้องการที่สวนทางกัน แต่เมื่อจอห์นเข้าใจปัญหาของพ่อ บทบาทของจอห์นสลับกับพ่อ จอห์นกลายเป็นผู้ดูแลพ่อ จอห์นกล่าวถึงความรู้สึกว่าเขาอึดอัดกับความเงิบของพ่อ เมื่อพยายามจะชวนพ่อคุย พ่อกลับอึดอัดต่อการตอบสนทนาและมีปัญหาในการโต้ตอบสื่อสาร บทสนทนายาระหว่างเขากับพ่อจึงเป็นเพียงการถามไถ่อย่างเสียไม่ได้ หรือเป็นไปอย่างประดักประเดิด คำถามเดิมๆ ซ้ำๆ เหมือนคำถามโดยทั่วไปที่เราถามคนที่ไม่ได้สนิทสนมอะไรมากนัก เช่น คำถามจำพวก พ่อเป็นยังไงบ้าง หรือคำถามที่ต้องตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ ซึ่งไม่ใช่คำถามที่จะนำไปสู่บทสนทนาอื่นๆ ต่อไปได้ พ่อมักจะตอบคำถามด้วยคำตอบสั้นๆ ที่ไม่เอื้อต่อการถามต่อและทำให้จอห์นรู้สึกอึดอัดและแปลกแยกกับความเงิบหรือพูดน้อยของพ่อ จะเห็นได้ว่าการพูดน้อยของพ่อสร้างปัญหาหะหว่างพ่อกับลูกชาย สำหรับจอห์น พ่อคือพ่อที่ดี พยายามเลี้ยงดูเขามาตามลำพัง หลังจากที่แม่ของเขาหนีไปและทิ้งเขาไว้กับพ่อตั้งแต่เขายังเล็กมาก พ่อจะตื่นเข้ามาทำอาหารเช้าให้เขาทุกวัน กิจวัตรของพ่อจะมีรูปแบบที่คาดเดาได้เสมอ เนื่องจากพ่อมีอาการไม่ปกติจากโรคแอสเพอร์เกอร์ (Asperger) ซึ่งเป็นโรคที่ทำให้ผู้ป่วยมีปัญหาต่อการเข้าสังคม อาการ

ป่วยของพ่อที่จอห์นไม่รู้จึงเสมือนเป็นกำแพงที่ขวางกั้นการรับรู้และความเข้าใจระหว่างพ่อกับลูก ทำให้เกิดปัญหาในช่วงแรกเพราะในสายตาของจอห์นนั้น พ่อไม่ใช่ต้นแบบของความเป็นชายที่ดีนัก ไม่ว่าจะ เป็นในด้านรูปลักษณะดังที่ได้กล่าวไป หรือหน้าที่การงานที่ไม่ส่งเสริมการเข้าสังคม เพราะงานส่งจดหมายของบุรุษไปรษณีย์เป็นงานที่ทำคนเดียวและไม่ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ยิ่งทำให้พ่อแปลกแยกและโดดเดี่ยวจากสังคม ส่งผลต่อการสร้างบุคลิกภาพของจอห์นด้วยเช่นกัน เพราะทำให้เขาเกิดทั้งความรู้สึกแปลกแยกจากพ่อ และแปลกแยกจากสังคมที่เป็นอยู่ รวมถึงแปลกแยกจากสังคมเพื่อนในโรงเรียนอีกด้วย

ภาวะการเจ็บป่วยของพ่อเป็นอุปสรรคต่อความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูก จนกระทั่งจอห์นได้รับความช่วยเหลือจากชาววันนาซึ่งเป็นนักศึกษาเอกการศึกษาศาสนาพิเศษ แม้เขาจะรู้สึกโกรธและไม่พอใจ รวมทั้งไม่ยอมรับว่าพ่อของตนมีอาการผิดปกติเมื่อเธอบอก แต่เมื่อศึกษาหนังสือที่เธอให้เขา เริ่มยอมรับและเข้าใจสิ่งที่พ่อเป็น ทำให้เขาเปลี่ยนมุมมองเกี่ยวกับพ่ออย่างสิ้นเชิง จอห์นเข้าใจพ่อมากขึ้นและปรับตัวเข้ากับพ่อได้ดีขึ้น เขาพยายามไม่ชวนพ่อคุยเรื่องที่จะทำให้พ่อรู้สึกอึดอัด ไม่ต้องพยายามหาเรื่องมาชวนพ่อคุย แต่เข้าใจความเจ็บปวดของพ่อและชวนพ่อคุยเรื่องที่พ่อถนัด นั่นคือเรื่องการสะสมเหรียญกษาปณ์ ครั้งหนึ่งเคยเป็นกิจกรรมกระชับความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูก ความผูกพันระหว่างเขากับพ่อจึงกลับมาดีขึ้นอีกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพ่อไม่สบายหนักและจอห์นต้องกลับไปประจำการที่กองทัพในต่างประเทศ เขาจัดเตรียมหาคนมาดูแลพ่ออย่างดี การเป็นผู้ดูแลของจอห์นทำให้เห็นลักษณะความเป็นชายในอีกรูปแบบหนึ่ง เป็นการปกป้องให้ความดูแลกับผู้ที่เป็นที่รักเช่นเดียวกับที่จอห์นแสดงออกกับพ่อของเขา

นอกจากความสัมพันธ์ระหว่างจอห์นกับพ่อ ที่แสดงให้เห็นความแปลกแยกในครอบครัวระหว่างพ่อกับลูกชายแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างเทย์เลอร์กับพ่อจากเรื่อง *เดอะ เรสคิว* นำเสนอให้เห็นความแปลกแยกในอีกรูปแบบหนึ่งหลังจากที่พ่อเสียชีวิตไปแล้ว เป็นความสัมพันธ์แบบทิ้งรักและทิ้งหลอน

การเสียชีวิตของพ่อ เปรียบเสมือนการตัดตอนกระบวนการเติบโตของเทย์เลอร์ผู้เป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัว เพราะโศกนาฏกรรมของครอบครัวครั้งนี้เป็นเหมือนการทำลายต้นแบบ

(role model) ในการสร้างอัตลักษณ์ความเป็นชายที่สมบูรณ์ของเทย์เลอร์ เนื่องจากเขาไม่เคยได้รับการปลุกฝังหรือเรียนรู้เรื่องราวของความเป็นชายจากการเปลี่ยนผ่านอารมณ์ความรู้สึกจากเด็กไปหาวัยรุ่นใหญ่ เพราะพ่อของเขาเสียชีวิต ตั้งแต่เขายังเป็นเด็กอายุเพียง 9 ขวบ และแม่ของเขาในตอนนั้นจมอยู่กับตนเองและความเศร้าโศก ทำให้เทย์เลอร์เติบโตมาด้วยตนเองแบบไร้ทางเสือนำทาง ทำให้เขากลายเป็นคนเก็บตัวและมักจะอยู่คนเดียว จนกระทั่งได้รู้จักกับมิทช์ที่กลายเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวในชีวิต เด็กวัยรุ่นนั้นมักจะมองพ่อเป็นต้นแบบ เป็นฮีโร่ที่สร้างแนวทางการแบบอย่างให้กับตนเอง การขาดพ่อผู้เป็นแนวทางการเติบโตเป็นผู้ชายทำให้กระบวนการเรียนรู้การเสริมสร้างตัวตนส่วนหนึ่งของเทย์เลอร์ขาดหายไป

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับเทย์เลอร์นั้น เป็นทั้งรูปแบบของความรักและความแปลกแยก เขารักพ่อและรู้ว่าพ่อรักเขาเช่นเดียวกัน แต่นั่นคือความรู้สึกในตอนที่พ่อยังอยู่กับเขา อุบัติเหตุในกองเพลิงที่พรากชีวิตพ่อจากไปก่อนวัยอันควร ทำให้ความรู้สึกต่อพ่อซับซ้อนมากขึ้น มีทั้งความรักและความหวาดกลัว เทย์เลอร์ยังคงไปเยี่ยมเยียนหลุมศพของพ่อเป็นประจำ แต่เขากลับปกปิดและไม่เคยเอ่ยเรื่องนี้กับใคร เมื่อต้องกล่าวถึงพ่อ เทย์เลอร์มักจะมีอาการผิปกติและพยายามหลีกเลี่ยงอยู่เสมอ ดังจะเห็นได้จากตอนที่เดินไปตามถึงพ่อของเขาในตอนที่เราเริ่มทำความรู้จักกัน และเขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่ารู้สึกไม่สะดวกใจที่จะเอ่ยถึงพ่อ แม้เธอถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแต่เขาก็รู้สึกตกใจ ไม่คาดคิด ก่อนที่จะเล่าว่าพ่อเสียชีวิตไปตั้งแต่เขาอายุเก้าขวบ และพ่อมีความหมายกับเขามาก

“Well, tell me about your father,” she said softly.

The words startle him, and Taylor felt himself stiffen slightly.

It wasn't the question he'd expected.

“My father passed away when I was nine,” he began. But he

was more than my father. (Sparks, 2000: 72)

และในตอนที่เราพยายามที่จะถามถึงพ่อของเขาอีกครั้ง หลังจากที่ได้รับการบอกเล่าจากเมลิสสา ภรรยาของมิทช์ว่าพ่อของเขาเสียชีวิตจากเหตุไฟไหม้ เธอต้องการรู้ว่าเขาเป็นนักดับเพลิงเพราะพ่อ

หรือไม่ เธอต้องการช่วยให้เขาได้ระบายความรู้สึกที่กดตันในใจ แต่เทย์เลอร์กลับอารมณ์เสียและตีคืบท

Did you become a fireman because of your father?

Taylor expelled a sharp breath. "I would rather not talk about it."

"Maybe I can help ---"

"You can't." He cut her off. "Besides, it doesn't concern you."

"It doesn't concern me?" she asked in disbelief. "What are you talking about? I care about you, Taylor, and it hurts me to think that you don't trust me enough to tell me what's wrong."

"Nothing's wrong. I just don't like to talk about my father."

Once again silence descended in the truck. This time is lasted the rest of the way home. (Sparks, 2000: 105)

เทย์เลอร์ไม่อยากจะพูดถึงพ่อของเขาและรู้สึกไม่พอใจขึ้นมาทันทีที่เดินออกมาถึง การที่เขาปิดบังความคิดเกี่ยวกับเรื่องพ่อของเขานี้ อาจมองได้ว่าเทย์เลอร์ในด้านหนึ่งแม้จะรักพ่อกันมาก ดังที่เขาเคยกล่าวไว้ว่าพ่อกับเขานั้นแยกจากกันแทบไม่ได้ในตอนที่เด็ก "We were inseparable." (Sparks, 2000: 72) แต่ในอีกด้าน พ่อคือตัวแทนของความทรงจำอันเลวร้ายแม้จะผ่านมา 27 ปีแล้วตั้งแต่เกิดเรื่อง เขายังคงติดอยู่กับความขมขื่น ความรู้สึกผิดของตนเอง ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับเขานั้นไม่ได้เป็นไปด้านบวกเพียงอย่างเดียว หากแต่ยังถูกนำเสนอว่าเป็นในรูปแบบที่ทั้งรักและอาจจะมีเกลียดไม่ชอบใจแฝงอยู่ เพราะเทย์เลอร์ไม่สามารถมีชีวิตก้าวต่อไปข้างหน้าได้ การที่เทย์เลอร์พูดว่าพ่อและเขาแยกจากกันไม่ได้ หากมองในแง่ของความรู้สึกในเวลาปัจจุบันของเรื่อง อาจหมายความว่าสิ่งที่แยกจากกันไม่ได้ ระหว่างพ่อกับเขานั้นเป็นความรู้สึกที่หลอกหลอนที่กัดกร่อนทำลายความเป็นชาย และการพยายามดำรงความเป็นชายของเทย์เลอร์ได้เนื่องจากเมื่อเกี่ยวกับพ่อแล้ว ภาพจำของเขามักเป็นคืนวันที่เกิดเหตุ เพราะเขาเริ่มเลือนๆ เสียงของพ่อ ใบหน้าของพ่อ แต่ความทรงจำในคืนที่เกิดเรื่องยังคงอยู่ ดังนั้นเขายังไม่สามารถสลัดหรือ

ปล่อยวางเรื่องการเป็นต้นเหตุให้พ่อเสียชีวิตลงได้ ในทางสัญลักษณ์หมายถึงการตายของความ เป็นชาย หากเขายังคงไม่ยอมรับความจริงหรือเปิดเผยให้ผู้อื่นได้ร่วมรับรู้เขาอาจยังคงไม่สามารถ คงความเป็นชายของเขาเองไว้ได้

4.1.1.3 ชายผู้ดูแล

บทบาทการเป็นผู้ดูแลเห็นได้ชัดเจนในความสัมพันธ์ของเทอร์เลอร์กับไคล์ลูกชายวัย 4 ขวบ ครั้งของเดนิสตัวละครเอกหญิง ทั้งสองเปรียบเสมือนภาพแทนของกันและกัน แม้จะมีความ แตกต่างของช่วงวัยในเด็กและผู้ใหญ่ แต่เมื่อพิจารณาในเชิงเปรียบเทียบจะพบว่า ทั้งสองคนมี ความคล้ายคลึงกันคือ มีปัญหาในการสื่อสาร ไม่สามารถสื่อสารสิ่งที่ตนเองต้องการได้อย่าง ถูกต้องและเหมาะสม ไคล์นั้นเป็นเด็กที่มีความผิดปกติทางการพูด แม้ว่าเขาจะอายุ 4 ขวบครึ่งแล้ว แต่ทักษะทางการสื่อสารยังคงอยู่ในระดับของเด็กอายุเพียง 2 ขวบเท่านั้น เดนิสแม่ของของ พยายามนำเขาไปตรวจหาสาเหตุเพื่อแก้ไขปัญหาย่อยหลายครั้งแต่นำแปลกที่ทุกครั้งแพทย์ไม่ สามารถระบุให้แน่ชัดไปได้ว่า ต้นตอของปัญหาของไคล์นั้นเกิดจากอะไร การได้พบไคล์ช่วยให้เท รเลอร์ได้เรียนรู้บทบาทพ่อและการเป็นผู้ดูแล ช่วยเติมเต็มสิ่งที่ขาดหายไปจากการเสียชีวิตของพ่อ ของเขา

การขาดพ่อในวัยเด็กสร้างปัญหาให้กับเทอร์เลอร์เช่นกัน เนื่องจากพ่อของเขาเสียชีวิต ตั้งแต่เขาอายุได้เพียงเก้าขวบซึ่งเป็นช่วงอายุที่กำลังจะเข้าสู่วัยรุ่นและเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ เป็นช่วง หัวเลี้ยวหัวต่อที่กำลังจะเปลี่ยนผ่านจากเด็กไปสู่วัยที่โตขึ้น การขาดพ่อของเขาเป็นการไร้ต้นแบบ แห่งความเป็นชายที่เขาจะเรียนรู้ ทำความเข้าใจกับความคิดและตัวตนของตนเอง ไม่มีคนมาทำ หน้าทีพ่อ เป็นตัวอย่างของผู้ชายที่เติบโตให้กับเทอร์เลอร์ การขาดพ่อที่เป็นต้นแบบของความเป็น ชายเช่นนี้ อาจเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ทั้งเทอร์เลอร์และไคล์มีปัญหาด้านการสื่อสารก็เป็นได้ ไคล์ไม่ สามารถพูดได้ตามระดับช่วงอายุที่ควรจะเป็น และเทอร์เลอร์เองก็ไม่สามารถบอกเล่าเรื่องราว ตัวตนของตน ความรู้สึกผิดต่างๆ ที่เขาเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พ่อเสียชีวิตไป เขามักจะปิดตัวเอง ไม่ เปิดเผยความรู้สึกนึกคิดเล็กๆ ภายในจิตใจออกไปให้ใครรู้ แม้แต่กับแม่หรือมิทซ์เพื่อนสนิทของเขา

การเปล่งเสียงของไคล์และเทย์เลอร์ดำเนินคู่ขนานกันไปในทางบวก เมื่อไคล์อยู่กับเทย์เลอร์ เขาช่วยสอนการพูด ช่วยฝึกทักษะด้านต่างๆ ทั้งกีฬาและการเรียนรู้อื่นๆ ทำให้ไคล์พัฒนาการสื่อสารได้อย่างรวดเร็วมากขึ้น เดนิสเฝ้ามองความสัมพันธ์ของผู้ชายต่างวัยสองคนด้วยความรู้สึกที่งงและยินดี เพราะไคล์มีปัญหาเรื่องการฟังและการพูด ทำให้เขาไม่เคยมีเพื่อน เมื่อเทย์เลอร์ให้ความสนใจดูแลไคล์เป็นอย่างดีเธอจึงประทับใจมาก มีการบรรยายความรู้สึกของเธอหลังจากที่มองดูเทย์เลอร์ช่วยไคล์ลงเล่นซักรถยนต์ โดยการช่วยจับพวงมาลัยของเขาวว่า เธอรู้สึกยินดีที่ลูกชายเริ่มมีเพื่อนคนแรก และเทย์เลอร์เป็นคนแรกที่ช่วยสอนและเล่นกับไคล์ “After four and a half years Kyle had finally made a friend [...] It was the first time that someone else had ever taken the time to teach Kyle something new. He was playing with Kyle. Nobody played with Kyle” (Sparks, 2000: 62, 59) เทย์เลอร์นั้นมีบทบาทอย่างมากในการพัฒนาทักษะทางด้านสังคมให้กับไคล์เป็นอย่างดี เพราะการเริ่มมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าอย่างเทย์เลอร์ นับเป็นก้าวสำคัญที่จะช่วยให้ไคล์ได้เรียนรู้และพัฒนาตนเองเพิ่มยิ่งขึ้นและน่าจะเป็นเหตุที่ทำให้เขาได้รู้จักการเข้าสังคม การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมากขึ้นด้วยความดูแลเอาใจใส่ของเทย์เลอร์

นอกจากนี้เห็นได้ชัดว่าการได้รับการดูแลและช่วยสอนในด้านต่างๆ โดยเฉพาะในเรื่องกีฬา ไคล์ทำได้ดีขึ้นมากภายใต้การดูแลของเทย์เลอร์ นอกจากนี้ไคล์จะพูดได้คล่องขึ้น เขายังดีและรับลูกบอลได้ดีขึ้นอย่างก้าวกระโดด

Kyle, too, blossomed under his attention. He began to talk more frequently, though much of it didn't make sense. By late summer he's d learned to hit the ball off the tee consistently, and his ability to throw the ball had improved dramatically. (Sparks, 2000: 95)

แตกต่างจากตอนที่ได้ฝึกพูดกับแม่เพียงแค่สองคน จากตรงนี้จะเห็นได้ว่าตัวเอกชายของเรื่องอย่างเทย์เลอร์มีอิทธิพลต่อการเติบโตและการพัฒนาของตัวละครชายในเรื่องอย่างไคล์ การเล่นกีฬาเป็น

ลักษณะของการส่งผ่านความเป็นชาย การสร้างเสริมลักษณะความเป็นชายที่เพิ่มมากขึ้น เพราะการที่ไคล์สามารถเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่ว จับและโยนเล่นบอลได้ดีขึ้น จะเกิดการพัฒนาในด้านอื่นๆ ตามมา เพราะสมองส่วนที่ควบคุมการทำงานของร่างกายในเรื่องการควบคุมความเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อใหญ่และมัดเล็กนั้น เป็นสมองส่วนสำคัญและเป็นส่วนแรกที่จะพัฒนาในเด็กเล็ก มีผลต่อการพัฒนาในด้านอื่นๆ ต่อไป เช่น เรื่องความจำ การออกเสียง บุคลิกภาพ ความชอบ ความต้องการต่างๆ (Brainbalance, 2006: online) ผ่านการเรียนรู้และการสื่อสารเพื่อแสดงออกถึงความเป็นผู้ชายมากขึ้นจากการเลียนแบบ การเรียนรู้และการรับฟังผู้ชายที่เป็นเสมือนต้นแบบของความเป็นชายที่เขาไม่เคยได้ใกล้ชิดมาก่อนอย่างเทย์เลอร์

เป็นที่น่าสังเกตว่าการนำเสนอภาพความเป็นชายในเรื่อง *เดอะ เรสคิว* นั้นดูจะให้น้ำหนักในเรื่องการทำหน้าที่เป็นผู้ดูแล ซึ่งเป็นคุณลักษณะของความเป็นชายอีกรูปแบบหนึ่งค่อนข้างมาก โดยให้ความสำคัญกับตัวละครเอกชาย ในการทำหน้าที่ดูแลตัวละครเด็กมากกว่าตัวละครเอกหญิง แม้ว่าเดนิสนั้นเป็นแม่ผู้ให้กำเนิดของไคล์ แต่หลายเหตุการณ์ในเรื่องสื่อให้เห็นว่าไคล์นั้นมีพัฒนาการทางการเรียนรู้ด้านต่างๆ เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น เมื่ออยู่ภายใต้การดูแลของเทย์เลอร์อย่างใกล้ชิด เดนิสเองได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างไคล์กับเทย์เลอร์ให้เมลิสสาวว่าไคล์ชื่นชมเทย์เลอร์เป็นอย่างมาก และดูจะชอบมากกว่าเดนิสผู้เป็นแม่อีกด้วย “Kyle adores him. Lately he likes Taylor more than me.” (Sparks, 2000: 101) ยกตัวอย่างเช่น การเล่นโยนลูกบอล ในอดีตนั้นเดนิสเคยพยายามชวนให้ไคล์เล่นหลายต่อหลายครั้ง แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ ไคล์ไม่เคยยอมเล่นกับเธอ แต่เมื่อเจอเทย์เลอร์ ไคล์กลับยอมเล่นโยนบอล เขาเป็นคนที่เริ่มชักชวนให้เทย์เลอร์มาร่วมเล่นด้วยกันและสนุกสนานกับการเล่นเป็นอย่างมาก ทำให้เดนิสรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมากที่เห็นลูกชายของเธอไว้ใจและยอมเล่นแบบนี้กับผู้ชายที่เพิ่งพบหน้ากันได้ไม่กี่ครั้ง แม้ว่าตัวไคล์เองจะแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเขามองเทย์เลอร์เป็นเสมือนวีรบุรุษผู้ช่วยชีวิตเขาก็ตาม

การที่ไคล์สามารถเล่นกับเทย์เลอร์ได้ ยังแสดงให้เห็นว่าสมองของเขายังสามารถพัฒนาได้ หากได้รับการกระตุ้นที่เหมาะสมและถูกวิธี ไคล์มองเทย์เลอร์เป็นเสมือนต้นแบบเทียบเท่ากับพ่อของเขา เขาน่าจะเคยเห็นเพื่อนคนอื่นๆ เล่นเกมนี้กับพ่อ แต่เขามีเพียงแม่คนเดียว จึงอาจไม่ยอมเล่นเกมแบบผู้ชายๆ กับแม่ เมื่อเขาพบเทย์เลอร์จึงเกิดความรู้สึกเหมือนได้รับการเติมเต็มในสิ่งที่

ขาดหายไป มีผู้ชายมาเล่นด้วยกันในสิ่งที่เขาเองอาจจะเคยฝันอยากเล่นมาก่อน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในเรื่องบางเรื่องนั้น ความเป็นชายสามารถสื่อถึงกันได้มากกว่าในเพศเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากการที่ไคล์ให้ความไว้วางใจและสนิทใจกับเทย์เลอร์เป็นอย่างมาก มีครั้งหนึ่งที่เมื่อเล่นเกมกับลูกๆ ของมิทซ์ เมื่อไคล์เห็นคนอื่น ๆ เรียก “พ่อ” หรือ “daddy” เขาส่งเสียงเรียกเทย์เลอร์เช่นกันว่า พะ- ออ มาที่นี่ครับ “C’mom, Da-ee!” (Sparks, 2000: 103) คำเรียกพ่อนี้เป็นคำที่ไคล์ไม่เคยหัดพูดมาก่อน เนื่องจากเขาไม่มีพ่ออยู่ด้วยเหมือนเด็กคนอื่น ๆ ไคล์ให้ความสนิทสนมไว้วางใจกับเทย์เลอร์ เมื่อได้ยินเด็กคนอื่น ๆ เรียกมิทซ์ว่าพ่อจึงเกิดการเลียนแบบและเรียกตามอย่างเพื่อแสดงออกอย่างภาคภูมิใจว่าตนเองก็มีพ่อเช่นกัน

การที่เทย์เลอร์ช่วยเหลือเดนิสและดูแลไคล์ ทำให้เขาสามารถแสดงความเป็นชายฐานะที่เป็นพ่อ และรวมไปถึงตัวตน ความรู้สึกต่างๆ ออกมาได้มากขึ้น เช่น การแสดงออกถึงความอ่อนโยน การดูแล การเอาใจใส่ต่างๆ ที่เขาเคยได้รับการเลี้ยงดูมาจากพ่อของเขาเอง ยกตัวอย่างเช่น ตอนที่เทย์เลอร์ให้ไคล์มานั่งบนตักของเขา ระหว่างที่ขับรถไปด้วยกันและอนุญาตให้ไคล์ลองจับพวงมาลัยเสมือนว่าเป็นคนขับรถด้วยตัวเอง ไคล์รู้สึกชื่นชอบและตื่นเต้นมาก เทย์เลอร์พูดถึงการกระทำนี้ว่าเป็นสิ่งที่เขาเคยทำกับพ่อในวัยเด็ก จึงคิดว่าไคล์น่าจะรู้สึกชอบและสนุกเช่นเดียวกัน “Taylor winked at Denis. ‘My dad used to let me do this when I was little. I just figured Kyle might like it, too.’” (Sparks, 2000: 62) เทย์เลอร์นั้นแม้จะไม่ใช่พ่อที่แท้จริงของไคล์แต่ทำหน้าที่ของพ่อที่ช่วยดูแลเอาใจใส่ลูกชายได้เป็นอย่างดี มีการส่งผ่านประสบการณ์ของเขาที่พ่อที่ได้เรียนรู้มาให้กับไคล์ ดังนั้นเทย์เลอร์จึงเปรียบเสมือนกับตัวแทนของพ่อ (father figure) สำหรับไคล์ และตัวไคล์เองเป็นภาพสะท้อนที่ส่องให้เขาเห็นตัวเองที่เป็นเด็กขาดพ่อ เติบโตมากับแม่เพียงคนเดียวและมีปัญหาในการสื่อสารตัวตนที่แท้จริงกับผู้อื่นโดยเฉพาะกับผู้หญิง ทำให้เขาไม่สามารถจะรักษาความสัมพันธ์แบบยั่งยืนได้ไม่ว่าจะคนรักคนไหน จนมาพบเดนิสตัวละครเอกหญิงของเรื่อง

ความย้อนแย้งของคำว่าวีรบุรุษหรือฮีโร่ (Hero) ในตัวเทย์เลอร์และความสัมพันธ์ระหว่างเทย์เลอร์กับไคล์นั้น สิ่งหนึ่งที่โดดเด่นและเห็นได้ชัดเจนคือ ไคล์มองเห็นเทย์เลอร์เป็นวีรบุรุษและเป็นต้นแบบของเขา มีการเน้นย้ำลักษณะที่แสดงออกถึงความชื่นชอบ ชื่นชมผู้ชายตัวใหญ่อย่าง

เทย์เลอร์เสมอ จากคำพูดและท่าทางของไคล์ที่แม้จะไม่สามารถสื่อสารความคิดของตัวเองได้มากนัก เห็นได้ชัดว่าไคล์นิยมชมชอบเทย์เลอร์อย่างมากที่สามารถตามเขาพบหลังจากที่เขาหนีเสียงฟ้าร้องไปซ่อนในที่ชุ่มฉ่ำถึงเปิด ดั่งจะเห็นได้จากตอนที่เขารู้สึกตื่นเต้นดีใจมากเมื่อได้พบ เทย์เลอร์อีกครั้งหลังจากที่เขาออกจากโรงพยาบาล ไคล์พยายามออกเสียงคำว่าพนักงานดับเพลิง และเรียกเทย์เลอร์ว่าพนักงาน “ตะเพลิง” หลายครั้งพร้อมทั้งบิดมืออย่างตื่นเต้น “Fowman, Kyle said again. He wrung his hands almost compulsively, something he did when he was excited. ‘Big fowman’” (Sparks, 2000: 43) และเน้นคำว่า “Big” หรือ “ตัวโต” สองที่จน เดนิสต้องกล่าวว่าเป็นการแสดงความชื่นชมบูชาวีรบุรุษ “I think it’s a case of hero worship.” (Sparks, 2000: 43) และยังมีการอธิบายถึงการมองของไคล์โดยเปรียบเทย์เลอร์เป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์ของโลกอีกด้วย “Kyle was gazing at him as though he were one of the seven wonders of the world.” (Sparks, 2000: 56) การเปรียบเทียบเช่นนี้ยิ่งเน้นให้เห็นชัดว่าในสายตาของไคล์นั้น เทย์เลอร์เป็นยิ่งกว่าวีรบุรุษแต่เปรียบดังสิ่งมหัศจรรย์ทรงคุณค่าซึ่งมีเพียงไม่กี่อย่างในโลกเท่านั้นเอง แสดงให้เห็นความสำคัญและอิทธิพลทางความรู้สึกของเทย์เลอร์ที่มีต่อไคล์อย่างแท้จริง นอกจากนี้ไคล์ยังให้เทย์เลอร์และเดนิสเรียกตัวเองว่า “little man” เข้าคู่กับที่เรียกเทย์เลอร์ว่า “Big Fowman (Big Fireman)” อีกด้วย และคำนี้มาจากคำที่พ่อของเทย์เลอร์เคยใช้เรียกเขา และเทย์เลอร์ใช้เรียกไคล์จนเขาบอกแม่ว่าต้องเรียกเขาแบบนี้ไม่ให้เรียกชื่อไคล์อีกต่อไป แสดงให้เห็นอิทธิพลของเทย์เลอร์ในฐานะเสมือนพ่อของไคล์เป็นอย่างมาก เขารู้สึกอยากจะเลียนแบบอยากทำให้สิ่งที่เทย์เลอร์เคยเป็นและอยากให้เขาเป็น เห็นได้ว่าไคล์เรียนรู้เรื่องความเป็นชายแบบแผนหรือลักษณะที่แสดงออกถึงความเป็นผู้ชาย จากเทย์เลอร์ผู้เปรียบเสมือนต้นแบบทางความคิดของเขา

ความสัมพันธ์แบบพ่อกับลูก ระหว่างตัวละครเอกชายกับลูกชายของตัวละครเอกหญิงยังพบในเรื่อง *เดอะ ลัคกี้ วัน* โลกแค้นกับเบน (Ben) ลูกชายของเบทตัวละครเอกหญิงจากเรื่อง *เดอะ ลัคกี้ วัน* แสดงให้เห็นความสัมพันธ์แบบผู้สอนกับผู้เรียนรู้ เบนเป็นเด็กชายเงี้ยวๆ ชอบเล่นหมากรูก เล่นดนตรี และไม่ถนัดกีฬา เขามีประสบการณ์ไม่ดีเวลาเล่นกีฬากับโค้ชพ่อของเขาที่หย่าร้างกับแม่ เพราะโค้ชมักดุว่าเขาทำตัวดื้อมดื้อมเหมือนเด็กผู้หญิงและมีทักษะทางด้านกีฬาแย่

ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของคีธ เบทกล่าวถึงความต้องการของคีธต่อเบนว่าคีธต้องการลูกชายที่เป็นผู้ชายจริงๆ ที่สามารถไปล่าสัตว์ เล่นกีฬากับเขาได้ “Keith wanted an athlete; instead he got a son who wanted to play violin. He wanted someone to hunt with; he got a son who would rather read.” (Sparks, 2008: 48) ความต้องการของคีธแสดงให้เห็นลักษณะความเป็นชายที่ถูกคาดหวังว่าเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเป็นชายแบบฉบับ ที่ให้ความสำคัญกับความแข็งแกร่งในการเล่นกีฬาหรือความตื่นเต็นแฝงความรุนแรงในการออกไปล่าสัตว์ เบนไม่สามารถทำตามความต้องการของคีธได้เพราะคีธมักจะเรียกร้องเกินความสามารถและขีดจำกัดของเบน เช่น โยนลูกได้ 3 ครั้งแล้วยังไม่พอ ต้องโยนครั้งที่ 4 5 6 ต่อไปเรื่อยๆ สำหรับเบนเป็นเรื่องที่ยากเกินความสามารถทำให้เขาถูกพอมองอย่างดูถูกว่าเป็นเด็กผู้ชายที่ไม่สมชาย ทำให้คีธผิดหวัง และยังทำให้เบนรู้สึกแยะไปด้วย ทำให้เขาไม่ต้องการใช้เวลาอยู่กับพ่อบ่อยนัก

เบนเรียนรู้การเล่นกีฬาและเรียกความมั่นใจต่างๆ กลับคืนมาเมื่อโลแกนเข้ามาสมัครงานเป็นคนดูแลสถานฝึกสุนัขของเบธและยายของเขา โลแกนเปรียบเสมือนพ่อของเบนที่ช่วยดูแลและอบรมสั่งสอนเบน เขาทำหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอนให้เบนหัดเล่นบอล โยนบอล และออกกำลังกายอื่นๆ โดยมีซุสซันซุคกีใจของเขาเป็นตัวกระตุ้นให้เบนรู้สึกสนุกและเปิดใจรับในสิ่งที่เขาสอนมากขึ้น ความช่วยเหลือของโลแกนแสดงให้เห็นการส่งผ่านความเป็นชายในอีกรูปแบบหนึ่ง ที่ไม่ต้องการความรุนแรงหรือการควบคุมจนเกิดความเครียดแบบที่คีธทำ แต่เป็นการเข้าใจธรรมชาติของเด็กแต่ละคนที่แตกต่างกันและปรับวิธีการดูแลให้เหมาะสม ทำให้เบนมีทักษะด้านกีฬาดีขึ้นและมีความสุขที่ได้ใช้เวลาอยู่กับผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่ที่เขาสามารถมองว่าเป็นต้นแบบที่ดีได้ ซึ่งแตกต่างไปจากพ่อที่แท้จริงของเขาที่แสดงให้เห็นด้านที่ก้าวร้าวรุนแรง ทำร้ายผู้คนรอบตัว

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกชายกับพ่อ หรือตัวละครเอกชายในฐานะเสมือนพ่อให้กับลูกชายของตัวละครเอกหญิง แสดงให้เห็นอุดมการณ์ความเป็นพ่อที่แตกต่างจากภาพของการหายไปของพ่อในครอบครัวอเมริกันร่วมสมัยดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ในนวนิยายของสปาร์กส์นั้นพ่อบมีบทบาทสำคัญในการสร้างอัตลักษณ์ความเป็นชายในรูปแบบต่างๆ เมื่อศึกษาอุดมการณ์ความเป็นพ่อเชื่อมโยงกับบริบทสังคมอเมริกันร่วมสมัยจะเห็นว่า รูปแบบของพ่อในนวนิยายคัดสรร

คือพ่อแบบต้นแบบหรือ “Father as a Sex Role Model” ซึ่งเป็นรูปแบบของพ่อที่สืบเนื่องมาจากยุคหลังสงครามโลกที่สอง (Kimmel, 1987: 90)

ความเปลี่ยนแปลงของความเป็นพ่อในสังคมอเมริกันหรือ “fatherhood” นั้นเริ่มมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 เมื่อพ่อได้รับการมองว่าเป็นคนควบคุมศีลธรรม หรือ “Father as Moral Overseer” ความเชื่อในยุคนั้นเชื่อมโยงกับอุดมการณ์ทางศาสนาคือเด็กเกิดมามีบาป ต้องได้รับการอบรมขัดเกลาสั่งสอนจากพ่อเพราะผู้ชายเป็นตัวแทนของความมีเหตุผล ขณะที่ผู้หญิงถูกมองว่ามีข้อด้อยในเรื่องการใช้เหตุผลและเน้นด้านอารมณ์มากกว่า ดังนั้นลูกจึงอยู่ในการปกครองของพ่อเป็นหลักตอนที่เริ่มเติบโต ต่อมาในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 จนถึงกลางศตวรรษที่ 20 นั้น บทบาทของพ่อคือการเป็นพ่อที่เป็นคนหาเงินแต่ห่างเหิน หรือ “Father as a Distant Breadwinner.” ที่ให้แม่มีบทบาทในการดูแลลูกเป็นหลัก ส่วนพ่อออกไปทำงานนอกบ้านเพื่อหาเงินมาให้ครอบครัว แม่ถูกมองว่าปราศจากความเห็นแก่ตัว มีความบริสุทธิ์ทางใจและมีความเป็นผู้ดูแลมากกว่าพ่อ โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับพัฒนาการแรกเริ่มของเด็ก หลักฐานทางกฎหมายที่สนับสนุนแนวคิดนี้คือการให้สิทธิการดูแลบุตรอยู่กับแม่เป็นหลัก (Kimmel, 1987: 85-87)

หลังสงครามโลกครั้งที่สองเกิดการเปลี่ยนแปลงบทบาทของพ่อ เพราะเมื่อแม่อยู่ใกล้ชีวิตลูกมากเกินไปมีแนวโน้มว่าจะครอบงำตัวตนของลูกและมีปัญหาตามมา ช่วงสงครามพ่อไปออกรบเมื่อสงครามสิ้นสุดลงอัตราการหายไปของพ่อที่ไม่ได้กลับมาจากสงครามค่อนข้างสูง การหายไปของพ่อทำให้เกิดความต้องการพ่อที่เป็นต้นแบบกลับคืนมาในครอบครัว (Kimmel, 1987: 90-91) อย่างไรก็ตามแนวโน้มความเป็นพ่อของยุคร่วมสมัยหากอิงจากอัตราการเพิ่มขึ้นของแม่เลี้ยงเดี่ยวจะเห็นว่ารูปแบบของพ่อในยุคปัจจุบันคือพ่อที่ห่างเหินไปหาเงิน แต่ในงานของสปาร์กส์เห็นชัดเจนว่าบทบาทของพ่อ ย้อนกลับไปเหมือนบทบาทของพ่อในยุคหลังสงครามโลกที่เน้นความสำคัญของพ่อในฐานะต้นแบบทางเพศให้กับลูกชาย เห็นได้ว่างานเขียนของสปาร์กส์แสดงถึงการโยนหาอดีตเมื่อบทบาทของพ่อผู้เป็นต้นแบบมีความสำคัญและไม่หายไปจากการเป็นครอบครัวอเมริกันร่วมสมัยอย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน นวนิยายคัตสรรจึงเต็มไปด้วยความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกที่ใกล้ชิดเป็นต้นแบบทางความคิดและการดำเนินชีวิต ส่งต่อความเป็นชายจากรุ่นสู่รุ่น

4.1.2 ความเป็นชาย อาชีพ กับมิตรภาพระหว่างผู้ชาย

อาชีพเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมความเป็นชายในหลายรูปแบบ ความเป็นชายมีความเกี่ยวข้องกับอาชีพ อาชีพที่ต้องใช้แรงเยอะมักจะสร้างรูปลักษณะที่แข็งแรงให้กับผู้ชาย เป็นอย่างดี อาชีพของตัวละครเอกชายในเรื่องทั้งหมดที่ศึกษาเป็นอาชีพใช้แรงงานและบางอาชีพนั้นยังนำเสนอให้เห็นมุมมองแบบวีรบุรุษของผู้ชายอีกด้วย

ในงานเขียนของสปาร์กส์พบว่า มีนวนิยายของเขาสองเรื่องที่ตัวละครเอกชายเป็นทหารที่ถูกส่งไปรบที่ประเทศอิรักหลังจากเกิดเหตุการณ์ 9/11 จอห์น (John) จากเรื่อง *เดียร์ จอห์น* และโลแกนจากเรื่อง *เดอะ ลัคกี้ วัน* แต่ในเรื่อง *เดียร์ จอห์น* จะมีการบรรยายให้เห็นภาพเหตุการณ์ 9/11 ได้ชัดเจนที่สุด และมีการนำเสนอภาพความเป็นชายที่มีแนวคิดเรื่องชาตินิยมเข้ามาร่วมด้วย ผ่านการเล่าถึงบาดแผล ความทรงจำ ความเจ็บปวดและผลกระทบของการไปรบในสงครามที่มีต่อการดำเนินชีวิตของตัวละครเอก และเพื่อนทหารที่ร่วมรบในสงครามมาด้วยกันของพวกเขาได้เป็นอย่างดี มีการพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคมอเมริกันตอนนั้นอีกด้วย

ในเรื่อง *เดียร์ จอห์น* ผู้ประพันธ์แสดงให้เห็นภาพความเกี่ยวข้องระหว่างอาชีพและความเป็นชายที่โยงกับความรักชาติ จอห์นเป็นทหารบกอยู่แล้วตอนที่เกิดเหตุการณ์ก่อการร้าย 9/11 ขึ้น เขากำลังจะปลดประจำการในเดือนธันวาคมของปีนั้น และจะกลับมาหาชาววันนาร์หญิงคนรักแต่ได้ตัดสินใจสมัครเป็นทหารต่อเพื่อร่วมกับทีมต่อสู้เพื่อประเทศ จอห์นพูดถึงเหตุการณ์ก่อการร้ายครั้งสำคัญนี้ไว้ว่าเขาจะไม่มีวันลืมภาพเหตุการณ์ในวันที่ 11 เดือนกันยายนที่ตึกถล่มลงมาพร้อมเศษซากปรักหักพัง ฝุ่นลอยคลุ้งเต็มไปหมด เขารู้สึกโกรธแค้นที่เห็นการต้องอพยพคนออกจากทำเนียบขาว ทุกหน่วยทหารต่างเตรียมพร้อม เขาภูมิใจในเหล่าทหารมาก นี่เป็นครั้งที่จอห์นรู้สึกถึงการรวมใจเป็นหนึ่งในชาวอเมริกัน ไม่มีการแบ่งแยกแบ่งฝ่ายใดๆ ทั้งสิ้น

The images of September 11 will be with me forever. ... I witnessed the buildings' collapse and the massive cloud of dust and debris that rose in their place. I felt fury as the White House was evacuated ... The base was put on high alert,

and I doubted there was ever a time that I was prouder of my men. In the days that followed, it was as if all personal differences and political affiliations of any kind melted away. For short period of time, we were all simply American. (Sparks, 2006: 215)

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้เกิดความสามัคคีขึ้นในหมู่คนอเมริกัน ทุกคนต่างพร้อมใจ ร่วมกันเป็นหนึ่งเพื่อประเทศ โดยเฉพาะทหารอย่างจอห์นและเพื่อน ๆ อาจกล่าวได้ว่าความเป็นชาตินั้นสัมพันธ์กับบริบทของความรักชาติ การแสดงออกถึงความกล้าหาญ ทำให้เห็นภาพของกลุ่มสังคมผู้ชายที่มีความเป็นชายแบบเข้มแข็ง มีความมุ่งมั่นและมีสำนึกแห่งชาตินิยมมารวมอยู่ด้วยกัน จอห์นเองนั้นรู้สึกถึงความเอิกเขมและความรักชาติที่เกิดขึ้น รวมทั้งต้องการจะร่วมมือกับเพื่อนทหาร ลูกน้องเพื่อดูแลปกป้องประเทศชาติของตนเป็นอย่างดี ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความเป็นชาตินั้น นอกจากจะแสดงออกถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับผู้ชายเองแล้ว หากแต่ยังรวมไปถึงความเชื่อมโยงกับประเทศได้อีกด้วย เพราะความเป็นชายเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของความแข็งแกร่งของชาติ การที่ผู้ประพันธ์พูดถึงเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในสังคมในงานเขียนของเขา อาจเพราะต้องการสื่อให้เห็นอุดมการณ์ความรักชาติหรือชาตินิยมผ่านตัวละครเอกชายที่เป็นทหาร เหมือนเป็นกระบอกเสียงอย่างหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นภาพของสังคมอเมริกันร่วมสมัย ซึ่งต้องเผชิญกับสถานการณ์อันตรายและเน้นให้เห็นลักษณะความเป็นชายแบบวีรบุรุษ ที่น่าจะได้รับความชื่นชมและยอมรับของผู้่านที่สามารถเข้าถึงและมีความรู้สึกร่วมไปกับตัวละครได้เป็นอย่างดี

นอกจากความรักชาติแล้ว มิตรภาพระหว่างเพื่อนทหารด้วยกันเป็นสิ่งที่เห็นเด่นชัดในบริบทของสังคมและความรู้สึกของจอห์น ดังจะเห็นได้จากการที่จอห์นบอกความรู้สึกของเขาที่สมัครเป็นทหารต่อว่าเขาไหลไปกับกระแสชาตินิยมในช่วงนั้นด้วย แต่สิ่งสำคัญสำหรับเขาคือความรับผิดชอบและมิตรภาพในหมู่เพื่อนทหารด้วยกัน เขาเป็นห่วงเหล่าเพื่อนทหารด้วยกันจนไม่สามารถละทิ้งเพื่อน ๆ ไปได้ “I was caught up in the same patriotic wave, but more than that, I was bound by the twin ties of friendship and responsibility. I knew my men, I

cared about my men, and the thought of abandoning them at a time like this struck me as impossibly cowardly” (Sparks, 2006: 216) การเป็นกังวลและไม่ต้องการที่จะทิ้งเพื่อนร่วมอุดมการณ์เช่นนี้ แสดงให้เห็นความผูกพันและมิตรภาพของผู้ชายที่เกิดขึ้นท่ามกลางสงครามจอห์นและเพื่อนทหารต่างผ่านการสู้รบด้วยกันมาเป็นเวลานาน สังคมทหารนั้นทุกคนจะอยู่ร่วมกัน กิน นอน ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นหมู่เหล่า สร้างเสริมความสามัคคีและความสมานฉันท์ในหมู่ทหารด้วยกัน การอยู่ร่วมกันของผู้ชายจำนวนมากที่มาารวมกันเพื่อวัตถุประสงค์เดียวกันเช่นนี้ ทำให้เห็นภาพของสังคมเฉพาะของผู้ชาย หรือ homo-social ที่มุ่งเน้นที่กลุ่มผู้ชายเป็นหลัก ความเป็นชายแบบเข้มแข็งและกล้าหาญ จากการเป็นทหารส่งผ่านและได้รับการสานต่อกันในกลุ่มสังคมย่อยนี้

การเป็นทหารเป็นจุดเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในชีวิตของจอห์น ที่มาเพิ่มเติมและเสริมสร้างความเป็นชายของเขา เขาเริ่มรู้สึกเบื่อชีวิตที่หลักลอยของตนเองหลังเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแล้วไม่ยอมเรียนต่อ เขาจึงได้งานเล็กๆ ทำและถูกไล่ออกอยู่เสมอ จอห์นใช้ชีวิตไร้ค่าไปวันๆ และเริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายกับชีวิตที่เป็นแบบนี้ ทำงานที่ได้รายได้น้อย เล่นเซิร์ฟ ตกเย็นไปนั่งดื่มที่บาร์ เปลี่ยนผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า วนเวียนไปแบบนี้ทุกวัน เมื่อเขาเห็นความร่ำรวยของพ่อที่อายุมากขึ้น เขาเริ่มตระหนักว่าเขาไม่ควรทำให้พ่อผิดหวัง วันหนึ่งเขาเห็นทหารเรือวิ่งผ่านหน้าไป จอห์นรู้สึกสะดุดใจกับรูปร่างที่ดูแข็งแรง มีความมั่นใจของทหารทั้งสองคน จุดประกายให้เขาต้องการไปสมัครเป็นทหาร “Call it luck or bad luck, but right then two marines jogged by. Young and fit, they radiated easy confidence. If they could do it, I told myself, I could do it too.” (Sparks, 2006: 20) การที่จอห์นหลงเสน่ห์รูปลักษณ์ของทหารนั้นอาจเป็นเพราะความแข็งแรงแบบทหาร ที่ความมั่นใจจากรูปร่างที่แข็งแรงบ่งชี้ถึงพลัง ทำให้จอห์นเกิดความต้องการที่จะครอบครองร่างกายแบบนั้นบ้าง หากมองในด้านจิตวิทยาจอห์นใฝ่ฝันอยากเป็นที่ยอมรับและอยากมีตัวตนในสังคม สิ่งแรกที่เขาต้องทำเพื่อสร้างพื้นที่ให้กับตนเองคือการพยายามทำตามสังคมส่วนใหญ่ บ้านเกิดของเขาในรัฐนอร์ท แคโรไลนาเป็นแหล่งที่มีทหารมากที่สุดในประเทศ ดังนั้นการสร้าง ความมั่นใจแบบผู้ชายของจอห์นจึงเริ่มจากการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของสังคมทหารเพื่อฝึกฝนรูปร่างและจิตใจในเวลาต่อมา จะเห็นได้ว่าสถาบันทางสังคมเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยประกอบสร้างและปลูกฝังความเป็นชายแบบฉบับ

เดย์ร์ จอห์น เป็นนวนิยายเรื่องหนึ่งของสปาร์กส์ที่สะท้อนให้เห็นภาพของสังคมอเมริกันทั้งในช่วงก่อนและหลังการเกิดเหตุการณ์ก่อการร้ายหรือที่เรียกกันว่าเหตุการณ์ 9/11 ซึ่งเป็นเหตุการณ์ก่อการร้ายครั้งรุนแรงในหน้าประวัติศาสตร์ของประเทศสหรัฐอเมริกา การนำเสนอภาพของจอห์นที่เป็นทหารที่ร่วมรบในสงครามที่เกิดขึ้นก่อนหน้า และหลังจากเหตุการณ์ร้ายแรงครั้งนั้น แสดงให้เห็นมุมมองของผู้ประพันธ์ที่มีต่อการเกิดสงครามและการก่อวินาศกรรม ผู้อ่านเห็นภาพของความรุนแรงที่เกิดขึ้น การบรรยายความรู้สึกของจอห์นที่มีต่อเหตุการณ์ตึกเวิร์ลเทรดถล่มที่คร่าชีวิตคนจำนวนมากและสงครามกับประเทศต่างๆ ทั้งรัสเซียและอิรัก ภาพของความรุนแรง การนองเลือดต่างๆ ความเคร่งเครียดและการฝันร้ายหลังจากผ่านสงครามในระยะแรกสะท้อนให้เห็นความวิตกกังวลและความหวาดระแวงของคนในสังคมอเมริกัน ที่มีต่อเหตุการณ์ก่อการร้าย การสร้างให้จอห์นเป็นทหารที่ความเป็นชายถูกทำลายลดทอนลงจากหลายสาเหตุ ทั้งบาดแผลทางใจจากความรัก การสูญเสียทั้งพ่อและคนรักอาจเป็นไปได้เพื่อสะท้อนภาพของคนในยุคหลังเหตุการณ์ร้ายที่เผชิญกับการสูญเสีย เกิดความรู้สึกไม่มั่นคงในชีวิตของตนเองดังเช่นที่จอห์นรู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยว ไม่เหลือใครในตอนท้ายของเรื่อง

ความสัมพันธ์ระหว่างจอห์นและชาววันนาห์ที่ไม่ได้ครองรักกันในตอนจบของเรื่องยังแสดงให้เห็นภาพความจริงของคนในสังคมในยุคแห่งการก่อการร้าย จอห์นและชาววันนาห์เปรียบเหมือนตัวแทนของคนในเหตุการณ์จริงในช่วงนั้น เพราะหลายครอบครัวต้องพบกับการพลัดพรากและสูญเสีย การที่เหตุการณ์ 9/11 เป็นส่วนหนึ่งที่ผลักดันให้จอห์นและชาววันนาห์ต้องแยกจากกันและนำไปสู่การจากลาในตอนจบของเรื่องนั้น มองในเชิงสังคมจะเห็นว่าในนวนิยายแนวโรมานซ์ปรากฏภาพสังคมได้อย่างชัดเจนได้เช่นเดียวกัน เพราะผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงความรู้สึกของตนเองเข้ากับความรู้สึกของตัวละครได้เป็นอย่างดี รับรู้และเข้าใจความรู้สึกทุกข์จากการพลัดพรากและการสูญเสียเพราะมีคนจำนวนมากที่ต้องจากกัน เหตุการณ์วันนั้น ไม่ว่าจะเป็ครอบครัวของทหารอเมริกันเองที่ต้องมองเห็นคนในครอบครัวต้องออกเดินทางไปสู่รบยังต่างแดน ซึ่งไม่รู้ว่าจะได้กลับมาพบกันอีกหรือไม่ หรือคนที่สูญเสียคนที่ตนเองรักไปจากเหตุการณ์ตึกถล่มโดยไม่ได้กล่าวลา เหมือนกับที่จอห์นต้องจากชาววันนาห์ไปร่วมรบเพื่อต่อสู้เพื่อประเทศของตนเองเช่นกัน

การสะท้อนภาพของสังคมอเมริกันเช่นนี้ นอกจากจะให้เห็นด้านที่หมองหม่นแห่งการพลัดพรากของผู้คนแล้ว ยังนำเสนอมุมมองด้านบวกผ่านความเป็นชายที่อ่อนโยนในลักษณะของการเป็นผู้ดูแลของจอห์นอีกด้วย จอห์นมีลักษณะที่ผสมผสานกันระหว่างรูปลักษณะที่ดูแข็งแรงบึกบึนและด้านจิตใจที่มีความเปราะบางทางอารมณ์ รวมทั้งมีความละเอียดอ่อนที่เข้าอกเข้าใจผู้หญิงด้วยเช่นกัน การที่จอห์นแสดงให้เห็นทั้งด้านที่อ่อนแอของผู้ชาย ด้านที่รุนแรง ด้านที่เข้มแข็ง หรือด้านที่อ่อนโยน อาจเพื่อนำเสนอให้เห็นความหลากหลายของความเป็นชายในยุคร่วมสมัยและโดยเฉพาะในยุคหลังการก่อวินาศกรรม ที่สังคมอเมริกันต้องการกำลังพลที่แข็งแกร่งที่จะปกป้องประเทศชาติ แต่คุณสมบัติทางด้านจิตใจเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ไม่ใช่เครื่องจักรไว้รับใช้ชาติออกไปสู้ศึกจนตัวตายเพียงอย่างเดียว เพราะทหารคือเพื่อนมนุษย์คนหนึ่งเป็นคนในสังคมเดียวกันกับพลเรือนคนอื่นๆ มีทั้งด้านบวกและด้านลบ ผู้ประพันธ์นำเสนอผ่านตัวละครเอกชายอย่างจอห์น เป็นภาพของผู้ชายที่มีหลายมิติ มีทั้งด้านที่เข้มแข็งและด้านที่อ่อนไหว เพื่อให้ความเป็นธรรมชาติจับต้องได้ของตัวละครเข้าถึงผู้อ่าน

4.2 ความเป็นชายผ่านความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครชายกับหญิง

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกชายและตัวละครหญิงอื่นๆ ทั้งตัวละครเอกหญิงและตัวละครแม่เผยให้เห็นทั้งการส่งเสริมหรือสั่นคลอนความเป็นชาย มีความขัดแย้งและสนับสนุนต่ออุดมการณ์ครอบครัว อุดมการณ์ความเป็นแม่และอุดมการณ์ปีศาจไปโดย

4.2.1 แม่กับลูกชาย: ความเข้มแข็งของผู้ชายที่ถูกคุกคาม

ตัวละครพ่อหรือตัวละครชายอื่นๆ นั้นมีบทบาทอย่างมากต่อการดำรงรักษาหรือเสริมสร้างความเป็นชาย ขณะที่ตัวละครแม่นั้นแทบไม่มีบทบาทนักในการเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยสร้างอัตลักษณ์ความเป็นชาย หรือสร้างตัวตนในตัวละครเอกชาย

ใน *เดอะ ไรต์บुक* แม่ของโนอาห์อยู่ในสภาพที่ไร้ตัวตนโดยสิ้นเชิงเนื่องจากเสียชีวิตไปตั้งแต่เขาอายุเพียง 2 ขวบ ความทรงจำที่โนอาห์พูดถึงแม่มีแค่เพียงการระบุว่าแม่ของเขาเสียชีวิตไปแล้ว เป็นการพูดถึงแบบการอธิบายความจริงโดยไม่ได้มีการบรรยายที่สื่อถึงอารมณ์ใดๆ ไม่ว่าจะความรักหรือความผูกพัน อาจเป็นเพราะเขายังเด็กเกินกว่าจะจดจำแม่ได้ แม่สำหรับโนอาห์

จึงไม่ได้มีหน้าที่เป็นคนดูแลลูก แต่บทบาทของแม่ในเรื่องสร้างปัญหาให้กับโนอาห์ เพราะเมื่อแม่เสียชีวิตไป เขามีอาการพูดติดอ่าง

การขาดแม่ในเด็กอายุน้อยขนาดนี้ส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก เพราะโดยปกติวัยแรกเกิดจนถึงขวบปีแรกๆ เป็นช่วงสำคัญมากที่ทารกจะใกล้ชิดกับแม่มากที่สุด การขาดแม่ไปอาจส่งผลทางด้านจิตวิทยาให้กับโนอาห์ ทำให้เขามีปัญหาเรื่องการสื่อสารเพราะช่วงวัย 2-3 ขวบนั้นเป็นช่วงที่เด็กกำลังเริ่มหัดพูดมากขึ้น (childdevelopmentinstitute, 2003: online) ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าแม่ถูกนำเสนอว่าเป็นปัญหา ขณะที่พ่อเป็นเสมือนวีรบุรุษผู้มาช่วยดึงโนอาห์กลับมาสู่โลกที่ปกติสุขอีกครั้ง ภาพความสัมพันธ์แบบไร้ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับโนอาห์นี้ สอดคล้องกับอุดมการณ์ความเป็นแม่ในเรื่องบทบาทของแม่ที่มีต่อลูก เรื่องการขาดแม่ทำให้เด็กมีปัญหา โดยทั่วไปแม่มักเป็นผู้เลี้ยงดูอบรมเด็กเป็นหลัก เพราะได้อยู่ใกล้ชิดกับลูกตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยเด็กที่มีพัฒนาการในด้านต่างๆ ดังนั้นเมื่อโนอาห์ขาดแม่ตั้งแต่เด็ก เขาก็มีปัญหาในด้านการสื่อสาร

นอกจากตัวละครแม่ของโนอาห์แล้ว แม่ของแอลลีตัวละครเอกหญิงในเรื่องสร้างปัญหาและลดทอนความเป็นชายของโนอาห์ด้วยเช่นกัน ทั้งพ่อและแม่ของแอลลีไม่พอใจที่ถูกสาวจากตระกูลร่ำรวยของตนเองมาหลงรักเด็กหนุ่มจากชนชั้นล่าง แอนน์ (Anne) แม่ของแอลลีแอบเก็บจดหมายทุกฉบับที่โนอาห์เขียนถึงแอลลีไว้ ทำให้โนอาห์ไม่สามารถติดต่อแอลลีได้และแอลลีเข้าใจผิดว่าโนอาห์หมั้นรักเธอแล้วถึงไม่ติดต่อมา นอกจากนี้เมื่อแอลลีเล่าให้โนอาห์ฟังว่าคิดว่าเขาและเธอไม่เหมาะสมกัน เขารู้สึกเสียใจเป็นอย่างมาก แอนน์เคยพูดต่อหน้าโนอาห์เมื่อเธอตามมาพบแอลลีที่แอบมาหาโนอาห์ก่อนที่จะถึงวันงานแต่งงานกับลอนว่า “I know you don't think so, but I always liked you, Noah. I just didn't think you were right for my daughter.” (Sparks, 1998: 134) คำพูดที่แบ่งแยกชนชั้นและระบุถึงความไม่เหมาะสมนี้ ทำให้ความเชื่อมั่นในตนเองซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีของความเป็นผู้ชายถูกสั่นคลอน ในกรณีนี้ความเป็นชายถูกยึดโยงกับชนชั้นและแสดงให้เห็นอุดมการณ์แห่งชนชั้นที่มองว่า ชนชั้นล่างเป็นคนที่ไม่รู้ค่าเมื่อเปรียบเทียบกับชนชั้นสูง การแบ่งแยกเช่นนี้แสดงให้เห็นความเหลื่อมล้ำทางอำนาจของชนชั้น เมื่อผู้หญิงจากชนชั้นที่เหนือกว่าทำให้ผู้ชายจากชนชั้นที่ต่ำกว่ารู้สึกด้อยคุณค่า และลดทอนความเป็นชายลงไป จะเห็นได้

ว่าผู้ประพันธ์นำเสนอภาพตัวละครแม่ที่ทำลายคุณลักษณะของความเป็นชาย สร้างปัญหา มากกว่าที่จะช่วยส่งเสริมความเป็นผู้ชายหรือความเป็นตัวละครเอก

นอกจากนี้การที่ตัวละครแม่ไร้ตัวตนและเป็นตัวปัญหา นั้น ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าแม่ นั้นเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นหญิง เป็นคู่เปรียบแบบตรงกันข้ามของความเป็นชาย ผู้ประพันธ์ จึงเลือกที่จะเน้นที่ตัวละครพ่อมากกว่าตัวละครแม่เพื่อนำเสนอปัญหาต่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อ การสร้างความเป็นชายในตัวละครเอก ดังจะเห็นได้จากในนวนิยายเรื่องอื่นๆ ที่ศึกษานั้น ตัวละครแม่มีบทบาทน้อยมาก แม้ว่าในบางเรื่องแม่จะยังคงมีชีวิตอยู่ในการดำเนินเรื่องก็ตาม ขณะที่ตัวละครพ่อนั้นแม่จะเสียชีวิตไปแล้ว แต่ยังมีอิทธิพลต่อตัวละครเอกชายทางใดทางหนึ่ง เสมอ อย่างไรก็ดี ในบางเรื่องพบว่า การไร้ตัวตนหรือการไร้บทบาทที่สำคัญของตัวละครแม่นั้น เป็นไปเพื่อย้ำให้เห็นภาพความเป็นชายในกระแสหลักที่เน้นความเป็นผู้ชายอย่างเดียวยิ่งขึ้น เป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับผู้ชายและมุ่งเน้นให้เห็นภาพการส่งผ่านความเป็นชาย จากผู้ชาย ด้วยกันเองเป็นหลัก ขณะที่ความเป็นหญิงนั้นเป็นเพียงส่วนเสริม หรือส่วนที่กระตุ้นให้เกิดการสร้าง ความเป็นชายในตัวละครเอก

แม่ที่สร้างปัญหาให้กับตัวละครเอกชายได้รับการเสนอในเรื่อง *เดอะ ลองเกสต์ ไรด์* ด้วย ลุคกับลินดา (Linda) แม่ของเขามีความสัมพันธ์แบบทั้งรักและแข่งขันกัน เขาอาศัยอยู่กับแม่สอง คนในฟาร์มเพราะพ่อเสียชีวิตไปแล้ว แม่ในสายตาของเขาที่เติบโตขึ้นมาคือแม่ที่เข้มแข็ง แข็งแกร่ง สามารถจัดการงานต่างๆ ในฟาร์มได้ทุกอย่าง และลูคช่วยแม่ทำงานตั้งแต่เล็กจนโต เวลาบรรยาย ถึงแม่ลูคเน้นคำว่าเข้มแข็งอยู่เสมอ ลุคบรรยายถึงแม่ให้โซเฟียตัวละครเอกหญิงฟังว่า “My mom would have been a great pioneer. When something has to be done, she just does it, and she expects the same from me. She’s kind of no-nonsense. And she’s tough ... I mean, she’s really tough. Ignores pains, never complains, doesn’t whine or cry.” (Sparks, 2013: 148) จะเห็นได้ว่าลินดาเป็นผู้หญิงที่มีคุณลักษณะของความเป็นชายสูง ทั้งในด้านการไม่ แสดงออกทางอารมณ์ ไม่ร้องไห้ มีความเข้มแข็ง ความแข็งแกร่ง อดทนอดกลั้น การที่ลูค เปรียบเทียบแม่กับนักบุกเบิกในยุคสร้างชาติ ยิ่งขับเน้นให้เห็นความเข้มแข็งแบบผู้ชายของแม่ แม้แต่ในช่วงเวลาที่แม่เป็นห่วงเขาที่กลับไปแข่งขี่กระทิงอีกครั้ง แม่แสดงออกว่าเป็นห่วงแบบ

เจียบๆ โดยไม่ถามหรือบังคับให้เขาต้องเล่าเหตุการณ์ในแต่ละครั้งที่แข่ง แม่จึงเป็นตัวแทนของพ่อที่แข็งแกร่ง เข้มแข็ง ความแข็งแกร่งของแม่ทำให้ลูกเกิดความรู้สึกอึดอัด เพราะแม่มีลักษณะที่เป็นผู้ชายมากกว่าแม่ที่อ่อนหวาน บุคลิกเข้มแข็งของแม่จึงสร้างความกดดันให้กับลูก ความเป็นชายของเขาถูกเปรียบเทียบ ดังจะเห็นได้จากที่ลูกบอกว่าแม่คาดหวังอย่างเดียวกันกับเขา แต่เขากลับบอกว่าเขาไม่ได้ความแข็งแกร่งจากแม่ “she had a strength he hadn't inherited.” (Sparks, 2013: 369) แสดงให้เห็นว่าลูกมองตัวเองว่าด้อยกว่าแม่ และไม่มีความเป็นชายเทียบเท่าแม่ได้

การที่แม่ต้องเสียสละเอาฟาร์มไปจำนองเพื่อมารักษาลูก เป็นเหตุที่ทำให้เขาและแม่แปลกแยกต่อกันและกันมากขึ้น ความขัดแย้งระหว่างทั้งสองคนเริ่มมากขึ้นเมื่อลูกตั้งต้นที่จะกลับไปแข่งขี่กระทิงอีกหลังจากที่เขาบาดเจ็บสาหัสจากการแข่งครั้งล่าสุด ที่ต้องพักรักษาตัวเป็นเวลานานและทำให้แม่ต้องจำนองฟาร์มเพื่อเอาเงินมารักษาอาการของเขา ลูกนั้นแม้จะเป็นลูกชายแต่เป็นผู้ใหญ่แล้ว เขามีความรู้สึกต้องรับผิดชอบกับการกระทำของตนเองที่ทำให้แม่ต้องสูญเสียเงินก้อนใหญ่ไปกับตนเอง เขาจึงต้องการไปหาเงินมาคืนแม่ การกระทำของลูกแสดงให้เห็นความกดดันของผู้ชายที่ต้องทำหน้าที่เป็นผู้นำครอบครัว ขณะที่แม่เป็นคนจัดการทุกอย่างของฟาร์มเช่นเดียวกัน ความต้องการที่แตกต่างของสองแม่ลูกจึงเหมือนเป็นการปะทะกันของความเป็นชาย ความรู้สึกที่แข่งขันอย่างซ่อนเร้น เพราะแม่เองเป็นคนที่ควบคุมทุกอย่างในฟาร์มและในครอบครัว เมื่อลูกขัดแย้งกับแม่ เหมือนลูกต่อต้านและท้าทายอำนาจของแม่ ทำให้เกิดปัญหาและช่องว่างของความสัมพันธ์

เมื่อลูกสามารถเอาชนะกระทิงคู่ปรับเก่าที่เคยทำร้ายเขาปางได้ และมีเงินจากการช่วยเหลือรายชรายชราที่ประสบอุบัติเหตุรถตกถนน ทำให้สถานะของเขาเหนือกว่าแม่ เขากลายเป็นผู้นำครอบครัวอย่างสมบูรณ์ที่ช่วยกอบกู้สถานการณ์และรักษาฟาร์มที่แม่รักมากไว้ได้ สถานะที่เปลี่ยนแปลงจากการเป็นคนที่ทำให้แม่ลำบาก กลายมาเป็นคนที่ช่วยเหลือแม่ลดทอนความแข็งแกร่งของแม่ลงไป เหมือนแม่เผชิญกับความเป็นจริงว่าลูกชายของตนเองเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่แท้จริง มีความเข้มแข็ง แข็งแรง และสามารถที่จะเป็นผู้นำครอบครัวได้ บทบาทของแม่จึงกลายเป็นผู้ตามมากกว่าผู้นำอย่างที่เคยเป็นมา แม่ได้แสดงให้เห็นความอ่อนแอเมื่อลูกบอกข่าวว่าเขาหาเงินมาได้บ้านได้ทั้งหมดแล้ว แม่ร้องไห้และโอบกอดเขาหลังจากที่ทั้งสองมีความห่างเหินกันมาเป็นเวลานาน การร้องไห้ของแม่นอกจากจะแสดงความโล่งใจที่บ้านไม่ถูกยึดแล้ว ยังแสดงให้เห็นมุมที่

อ่อนไหว อ่อนแอได้ของแม่ แม่จึงไม่ใช่คนที่เป็นเหมือนคู่แข่งแห่งความเป็นชายของลูกต่อไป เขากับแม่จึงอยู่กันอย่างมีความสุขมากขึ้น แม่นยินยอมให้เขาเป็นผู้นำ ความเป็นชายแบบเข้มแข็ง มีความรับผิดชอบจึงเป็นคุณสมบัติที่ดีของลูกที่ช่วยทำให้เขาเป็นผู้ชายที่มั่นใจมากขึ้น

ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูก นำเสนอให้เห็นภาพที่ขัดแย้งกับอุดมการณ์ความเป็นแม่ ในความคิดของคนทั่วไป ความเป็นแม่มักมาพร้อมกับความอ่อนโยน ความเป็นผู้หญิงที่นุ่มนวล แม่มักถูกให้ภาพว่าต้องเป็นผู้หญิงที่มีหน้าที่เลี้ยงลูก เข้าอกเข้าใจลูก และทำหน้าที่ดูแลบ้าน ดูแลลูก แต่เนื่องจากแม่ของลูกต้องรับผิดชอบฟาร์มปศุสัตว์ด้วยตัวเองมาโดยตลอด ตั้งแต่พ่อของลูก เสียชีวิตไป แม่จึงมีความแข็งแกร่ง แข็งแกร่งเหมาะสมกับงานหนักในฟาร์ม ภาพของแม่จึงไม่ เป็นไปตามภาพแม่ในอุดมการณ์ความเป็นแม่ แต่เป็นภาพที่เข้าใจถึงความเป็นผู้ชายมากกว่าความ เป็นผู้หญิง แม้ว่าแม่จะยังทำงานบ้านแบบแม่บ้านทั่วไปที่ทำกับข้าวให้ลูก แต่บทบาทของแม่จะ เน้นที่งานในฟาร์มเป็นสำคัญ งานในบ้านเป็นงานรองเท่านั้น

4.2.2 ชายกับหญิง: ความเป็นชายกับการยึดมั่นอุดมการณ์ปิตาธิปไตย

ผู้ประพันธ์แสดงให้เห็นแนวคิดเรื่องความเหลื่อมล้ำทางเพศเมื่อกกล่าวถึงแนวคิดของแอลดี ตัวละครเอกหญิงจากเรื่อง *เดอะ ไรต์บุค* เกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศของเธอเปรียบเทียบกับ โนอาห์ แอลดีสารภาพกับโนอาห์ว่านอกจากเขาแล้ว เธอไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศตั้งแต่อดีต ที่แยกจากกัน จนได้กลับมาพบกันอีกครั้งในระยะเวลา 12 ปี เขายังเป็นคนแรกของเธอ แม้ว่าเธอ ไม่คาดหวังว่าเขาจะเป็นแบบเธอ “There’s never been another, Noah. You weren’t just the first. You’re the only man I’ve ever been with. I don’t expect you to say the same thing but I wanted you to know” (Sparks, 1998: 121) การบอกเล่าประสบการณ์ส่วนตัวเช่นนี้ทำให้ โนอาห์ถึงกับนิ่งไปเมื่อเธอไม่เคยมีใครอื่นนอกจากเขา เขาและเธอมีความสัมพันธ์ทางกายกันอีกครั้ง เพื่อฟื้นความทรงจำในวัยเยาว์กลับคืนมา การนำเสนอภาพว่าแอลดีมีเพศสัมพันธ์กับโนอาห์ซึ่งเป็น คนรักในอดีตของเธอเท่านั้น สอดแทรกแนวคิดเรื่องความรักและความสัมพันธ์ทางกายจะมาควบคู่ กันในผู้หญิง ขณะที่ผู้ชายแบบโนอาห์มีความรักและมีความสัมพันธ์แบบลึกซึ้งฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ การที่ให้อแอลดีไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์แบบนี้กับใคร สื่อให้เห็นการสร้างกรอบผู้หญิงดีให้กับแอลดี การที่ผู้ประพันธ์ให้ผู้หญิงระงับความต้องการของตนเองและไม่มีพฤติกรรมเปลี่ยนค่อน และการ

บอกว่าแอลลีไม่ได้คาดหวังว่าโนอาห์จะต้องดเว้นการมีเพศสัมพันธ์เหมือนเธอ เพื่อตอกย้ำแนวคิดเรื่องชายเป็นใหญ่และกดขี่ผู้หญิง เนื่องจากให้ความชอบธรรมกับผู้ชายว่าเป็นเรื่องปกติที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศตามสะดวก ขณะที่ผู้หญิงต้องระงับความต้องการของตนเอง กรอบผู้หญิงดีกับผู้ชายดีจึงแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

การสร้างกรอบผู้หญิงดีแบบนี้ให้กับตัวละครเอกหญิง อาจเป็นไปได้เพื่อนำเสนอแนวทางการประพฤติตนให้กับนักอ่านผู้หญิงเช่นเดียวกัน โดยผูกโยงความสัมพันธ์ทางกายเข้ากับความสัมพันธ์ทางใจ หากไม่มีความรักแล้ว ผู้หญิงไม่ควรมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งเหมือนดังเช่นแอลลีไม่เคยมีกับคนอื่นแม้แต่กับลอนคู่มั่นที่กำลังจะแต่งงานกันภายในไม่กี่อาทิตย์ เธอพยายามบ่าเบี่ยงและไม่ยอมให้เขากระทำการดังความตั้งใจ การนำเสนอเช่นนี้จึงเป็นการควบคุมผู้หญิงของสังคมชายเป็นใหญ่ ผู้ประพันธ์เป็นนักเขียนชายย่อมแสดงความคิดเห็นที่แสดงนัยกดขี่ทางเพศต่อผู้หญิงอย่างไม่วิถี ในความเป็นจริงทั้งผู้หญิงและผู้ชายต่างเป็นมนุษย์ปุถุชนที่มีความรัก ความต้องการทางร่างกายเช่นเดียวกัน แต่ผู้ประพันธ์เลือกที่จะนำเสนอแบบเพื่อฝัน ไม่สมจริง เพื่อเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการจัดการกับผู้หญิงและความต้องการของพวกเธอ โดยสื่อให้เห็นว่าเฉพาะในบางกรณีเช่นการมีความรักที่ลึกซึ้งมั่นคงเท่านั้น ที่เหมาะสมกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะของนวนิยายแนวโรมานซ์เองเอื้อให้สามารถผูกเรื่อง และสอดแทรกแนวคิดเรื่องนี้ได้อย่างกลมกลืนไปกับเนื้อเรื่อง เพราะเป็นการนำเสนอแนวคิดแบบอคติและกดขี่ทางเพศผ่านการนำเสนอเรื่องราวน่าประทับใจของการมีรักเดียวและการสงวนตัวของตัวละครหญิง

นอกจากการควบคุมความปรารถนาของตัวละครเอกหญิงแล้ว ผู้ประพันธ์ยังนำเสนอให้เห็นแนวคิดเรื่องความเหลื่อมล้ำทางชนชั้นในรูปแบบของความแตกต่างทางเพศอีกด้วย แอลลีคือตัวแทนผู้หญิงของชนชั้นสูงที่ถูกค่านิยมและกรอบทางสังคมปีตาธิปไตยกดทับ เธอถูกนำเสนอว่าต้องถูกกดดันภายใต้การคาดหวังของสังคมแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องการศึกษา การดำเนินชีวิต หรือการสร้างครอบครัว มีการกล่าวถึงการพูดถึงความเหมาะสมของลอนที่จะเป็นคู่ครองของเธอซึ่งเน้นให้เห็นกรอบทางสังคมกับการตัดสินใจของเธอ ทำให้เธอและโนอาห์ถูกพรากจากกันในวันรุ่งขึ้น การที่ตัวบทให้แอลลีตัดสินใจเลือกโนอาห์ซึ่งมาจากชนชั้นล่างแทนลอนซึ่งมาจากสังคมและชนชั้นเดียวกับเธอนั้น นอกจากเป็นการสร้างความรู้สึกซาบซึ้งใจให้กับผู้อ่านที่เธอเลือกความรัก

มากกว่าความเหมาะสมด้านฐานะทางสังคมแล้ว ยังสื่อให้เห็นนัยแห่งอำนาจของผู้ชายอีกด้วย แม้ว่าการเลือกนี้เป็นการตัดสินใจของเธอเองที่จะมาอยู่กับคนรักต่างชนชั้น แต่ในอานาคือผู้ทำให้เธอต้องยินยอมมาอยู่ในสังคมของเขา ดังจะเห็นได้จากการที่หลังจากทั้งสองแต่งงานกัน เธอเป็นคนย้ายมาอยู่กับโนอาห์ที่นิวเบิร์น (New Bern) เมืองเล็กๆ ที่เงียบสงบแทน ทำให้เห็นว่าผู้ชายยังคงมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้หญิง แอลลิสเป็นคนที่ต้องเปลี่ยนแปลงทุกอย่างในชีวิตของเธอเอง ละทิ้งสังคมที่เติบโตมาและมาใช้ชีวิตกับคนรักของเธอ การที่เธอต้องเปลี่ยนแปลงนี้มองในมิติทางเพศเป็นการสร้างอำนาจให้กับผู้ชาย ตัวละครเอกชายจึงเป็นคนที่เป็นหลักในการตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิตของตัวละครเอกหญิงอย่างที่ได้เห็นจากในเรื่อง

ในเรื่อง *เดอะ ลองเกส ไรด์* พูดถึงกรอบของผู้หญิงดีและความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมด้วยเช่นกัน แม้ว่าลูคเป็นตัวละครเอกชายที่แตกต่างไปจากตัวเอกชายยอดเยี่ยมในนวนิยายแนวโรมานซ์ เพราะเขามีบาดแผลฝังใจ ทั้งทางร่างกายที่ไม่สมบูรณ์หรือยเปอร์เซ็นต์และทางจิตใจที่มีความวิตกกังวลหวาดกลัวทุกครั้งที่ต้องลงแข่งกระหิง แต่เนื่องจากลูคเป็นตัวเอกของนวนิยายแนวโรมานซ์ เขาจึงต้องมีคุณลักษณะบางประการที่เหมาะสมกับการเป็นตัวเอก อันเป็นลักษณะของตัวเอกในนวนิยายแนวโรมานซ์โดยทั่วไป นั่นคือลักษณะความเป็นชายที่แสดงให้เห็นถึงจิตใจทางด้านบวกต่อผู้หญิงและมีจิตใจดีงามที่จะช่วยเหลือ ลักษณะเช่นนี้ทำให้ลูคเป็นตัวเอกผู้อ่อนไหวหรือ “beta hero” (Ramsdell, 2012: 49)

ตัวเอกในลักษณะนี้จะได้รับการเยียวยาจากตัวละครเอกหญิง ความรักความสัมพันธ์ของเธอมักจะมาทำให้เขารู้สึกดีขึ้น แต่ลูคแตกต่างออกไป เพราะเมื่อมองเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงอันเป็นหัวใจหลักของนวนิยายแนวโรมานซ์ นวนิยายเรื่องนี้มันแสดงให้เห็นบทบาทและความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละครชายหญิงอย่างชัดเจน กล่าวคือ แม้ว่าลูคมีความเป็นชายที่ผสมผสานทั้งความเป็นชายแบบเก่าและความเป็นชายแบบใหม่ และมีบาดแผลฝังใจที่ถูกกระหิงกระที่บั่นทอนเสียชีวิต ทำให้เขาเป็นตัวเอกแบบไม่สมบูรณ์แบบดั่งเช่นตัวเอกส่วนใหญ่ แม้ความเป็นชายของลูคเกิดปัญหาและประสบกับภาวะเสื่อมถอย ไม่ได้ทำให้บทบาทเชิงอำนาจของเขาลดน้อยลง หากแต่ยังเป็นการเพิ่มภาวะการเป็นผู้นำและส่งเสริมความเป็นชาย ความมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิงด้วยซ้ำ

ดังจะเห็นได้จากการที่สปาร์กส์เน้นไปที่ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับความเป็นชายของลูกและการเผชิญหน้ากับบาดแผลในใจของตนเอง รวมทั้งการหาหนทางแก้ไขและเยียวยา แม้ในเรื่องให้ความสำคัญกับตัวเอกหญิงด้วยเช่นกันเพราะมีการเล่าในสัจใจคอ บุคลิกลักษณะและบรรยายอารมณ์ต่างๆ ของไซเฟีย แต่เห็นได้ชัดว่าตัวละครเอกชายอย่างลูกคือจุดหลักของเรื่อง ผู้อ่านเห็นกระบวนการการพยายาม ทำตนเองให้เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมในเรื่องลักษณะความเป็นชายของนักแข่งกระติง แม้ว่าตัวเขาเองจะมีสภาพไม่สู้ดีนัก มีปัญหาในใจ มีปัญหาทางบ้าน มีปัญหากับแม่และคนรัก แต่ที่สุดแล้วลูกสามารถก้าวผ่านความกลัวของตนเอง เอาชนะใจและเรียกความมั่นใจแบบผู้ชายกลับมาได้ หลังจากที่เขาสวมเอาชนะและพิชิตกระติงตัวที่เคยทำร้ายเขาในครั้งก่อนได้ ชัยชนะนี้เป็นการประกาศอิสรภาพจากการทำลายความเป็นชาย เมื่อเขาขจัดความหวาดกลัวทั้งหมดได้ เขากลับมาเป็นผู้ชายที่มีความมั่นใจดังเดิม ผลจากการที่เขาช่วยไอราชายสูงวัยที่เกิดอุบัติเหตุรถตกข้างทางทำให้ได้รับเงินก้อนใหญ่ที่จะช่วยฐานะทางการเงินที่กำลังประสบปัญหาได้ แสดงให้เห็นว่าความเป็นชายแบบเข้มแข็งมีความสำคัญในการสร้างอัตลักษณ์ของผู้ชายและการดำเนินชีวิตเป็นอย่างมาก สปาร์กส์นำเสนอว่าการรักษาความเป็นผู้ชายเป็นสิ่งที่ควรกระทำดังเช่นที่ลูกได้รางวัลชีวิตที่ทำให้ปัญหาทุกอย่างคลี่คลายลงไป

นอกจากแสดงให้เห็นความสำคัญของความเป็นชายแบบเข้มแข็งแล้ว สปาร์กส์ยังสอดแทรกแนวคิดเชิงอำนาจของอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ ในการสร้างลักษณะของผู้หญิงไร้อำนาจให้กับไซเฟียตัวละครเอกหญิง แม้มองเผินๆ ไซเฟียมีลักษณะของผู้หญิงยุคใหม่โดยทั่วไปที่กำลังเรียนระดับวิทยาลัย มีความกระตือรือร้น ตั้งใจเรียนเพื่อทำตามฝันในการทำงานที่รักในพิพิธภัณฑน์ แต่หากมองลึกลงไป บทบาทของเธอเป็นไปตามการกำหนดตามเพศแบบปิตาธิปไตย เช่น การที่สปาร์กส์ให้ภาพว่าเธอเป็นผู้หญิงอ่อนแอ ไม่สามารถเอาตัวรอดจากการคุกคามของคนรักเก่าได้ หรือการที่เธอแสดงทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศ ในแง่ที่ต้องยึดโยงกับความรักเท่านั้น ดังที่เธอบอกลูกว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคนที่ไม่ได้รักนั้นเป็นการกระทำที่ลดคุณค่าตัวเองลง “I can understand why you'd sleep with someone if you love them, but if you barely know them? What's the point? It just cheapen it.” (Sparks, 2013: 134) เป็นการใช้ความรักแบบโรแมนติคควบคุมความคิดของผู้หญิงให้ประพฤติตนเป็นผู้หญิงดี ไม่มีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ

ยกเว้นคนที่เธอรักโดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนของโซเฟียที่มีความสัมพันธ์กับผู้ชายไปเรื่อยๆ และสุดท้ายถูกทิ้ง และถูกให้ภาพว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม การให้ภาพพฤติกรรมแบบชั่วคราวข้ามเช่นนี้ ทำให้เห็นความต้องการเน้นย้ำคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้หญิงตามความต้องการของสังคมปิตาธิปไตย ผ่านงานเขียนของนักเขียนชายที่มีภาพลักษณ์เป็นผู้ชายอบอุ่นรักครอบครัวอย่างสปาร์กส์ อาจเป็นไปได้ว่าสปาร์กส์ใช้งานเขียนของเขาเพื่อแสดงออกถึงทัศนคติของผู้ชายส่วนใหญ่ในสังคมที่ยังคงต้องการให้ผู้หญิงดีต้องรักษาตัว และกดทับความต้องการทางเพศของผู้หญิงไว้ให้กับชายคนรักเท่านั้นก็เป็นได้

ขณะที่เมื่อพูดถึงคุณนั้น ตัวบทบรรยายว่าเรามีความสัมพันธ์แบบ one-night-stands ในรอบปีที่ผ่านมาเดินทางไปแข่งขันตามที่ต่างๆ ผู้ชายแบบนักแข่งกระทิงเท่ๆ แข็งแรงๆ มักได้รับความสนใจจากสาวๆ อยู่เสมอ แม้ลูกจะบอกว่าเขารู้จักความสัมพันธ์ทางกายแบบครั้งคราวแบบนี้ดีพอ และทำให้เขารู้สึกว่างเปล่าในเวลาต่อมา แต่เห็นได้ว่าสำหรับตัวละครเอกชายแล้ว ไม่มีการต้องจำกัดสร้างกรอบหรือควบคุมทางเพศในเรื่องนี้ ลูกมีความสัมพันธ์ทางกายเรื่อยๆ ขณะที่โซเฟียติดอยู่ในกรอบของการไม่แสดงออกถึงความปรารถนาทางเพศ นอกจากความคิดของโซเฟียในเรื่องเพศจะแสดงให้เห็นอุดมการณ์ทางศาสนาที่ผู้หญิงควรมีความดี ความสะอาดบริสุทธิ์แล้ว ยังสื่อให้เห็นอุดมการณ์ชนชั้นกลางที่มองว่าผู้หญิงต้องปิดบัง หรือควบคุมความต้องการทางเพศเพราะเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมอีกด้วย (ซูติมา ประกาศาศุภนิสาร, 2013: 76)

นอกจากกรอบเรื่องเพศที่แตกต่างแล้ว การที่ลูกพยายามเรียกคืนความเชื่อมั่น ความมั่นใจในความเป็นชายของตนเองกลับมาด้วยตนเองยังแสดงให้เห็นการเชิดชูความมีอำนาจ และความใหญ่ของผู้ชาย เพราะทั้งแม่ของลูกที่แม่จะถูกนำเสนอว่าเป็นผู้หญิงแกร่ง ทำงานหนักและเป็นคนจัดการในเรื่องต่างๆ หลังจากพ่อของลูกเสียชีวิตไป มีความเป็นชายสูงทั้งในบทบาทการควบคุมปศุสัตว์ด้วยตนเองเหมือนผู้ชายและการแสดงความรู้สึก แต่แม่ไม่สามารถห้ามปรามลูกไม่ให้ไปเสี่ยงชีวิตกับการแข่งได้ เพราะโดยลึกๆ แล้วแม่รู้ว่าต้องใช้เงินจากลูกเพื่อรักษาฟาร์มเอาไว้ แสดงให้เห็นการพึ่งพาของผู้หญิงต่อผู้ชาย และถึงแม้จะเป็นลูก แต่เป็นผู้ชายที่มีบทบาทมากกว่าแม่ซึ่งเป็นผู้หญิงในการทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัวแทนพ่อที่จากไป ส่วนตัวโซเฟียเองไม่สามารถห้ามลูกไม่ให้แข่งได้ แม้เธอจะชู่เขาด้วยการบอกเลิกแต่สุดท้ายลูกยังดึงดันที่จะไปแข่งอยู่ดี อาจกล่าวได้ว่า

ในความสัมพันธ์และความขัดแย้งระหว่างเพศ สุดท้ายแล้วผู้ชายเป็นฝ่ายมีอำนาจเหนือกว่าเพราะ แม่แม่จะโกรธไม่ยอมพูดกับลูก แต่แสดงความเป็นห่วงและรอฟังข่าวของเขาตลอด ขณะที่ไซเพีย ตัดใจจากลูกไม่ได้ต้องไปหาแม่ของเขาเพื่อไฝวรอข่าวจากลูกในเหตุการณ์ตอนที่เขาไปแข่งครั้ง สุดท้าย

ความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมนี้ยิ่งแสดงให้เห็นเด่นชัดในตอนจบของเรื่อง เมื่อลูกสามารถไฝวพารมกลับมาได้ ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับแม่กลับมาปรองดองกันเช่นเคย รวมทั้งความสัมพันธ์กับไซเพียด้วย แสดงให้เห็นว่าลูกมีความเป็นผู้นำและสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้เขายังเป็นคณวางแผนชีวิตไว้สำหรับแม่และไซเพียด้วย ไซเพียจากที่เคยเป็นผู้หญิงที่มีความฝัน มีความตั้งใจของตนเองในการดำเนินชีวิต กลับปล่อยให้การตัดสินใจทุกอย่างอยู่ที่ลูก โดยเธอยินดีอยู่กับเขาไปเรื่อยๆ โดยไม่ได้สนใจว่าสุดท้ายแล้วเธอจะได้ทำงานที่รักหรือไม่ การแสดงออกถึงการยอมรับความคิดของลูกเช่นนี้ แสดงให้เห็นอำนาจในรูปแบบหนึ่งของแนวคิด ปิตาธิปไตยที่มีบทบาทในความสัมพันธ์ฉันคนรักของตัวละคร เมื่อลูกแสดงภาวะความเป็นผู้นำหรือความเป็นชายแบบเข้มแข็ง ผู้หญิงตกเป็นรองและยอมรับสภาพการไร้ซึ่งอำนาจและการต่อรองเหมือนเช่นเคยเป็นมา จึงเห็นได้ว่านวนิยายแนวโรมานซ์เปรียบเสมือนเครื่องมืออย่างหนึ่งของนักเขียนที่จะใช้แฝงแนวคิดความสัมพันธ์เชิงอำนาจแบบนี้ไว้อย่างแนบเนียน ผู้ชายมักจะมีบทบาทสำคัญในการเลือกและการตัดสินใจอยู่เสมอ ลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะเด่นในนวนิยายหลายเรื่องของสปาร์กส์ (Churchwell, 2012: 315)

เดียร์ จอห์น เป็นอีกตัวอย่างที่น่าเสนอในกรอบของผู้หญิงดีและผู้ชายดีที่แตกต่าง ภาพของชาวันนาห์คือนักศึกษาสาวปี 4 ผู้เคร่งศาสนาและรู้สึกไม่ยินดีกับชีวิตที่มีอิสระทางเพศของนักศึกษาหญิงคนอื่นๆ เธอก้าวถึงความรู้สึกของเธอเกี่ยวกับความรัก ความสัมพันธ์กับจอห์น ตอนที่พูดถึงนักศึกษาบางคนที่มีเพศสัมพันธ์กันหลังเนนทราวย เธอเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่น่าประหลาดใจและไม่อยากจะทำเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น ทั้งยังระบุด้วยว่าสำหรับเธอเรื่องแบบนี้ต้องมาพร้อมกับความรักเท่านั้น

“I’m not thinking they’re going to hook up behind the dunes. But the fact is, sometimes they do. [...] I’m kind of disappointed in those two people I heard about, and I don’t want to sit here trying to pretend that I’m not. I know I shouldn’t judge, and I’m sure they’re good people since they’re here to help, but still, what was the point? Shouldn’t you save things like that for someone you love? So that it really means something.” (Sparks, 2006: 89-90)

ผู้ประพันธ์ยังคงจำกัดบทบาทและอิสระทางเพศ ผ่านการนำเสนอความคิดของชาววันนาห์ที่ยอมรับว่าเป็นความคิดที่ล้าสมัยแต่ก็เป็นสิ่งที่เธอเป็น ชาววันนาห์ให้คะแนนความดีโดยวัดจากความประพฤติทางเพศ แม้เธอจะมองว่าเหล่าอาสาสมัครคงจะเป็นคนดีเพราะมาร่วมทำความดี ช่วยสร้างบ้านให้กับโครงการอาสา แต่เธอกลับให้คุณค่ากับพฤติกรรมส่วนตัวของเขาเหล่านั้นมากกว่าการกระทำเพื่อส่วนรวม แสดงให้เห็นมุมมองที่คับแคบและอคติ ต่อบทเน้นให้เห็นความสำคัญของความรักกับความสัมพันธ์ทางกายถูกผูกโยงเข้าด้วยกัน เพื่อสร้างคุณค่าให้กับการกระทำ และยังเป็นกลวิธีในการนำเสนอกรอบของผู้หญิงในสังคมปิตาธิปไตย ที่แม้จะให้เสรีภาพกับผู้หญิงมากกว่าในอดีตมากนักแต่ยังคงมีกรอบหรือเส้นบางๆ ที่คั่นระหว่างผู้หญิงและผู้ชายอยู่ เช่นเคยโดยเฉพาะในเรื่องการแสดงออกทางกายเช่นนี้ การที่ชาววันนาห์เป็นคนเคร่งศาสนา เข้าโบสถ์ตลอดและพูดถึงพระเจ้าบ่อยครั้ง ยิ่งขับเน้นให้เห็นภาพของหญิงสาวที่บริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ เป็นภาพของผู้หญิงแบบอุดมคติ

การที่จอห์นตัวละครเอกชายเคยมองว่าผู้หญิงเป็นสิ่งที่ถูกใช้ในตอนวัยรุ่น เน้นให้เห็นความเหลื่อมล้ำทางอำนาจระหว่างชายหญิง แม้จะถูกนำเสนอในตอนวัยรุ่นว่าเป็นผู้แพ้แต่ในการปฏิบัติต่อผู้หญิงเป็นไปในทางลบ ต่อบทบรรยายถึงภาพของจอห์นก่อนที่จะเป็นทหารและยังใช้ชีวิตไร้สาระแบบไปวันๆ ว่าเขาเดทหญิงสาวเป็นโหล เพราะที่บาร์นั้นมีผู้หญิงเต็มไปหมด ส่วนมากเขาลืมเลือนพวกเธอไป เขาใช้ผู้หญิงและให้ผู้หญิงใช้ตัวเขาด้วย แต่เป็นแบบไม่มีความรู้สึกเกี่ยวข้อง “I dated dozen of women during that period. At Leroy’s, there were always

women. Most were forgettable relationships. I used women and allowed myself to be used and always keep my feeling to myself.” (Sparks, 2006: 20) เห็นได้ว่าสำหรับจอห์นนั้น ผู้หญิงถูกลดคุณค่าลงเป็นแค่เพียงวัตถุทางเพศที่สามารถใช้ได้ และเขาไม่สนใจว่าความสัมพันธ์จะเป็นไปเช่นไร เพราะไม่ได้ใส่ใจ มีความสัมพันธ์กันแบบฉาบฉวยแล้วจากไป ความคิดนี้จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงเมื่อจอห์นได้เข้าเป็นทหาร ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าการเป็นทหารนั้นหล่อหลอมความเป็นชายแบบที่ผู้ประพันธ์มองว่าถูกต้องและเหมาะสมกลับมา เพราะเห็นได้ชัดว่าจอห์นได้รับการฝึกฝนและพัฒนาตนเองทั้งด้านร่างกายและความคิด ทักษะคิดต่างๆ เปลี่ยนแปลงไปจากตอนที่ยังเป็นพลเรือนเป็นอย่างมาก

ความสัมพันธ์ระหว่างจอห์นกับชาววันนาห์มีหลายมิติ และมีการสลับบทบาทเชิงอำนาจกัน ชาววันนาห์เป็นคนที่มีความสามารถทางสังคมที่สูงกว่าจอห์นทั้งในด้านฐานะ การศึกษาและนิสัยใจคอ เธอเรียนระดับปริญญาตรีเมื่อรู้จักจอห์น และจบปริญญาโทในช่วงที่คบหากัน ชาววันนาห์มีครอบครัวอบอุ่นที่เน้นความสำคัญทางการศึกษา พ่อเป็นครูสอนประวัติศาสตร์ ส่วนแม่เคยทำงานธนาคารก่อนออกมาเป็นแม่บ้านเมื่อมีลูกสาว จอห์นนั้นเติบโตมากับพ่อเลี้ยงเดี่ยว ฐานะปานกลางค่อนข้างยากจนเพราะพ่อใช้เงินส่วนใหญ่ไปกับการสะสมเหรียญกษาปณ์ และเขาเรียนจบเพียงแค่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ความแตกต่างนี้ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของจอห์นในเวลาต่อมา ทำให้เขารู้สึกไม่มั่นใจในตนเอง ด้วยเกรงว่าเธอจะไม่สนใจเขาเหมือนที่เขาตกหลุมรักเธอเป็นอย่างมาก ความต่างนี้เห็นได้ชัดเจนขึ้นเมื่อชาววันนาห์เรียนจบ ทำงานและย้ายเข้าไปอยู่ในที่พักของตนเอง ขณะที่จอห์นเป็นทหารที่ยังอาศัยอยู่กับพ่อในช่วงที่ได้หยุดพักจากภารกิจ สถานะทางสังคมและทางการเงินที่สูงกว่าจอห์นกลายเป็นปัญหาและสร้างปมขัดแย้งในใจของจอห์น เมื่อเขามองเห็นความแตกต่างระหว่างโลกของเธอกับเขาและกลัวว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองจะไม่ยั่งยืน เพราะอยู่ห่างกันคนละประเทศ จอห์นประจำการที่ประเทศเยอรมันนี้และยังขอย้ายกลับมาประจำการใกล้ชาววันนาห์ไม่ได้

การที่เธอมีสถานภาพสูงกว่าจอห์น ลดทอนความความเป็นชายแบบเข้มแข็งของจอห์น เพราะเขารู้สึกว่าตนเองด้อยอำนาจ และไม่สามารถที่จะควบคุมสถานการณ์ระหว่างทั้งสองคนได้ ดังจะเห็นได้จากการที่ทั้งสองเริ่มมีปัญหาและทะเลาะกัน เมื่อจอห์นไปหาชาววันนาห์ในช่วงที่เขาได้

หยุดพัก เขาเริ่มมองเห็นความแตกต่างระหว่างทั้งสองคนมากขึ้น เขารู้สึกอึดอัดที่ต้องไปทานข้าวกับเพื่อนของเธอบ่อยๆ เพราะต้องการใช้เวลาด้วยกันสองคนมากกว่า การที่จอห์นมีปัญหากับการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมชาววันนาห์ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าเขารู้สึกแปลกแยกจากสังคมที่แตกต่างของเธอ เธอมีกิจกรรมต่างๆ ต้องทำมากมาย ทั้งเป็นผู้ช่วยอาจารย์ทำวิจัย สอนหนังสือเด็ก หรือกิจกรรมอื่นๆ ทำให้เขารู้สึกเป็นคนนอก เป็นคนที่ไม่เข้าใจชีวิตความเป็นอยู่ของเธอ เนื่องจากตอนที่ทั้งสองพบกันนั้นเป็นแค่ระยะเวลาหนึ่งในช่วงฤดูร้อน ที่ชาววันนาห์ไปเป็นอาสาสมัครสร้างบ้านให้กับคนที่ต้องการความช่วยเหลือในเมืองที่เขาอยู่ ภาพลวงตาของความรักแบบโรแมนติกในช่วงเวลาสั้นๆ ชัดเจนขึ้น แตกต่างจากภาพความเป็นจริงของชีวิตที่ทำให้จอห์นรู้สึกถึงความต่างและความด้อยค่าของตนเอง ดังที่เขาู้สึกเสียใจมากเมื่อเพื่อนของเธอบอกกับเธอว่าทั้งสองไม่เหมาะสมกันและชาววันนาห์ควรหาคนรักได้ดีกว่านี้ การที่เธอเป็นฝ่ายบอกเลิกเขาก่อนทางจดหมายยิ่งแสดงให้เห็นสถานะที่เหนือกว่าอีกด้วย

อย่างไรก็ดีสถานะของจอห์นเปลี่ยนแปลงในตอนท้ายของเรื่อง จากที่เคยอยู่ในสถานะที่ด้อยกว่าหรือเป็นเพียงชายที่ถูกสลัดรัก ออกหักจนสูญเสียความมั่นใจและสร้างบาดแผลในใจให้กับเขา เขากลับกลายเป็นผู้ที่สถานะเหนือกว่าด้วยการเข้าไปช่วยเหลือครอบครัวของชาววันนาห์ เมื่อเขาพบว่าทิมสามีของชาววันนาห์ป่วยเป็นโรคมะเร็งไขกระดูกซึ่งต้องการเงินจำนวนมากในการรักษา จอห์นตัดสินใจขายเหรียญกษาปณ์ของพ่อทั้งหมด โดยเหลือไว้เพียงเหรียญเดียวเพื่อเป็นที่ระลึกถึงพ่อ และทำเรื่องบริจาคเงินอย่างลับๆ เพื่อช่วยทิมทำให้ทิมมีอาการดีขึ้นและสามารถกลับมาอยู่กับชาววันนาห์ได้ การที่จอห์นเสียสละเงินก้อนใหญ่ของตนเองเพื่อช่วยอดีตคนรักนอกจากแสดงให้เห็นอันุภาพแห่งความรักที่ต้องการทำให้คนที่ตนรักมีความสุขนั้น ยังแสดงให้เห็นการสลัดอำนาจในตัวละครเอกหญิงและตัวละครเอกชาย ตัวละครชายกลับมามีบทบาทที่สำคัญและแสดงอำนาจผ่านการเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ ทำยที่สุดแล้วตัวละครเอกชายอย่างจอห์นเลือกทำเพื่อคนที่ตนเองรัก แม้ว่าเขาจะได้ไม่ครองคู่กับเธอก็ตาม การตัดสินใจของเขาแสดงให้เห็นจิตใจที่มีเมตตา และมีพลังความรักอย่างล้นเหลือ ความช่วยเหลือของเขาจึงมิใช่เพียงการช่วยผู้หญิงที่เขารัก หากแต่ยังเป็นการเรียกความมั่นใจของผู้ชายกลับมาในรูปแบบหนึ่ง เนื่องจากเขาอยู่ในสถานะที่เป็นคนช่วยดูแลและช่วยเหลือครอบครัวของชาววันนาห์ เพราะหากขาดเงินจำนวนมากของจอห์น

ทิมคงไม่มีโอกาสที่จะได้รับการรักษาที่ดีที่จะช่วยเขาได้ ดังนั้นการกระทำของจอห์นจึงเปรียบเสมือนผู้มากอบกู้สถานการณ์วิกฤตของครอบครัวนี้ เขาเปลี่ยนจากผู้ด้อยการศึกษามาเป็นผู้ช่วยเหลือ

ความสัมพันธ์ระหว่างเดนิสและเทย์เลอร์ใน*เดอะ เรสคิว* แสดงให้เห็นอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ในอีกบทบาท เป็นแบบพึ่งพา แม้ผู้ประพันธ์นำเสนอว่าเทย์เลอร์เป็นผู้ชายที่มีบาดแผล มีปัญหาเกี่ยวกับการจัดการตนเอง ที่มีสภาพเสมือนความเป็นชายถูกกดทอนลงไปได้ดังที่ได้กล่าวไป เนื่องจากเหตุการณ์ในอดีตที่ยังคงหลอกหลอนเขาอยู่ มีการแสดงให้เห็นความอ่อนแอผ่านความไม่มั่นคงทางอารมณ์ หรือการร้องไห้ตอนที่เล่าถึงสาเหตุที่พ่อของเขาเสียชีวิตให้เดนิสฟัง แต่ในด้านความสัมพันธ์แบบคนรักกับเดนิสนั้น เทย์เลอร์ยังคงแสดงให้เห็นอำนาจที่เหนือกว่าเดนิสในด้านการจัดการความสัมพันธ์ เขาเป็นคนที่พยายามจัดการและควบคุมทิศทางความสัมพันธ์ให้เป็นไปในทางที่ตนเองต้องการ เมื่อไปถึงจุดที่เขาเกิดความรู้สึกอึดอัดและคิดว่าเริ่มที่จะผูกพันมากเกินไป เขาเริ่มถอยห่างออกมาซึ่งสร้างความสับสนงงงให้กับเดนิสเป็นอย่างมากเพราะเขาพาตนเองเข้ามาในชีวิตของเธอ เป็นที่พึ่งพาให้กับเธอและลูกชายมาตั้งแต่ต้นที่ได้รู้จักกัน โดยมารับส่งเดนิสไปทำงานเสิร์ฟที่ร้านอาหารอยู่เสมอ จนเป็นความเคยชินที่เธอจะพึ่งพาเขา

การพึ่งพาของเดนิสเห็นชัดขึ้นเมื่อเทย์เลอร์เริ่มถอยห่างกับเธอ ความหมองเหม็นของเขาต่อเดนิสทำให้เธอต้องลำบากในการเดินทางไปทำงาน ต้องไปขอร้องเพื่อนร่วมงานและเมลิสซาเพื่อนของเทย์เลอร์ให้ไปส่ง เนื่องจากเธอมีเพียงแค่รถจักรยานหลังจากที่รถยนต์ของเธอประสบอุบัติเหตุในตอนต้นเรื่องจนใช้งานไม่ได้ เมื่อได้พบเทย์เลอร์ เธอตัดพ้อว่าทำไมเขาไม่มารับส่งเธอเช่นเคยและบอกว่าเขารับส่งเธอมาตลอดทั้งสามเดือนที่รู้จักกัน ตัวบทนำเสนอให้เห็นภาพของเดนิสที่อยู่ในบทบาทของผู้พึ่งพาอย่างแท้จริง เมื่อเกิดความเปลี่ยนแปลง เทย์เลอร์ไม่มารับเธอหลังจากที่เขากลับมาจากการทำงานต่างเมืองและไม่ได้มารับเธอเนื่องจากเธอไม่ได้บอกเขารับ แต่เดนิสคิดว่าเทย์เลอร์ต้องมารับเธอเองโดยไม่ต้องบอก แสดงให้เห็นความเคยชินของเธอที่ได้รับความช่วยเหลือจากเขาอยู่เสมอ จนคาดหวังว่าเขาจะเสนอการช่วยเหลือโดยที่เธอไม่ได้ร้องขอ มุมมองของเธอต่อเทย์เลอร์คือเขาเป็นที่พึ่งของเธอ เดนิสกล่าวถึงความรู้สึกของเธอที่มีต่อเทย์เลอร์เขาเปรียบเหมือนเจ้าชายสุดหล่อที่มาช่วยเหลือเธอและลูก เขาเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเธอ

“Do you remember the night we met?” When you rescue my son? After that you delivered my groceries and then taught Kyle how to play catch. It was like you were the handsome prince of my girlhood fantasies, and the more I got to know you, the more I came to believe it. And part of me still does. You’re everything I’ve ever wanted in a man.” (Sparks, 2000: 118-119)

ความคิดเห็นของเดนิสต่อเทย์เลอร์แสดงให้เห็นว่า เทย์เลอร์คือโลกทั้งใบของเธอที่มาช่วยเหลือเธอ และลูกชายเป็นอย่างดี

ก่อนที่จะถอยห่างความสัมพันธ์กับเดนิส เทย์เลอร์ทำหน้าที่ผู้ดูแล ช่วยเหลือตัวละครเอกหญิงเป็นอย่างดี บทบาทของเขาคือผู้นำ เป็นการดูแลคนในปกครองของตน แสดงให้เห็นความเป็นชายในการให้ความช่วยเหลือผู้หญิงและเด็กซึ่งเป็นคนที่อ่อนแอกว่า เป็นลักษณะที่ได้รับการยอมรับของความเป็นชายในกระแสหลักที่มีความสามารถ มีอำนาจที่เป็นที่พึ่งพาได้ เป็นผู้ชายแบบหัวหน้าครอบครัวหรือผู้ดูแลที่เธอขาด แตกต่างจากพ่อที่แท้จริงของไคล์ที่ทิ้งเธอและลูกไปทั้งยังต้องการให้เธอทำแท้งอีกด้วย ตัวบทแสดงให้เห็นลักษณะของผู้ชายที่ตัวละครเอกหญิงให้การยอมรับและชื่นชม สอดคล้องกับมิติทางเพศสถานะที่ผู้ชายเป็นผู้นำและผู้หญิงเป็นผู้ตาม

ความเป็นชายในฐานะผู้ดูแลนั้นแสดงนัยที่ย้อนแย้ง เมื่อบทบาทความเป็นผู้ดูแลของเขาใกล้เคียงกับความเป็นหญิงมากกว่าความเป็นชายที่เน้นความเข้มแข็งห้าวหาญ กล่าวคือ จุดเด่นของเรื่อง *เดอะ เรสคิว* คือการสลับบทบาทระหว่างตัวละครเอกชายและตัวละครเอกหญิง ตัวบทเผยให้เห็นความโดดเด่นของการทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลของเทย์เลอร์ บทบาทของพ่อมีประสิทธิภาพกว่าความเป็นแม่ของเดนิส ลักษณะเช่นนี้คือลักษณะที่โดดเด่นของความเป็นชายแบบใหม่ที่ทำให้ความสำคัญกับการเป็นผู้ดูแล (nurturer) ทั้งที่เดนิสน่าจะมีบทบาทในการเลี้ยงดูลูกชายมากกว่าไม่ว่าจะเป็นในการพูด การเรียนรู้ทักษะด้านต่างๆ การเล่นกีฬา หรือการเข้าสังคม

นอกจากนี้บทบาทของเดนิสในการช่วยเหลือเทย์เลอร์จัดการกับบาดแผลในใจของเขานั้น เป็นไปในด้านที่ไม่มีบทบาทที่สำคัญมากนักในการเยียวยา กระบวนการนั้นเกิดขึ้นด้วยตัวของเทย์เลอร์เป็นส่วนใหญ่ เมลิสซาซึ่งเป็นตัวละครองมีบทบาทในการกระตุ้นให้เกิดการตระหนักถึงปัญหาของเทย์เลอร์เองมากกว่า เดนิสนั้นเป็นคนที่เทย์เลอร์เลือกที่จะให้เป็นทีระบายความรู้สึก สถานภาพและบทบาทของเธอในแง่หนึ่งทำหน้าที่เหมือนกับนักจิตวิทยาที่รับฟังปัญหาของผู้ป่วย ในอีกด้านหากมองในแง่เพศสถานะ เธอเป็นเพียงผู้รับฟัง ไม่ได้เป็นผู้ที่มีบทบาทในการกระตุ้นหรือทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิดของเทย์เลอร์ เพราะเป็นตัวของเขาเองที่ตัดสินใจจะรักษา และเยียวยาตนเองเพื่อปกป้องความมั่นใจในตนเอง ความเป็นชายกลับคืนมา แม้อาจมองได้ว่าการกระทำของเขานั้นมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากเดนิส เพราะเขาต้องการที่จะใช้ชีวิตต่อไปกับเธอและ ไคลีจึงยอมรับที่จะเปิดบาดแผลในใจของตนเอง แต่มองในอีกแง่ทุกอย่างที่เกิดขึ้นนั้นมาจากความตั้งใจของเทย์เลอร์เอง เป็นการเลือกด้วยตนเอง ดังนั้นอำนาจในการเลือก การตัดสินใจจึงอยู่ที่เทย์เลอร์ เขาเป็นผู้ส่งสารมากกว่าผู้รับสาร แสดงให้เห็นการเป็นผู้นำ และทำให้เห็นว่าผู้ชายนั้นแม้จะมีความบกพร่องบางประการอย่างไรก็ตาม แต่เมื่อเป็นในระดับความสัมพันธ์กับผู้หญิง ยังคงรักษาสถานภาพที่เหนือกว่าไว้อยู่เสมอ

ในเมสเสจ อีน อะ บอทเทิล บทบาทเชิงอำนาจระหว่างตัวละครเอกชายและหญิงแตกต่างจากเรื่องของเดนิสและเทย์เลอร์ แม้จะถูกสามีหย่าร้างและกลายเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว เทเรซ่าตัวละครเอกหญิงอยู่ในฐานะผู้หญิงทำงานเก่งแบบสาวยุคใหม่จากเมืองใหญ่ เธอเป็นนักเขียนบทความในหนังสือพิมพ์ที่บอสตันที่กำลังมีผลงานน่าประทับใจ จนมีคนติดตามอ่านผลงานของเธอมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะบทความเรื่องจดหมายในขวดแก้วที่เธอเขียน และนำพาให้เธอได้พบกับการ์เรตต์ อาชีพของเธอเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของทั้งสองคน เพราะในตอนท้ายเรื่องนั้นหลังจากเริ่มมีปัญหาเรื่องความรักระยะไกลที่ไม่มีเวลาให้กัน เทเรซ่าได้รับการเสนองานใหม่ที่จะทำให้เธอได้ตีพิมพ์ผลงานในหนังสือพิมพ์มีชื่อเสียงอีกหลากหลายบทความ เป็นงานที่เธอตั้งความหวังไว้มากและดีใจที่สุดที่ได้รับงานนี้ แต่การ์เรตต์ต้องการให้เธอย้ายไปอยู่กับเขาที่บ้านเกิดของเขาในเมืองเล็กติดชายทะเล เธอไม่สามารถละทิ้งอนาคตความก้าวหน้าทางอาชีพและย้ายไปอยู่กับเขาได้ จึงตัดสินใจบอกเลิกการ์เรตต์ทำให้เขาเสียใจเป็นอย่างมาก ต่อมา

การ์เรตต์ออกไปล่องเรือในวันที่มีพายุและถูกพายุถล่มจนเรืออัปปางและจมน้ำเสียชีวิต บทบาทของเทเรซ่าและการให้ความสนใจกับงานมากกว่าตัวละครเอกชายนั้น เหมือนการลดคุณค่าของผู้ชายลงไป เพราะเธอเป็นผู้หญิงแกร่งที่สามารถอยู่ได้ด้วยตนเองและไม่ต้องสนใจผู้ชาย

บอสตันเมืองที่เทเรซ่าอาศัยอยู่กับลูกชายเป็นพื้นที่ซึ่งสร้างความรู้สึกแปลกแยกกับตัวละครเอกชาย การ์เรตต์รู้สึกว่าตนเองไม่ใช่ส่วนหนึ่งของบอสตัน เขาเติบโตมากับวิลมิงตันที่เป็นเมืองชายหาดในรัฐนอร์ทแคโรไลนา และไม่เคยเดินทางออกนอกเมืองที่ตนเองอาศัยอยู่มาก่อน การเดินทางไปหาเทเรซ่าที่บอสตันจึงเป็นการเดินทางสู่ความเปลี่ยนแปลง และเป็นการเดินทางสู่ความแปลกแยกและแตกต่าง เป็นการเดินทางจากเมืองที่เต็มไปด้วยธรรมชาติเข้าสู่เมืองใหญ่ที่เต็มไปด้วยตึกกรามบ้านช่อง ความรู้สึกแปลกแยกของการ์เรตต์กับเมืองบอสตันแสดงให้เห็นเด่นชัดเมื่อเขาไปพักที่ห้องพักของเธอ และสะดุดกับเสียงแตร เสียงรถที่ดังเข้ามาถึงในห้องตลอดเวลาจากท้องถนน แตกต่างไปจากความสงบเงียบในละแวกบ้านของเขาที่แม้จะอยู่ใกล้กับชายหาดที่ได้รับความนิยมแต่มีความสงบในยามค่ำคืน เทเรซ่าเองบรรยายความรู้สึกของตนเองว่าการ์เรตต์นั้นมีลักษณะที่แตกต่างจากชายหนุ่มในบอสตัน ทั้งการพูดคุยเรื่องเกี่ยวกับการประมงหรือทะเลซึ่งไม่ใช่หัวข้อที่หนุ่มในเมืองใหญ่อย่างบอสตันจะให้ความสนใจ

ความรู้สึกแปลกแยกไม่เข้าพวกของการ์เรตต์ แสดงออกให้เห็นชัดเจนขึ้นในฉากที่เขาช่วยรับประทานอาหารเย็นในห้องอาหารสุดหรูบนบนชั้นสูงสุดของตึกใหญ่กับเดียนนาและสามีของเธอ การ์เรตต์รู้สึกเหมือนถูกกันเป็นคนนอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเทเรซ่าและเดียนนาพูดคุยกันอย่างตื่นเต้นเรื่องงานใหม่ที่เธอกำลังจะได้รับ เขาไม่ได้ร่วมพูดคุยด้วยและนั่งฟังเงียบๆ ด้วยความรู้สึกไม่มีส่วนร่วม เพราะไม่มีความรู้ความเข้าใจในหัวข้อที่พูดคุยและยังรู้สึกไม่ชอบใจนักที่เธอให้ความสนใจกับงานที่จะทำให้เธอต้องอยู่ที่บอสตันตลอดไป มากกว่าที่จะไปอยู่กับเขาที่วิลมิงตันอีกด้วย ความรู้สึกแปลกแยกผิดที่ผิดทางนี้ทำให้เขาและเธอทะเลาะกัน เมื่อกลับมาถึงที่ห้องพัก การ์เรตต์อธิบายความรู้สึกของเขาว่ากิจกรรมต่างๆ ที่เธอพาเขาไปทำนั้นไม่ใช่สิ่งที่เขาคุ่นเคยและทำให้เขาไม่เป็นตัวของตัวเอง ทั้งการไปดูการแสดง กินข้าวร้านหรู ไปเที่ยวกับเพื่อนของเทเรซ่า ดังที่เขา กล่าวว่า “I was just going to say that this whole weekend has been strange for me. The show, expensive dinners, going out with your friends...” He shrugged. “It’s not me” และ

ย้ำความรู้สึกแปลกแยกเพิ่มขึ้นโดยกล่าวว่าที่นี้ไม่ใช่ที่ของเขา “Like I said, this --- he motioned around the room and toward the windows --- isn't me. I'd be lost up here.” (Sparks, 2016: 258) ความรู้สึกไม่มั่นคงทางจิตใจของการ์เรตต์แบบนี้นั้นเกิดจากการที่เขารู้สึกว่าตนเองแตกต่างและมองว่าสังคมของเธอนั้นอยู่ในระดับที่เหนือกว่าเขาซึ่งมาจากเมืองที่เล็กกว่า การขาดความมั่นใจเมื่อต้องเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งกับสังคมเมืองใหญ่นั้น แสดงให้เห็นตัวตนของผู้ชายที่ถูกลดทอนลง ทำให้เขาไม่มั่นใจและรู้สึกผิดที่ผิดทาง นำไปสู่ความเค็งคว้างและความแปลกแยกทางอารมณ์ บอสตันจึงเป็นพื้นที่แห่งการคุกคามความเป็นชาย ทำให้การ์เรตต์รู้สึกไม่เป็นตัวของตนเอง และรู้สึกขาดความมั่นใจในตนเอง

การนำเสนอชีวิตของการ์เรตต์จึงเป็นภาพชีวิตของคนหนุ่มจากเมืองใต้ที่ผิดหวังจากสาวเมืองทางเหนือที่มาจากเมืองใหญ่ หากมองในมิติของสังคมจะเห็นการปะทะกันของแนวความคิดเรื่องความแตกต่างทางวัฒนธรรมของภาคใต้และภาคเหนือของประเทศสหรัฐอเมริกาผ่านการนำเสนอวิถีชีวิตของตัวละครเอกชายและตัวละครเอกหญิง การ์เรตต์เป็นภาพแทนของชายหนุ่มลูกทะเลที่มีชีวิตผูกติดกับธรรมชาติ ชีวิตส่วนใหญ่ขึ้นตรงกับท้องทะเล ทั้งเรื่องของอาชีพและงานอดิเรก และใช้ชีวิตเรียบง่าย ความเป็นผู้ชายของเขายึดโยงกับการทำงานที่ต้องใช้แรงงานเยาะขณะที่เทเรซ่าเป็นตัวอย่างของผู้หญิงจากเมืองใหญ่ที่เน้นการแข่งขัน ความก้าวหน้าของหน้าที่การงาน ดังจะเห็นได้จากการที่เธอมุ่งมั่นและตั้งใจเพื่อจะก้าวไปสู่การเป็นนักเขียนบทความมืออาชีพที่ได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารชื่อดัง การประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานจึงเป็นหัวใจหลักของเธอเพราะเธอต้องเลี้ยงดูตนเองและลูกชายที่กำลังเติบโต เมื่อความแตกต่างแบบชั่วคราวข้ามมาพบกัน ในตอนแรกอาจสร้างแรงดึงดูดใจ แต่เมื่อเข้าสู่ระดับของความเป็นจริงเกิดปัญหาขึ้นจากความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันี้ เพราะบทบาทของเทเรซ่าเข้าใกล้กับความเป็นชาย มีลักษณะของหญิงที่มีความเป็นชายที่ให้ความสำคัญกับความมุ่งมั่น การต่อสู้ การแข่งขัน รวมทั้งการเป็นหัวหน้าครอบครัว นอกจากนี้การที่เทเรซ่าใกล้ชิดและสร้างสัมพันธ์กับการ์เรตต์สร้างรอยร้าวและความอ่อนแอทางอารมณ์ให้กับการ์เรตต์ในการลดทอนความเป็นผู้ชายแข็งแรงของเขาด้วยความมั่นใจและการตัดสินใจที่จะเลือกตัดขาดเขาเพื่อรักษาบทบาทของตัวเอง ภาพของความสัมพันธ์ของทั้งสองคนจึงไม่อาจไปด้วยกันได้และต้องจบลงด้วยความสูญเสียในที่สุด

การเสียชีวิตของการ์เรตต์ อาจมองได้ว่าเป็นการทำให้เธอเข้าใจไม่สมหวังในทุกเรื่องที่ต้องการ เมื่อเธอเลือกที่หน้าที่การงานมากกว่าชายคนรัก เธอจึงไม่สมหวังในความรักและต้องสูญเสียเขาไปตลอดกาล แม้เธอจะเป็นคนบอกเลิกก่อนก็ตาม แต่การจากลาด้วยความตายนั้นร้ายแรงกว่าการจากลาด้วยการบอกเลิกมากนัก เพราะการบอกเลิกนั้นอาจมีโอกาที่ทั้งสองคนจะกลับมาปรับความเข้าใจ หาแนวทางร่วมกันและกลับมาเป็นคู่รักกันอีกได้ แต่การจากตายนั้นเป็นการจากลาแบบลาถาวร การที่ผู้ประพันธ์ให้ตัวละครเอกชายเสียชีวิตไปอาจเพื่อสื่อให้เห็นกรอบของผู้หญิงในอีกรูปแบบหนึ่ง เมื่อผู้หญิงเลือกที่จะรักษาอาชีพ ไม่ใช่ความรัก เธอจะได้รับความผิดหวังในเรื่องอื่นและต้องประสบความสูญเสียเช่นเดียวกับเธอที่ตองสูญเสียการ์เรตต์ไป แสดงให้เห็นมุมมองความเหลื่อมล้ำทางเพศอย่างหนึ่งในงานเขียนเรื่องนี้

อย่างไรก็ตาม การเสียชีวิตของการ์เรตต์ หากมองในมุมมองของวิถีทางเพศ ผู้ประพันธ์แสดงนัยให้เห็นว่ารูปแบบความเป็นชายที่พึงประสงค์นั้นคือ ความเป็นผู้ชายที่มีความเข้มแข็ง ไม่ใช่เพียงแค่ร่างกายแต่เป็นในด้านจิตใจด้วย ดังจะเห็นได้จากการที่การ์เรตต์มีจิตใจอ่อนแอ อ่อนไหว เต็มไปด้วยความสับสน ไม่อาจจะทิ้งและปล่อยวางเรื่องราวในอดีตจนสายเกินไป การ์เรตต์จึงต้องพบจุดจบที่ต้องแลกมาด้วยความตาย ความอ่อนแอของผู้ชายจึงไม่ใช่สิ่งที่ถูกนำเสนอว่าเป็นเรื่องที่ดีที่ควรทำตามอย่าง เพราะสุดท้ายแล้วผู้ชายที่ไม่เข้มแข็ง ไม่สามารถแสดงออกให้เห็นถึงลักษณะความเป็นชายที่แข็งแรงพอจะต่อสู้บนโลกที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน การต่อสู้ต่างๆ นั้นจะถูกทำลายไปในที่สุด

การเสียชีวิตของการ์เรตต์นอกจากจะเป็นการเรียกน้ำตาจากผู้อ่านได้อย่างดีแล้ว โดยใช้การตัดจบแบบหักมุมของความรักที่ไม่สมหวัง กระชากความรู้สึกของผู้อ่านที่ร่วมลุ้นกับความรักของตัวละครเอกชายและตัวละครเอกหญิงแล้ว ยังนำเสนอให้เห็นภาพของชายผู้แพ้ที่ไม่สามารถต่อสู้เพื่อรักษาความเป็นชายที่เข้มแข็งของตนไว้ได้ เนื่องจากเขาตกอยู่ในกับดักของความทุกข์ในอดีตและไม่ยอมปล่อยวางจนทำให้สายเกินไปที่จะเริ่มต้นชีวิตรักครั้งใหม่ การสูญเสียนี้นอกจากจะเป็นไปเพื่อกระตุ้นความรู้สึกของผู้อ่านแล้ว ยังเสนอให้เห็นแนวคิดเรื่องผู้ชายกับความเข้มแข็งซึ่งเป็นภาพจำของคนในสังคม คนที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม มักจะพบกับจุดจบที่ไม่

สวยงาม นี่อาจเป็นคำตอบที่ได้จากเรื่องของผู้ประพันธ์สอดแทรกแนวคิดเรื่องผู้ชายกับการถูกกดทับในสังคมปิตาธิปไตยที่มีแบบแผนและการคาดหวังต่อการดำรงความเป็นชาย

ในเรื่อง *เดอะ เบสต์ ออฟ มี* พูดถึงการเสียชีวิตของตัวละครเอกชายเช่นเดียวกันกับในเรื่อง *เมสเสจ อิน อะ บอทเทิล* การที่อะแมนด้าเลือกที่จะกลับไปหาครอบครัวของตนเองแทนการเริ่มต้นความรักอีกครั้งกับดอร์สันนั้น แสดงให้เห็นกรอบของสังคมที่ยังยึดโยงผู้หญิงกับบทบาทหน้าที่ของแม่และเมีย อะแมนด้าจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยที่เก่าแก่ ทำงานเป็นครูสอนหนังสือ ก่อนที่จะลาออกมาเป็นแม่บ้านเต็มตัวเมื่อแต่งงานและมีลูก 3 คน ชีวิตของเธอเกี่ยวข้องกับทำหน้าที่ดูแลลูกและสามี บทบาทของอะแมนด้าส่วนใหญ่จึงอยู่ขอบเขตของปริมาตรของบ้านเท่านั้น การมาที่เมืองบ้านเกิดในโอเรียลทัลจึงเป็นวิธีสร้างอิสระให้กับตนเอง พื้นที่สาธารณะของเมืองจึงเป็นแหล่งที่เธอสามารถปลดปล่อยตัวตนที่มีบทบาทของแม่และเมียลง การมาที่เมืองนี้จึงเปรียบเหมือนเธอก้าวเข้าสู่พื้นที่ใหม่ เป็นอิสระ หลุดพ้นจากพันธนาการทางครอบครัว เป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่มีความคิด มีความฝัน มีความต้องการ แต่การที่เธอปฏิเสธดอร์สันและกลับไปสู่พื้นที่ของครอบครัว แสดงให้เห็นการยินยอมที่จะกลับไปสู่บทบาทเดิมของตนเอง แทนที่จะเปลี่ยนแปลงและต่อต้าน ภายใต้กรอบของศีลธรรมที่กำกับอะแมนด้า บทบาทที่เหมาะสมของเธอจึงเป็นภาพของแม่และเมีย ไม่ใช่ภาพของผู้หญิงที่มีอิสระ ขบถต่อจารีตประเพณี หรือเลือกที่จะทำอะไรมได้ตามต้องการ ดังนั้นการบูชาความรักและทำตามความต้องการของตนเองจนละทิ้งกรอบของผู้หญิงดีไปจึงไม่เกิดขึ้น

การเสียชีวิตของดอร์สันในตอนจบของเรื่อง นอกจากเป็นการกำจัดความรุนแรงดังที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 3 นั้น หากมองในแง่ที่เชื่อมโยงกับอุดมการณ์ทางศาสนาซึ่งเป็นลักษณะการประพันธ์แบบเฉพาะตัวของสปาร์กส์ที่มักสอดแทรกแง่คิดในทางศาสนาในนวนิยายของเขาแทบทุกเรื่อง อาจกล่าวได้ว่าการเสียชีวิตของดอร์สันเป็นการไถ่บาป (redemption) ก็เป็นไปได้ เพราะเขาเคยขับรถชนนายแพทย์ของเมืองเสียชีวิต และทำที่สุดเขาเสียชีวิตจากการพยายามช่วยชีวิตลูกชายของนายแพทย์คนนั้น การวนซ้ำของเหตุการณ์จึงเหมือนการกลับมาที่บ้านเกิดของดอร์สันเพื่อที่จะชำระล้างความผิดในใจตนเองและได้ไถ่บาปโดยการแลกด้วยชีวิตของตนเอง และการที่เขาบริจาคหัวใจหรือสิ่งที่ดีที่สุดในชื่อเรื่อง “เดอะ เบสต์ ออฟ มี” ให้กับลูกชายของอะแมนด้าที่ประสบ

อุปนิสัยต้องผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจด่วน คล้ายกับการฟื้นคืนชีพในอีกแบบของศาสนาคริสต์ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าในความสัมพันธ์ของดอร์สันกับตัวละครแวดล้อมอื่นๆ เป็นไปในเชิงสอดคล้องกับอุดมการณ์ทางศาสนา

4.3 บทสรุป

ความสัมพันธ์หลากหลายรูปแบบระหว่างตัวละครเอกชายและตัวละครแวดล้อมแสดงให้เห็นรูปแบบของความเป็นชายที่หลากหลาย มีทั้งลักษณะความเป็นชายที่พึงประสงค์และความเป็นชายที่ไม่พึงประสงค์ ความเป็นชายแบบผู้ดูแลเป็นลักษณะความเป็นชายที่โดดเด่นและพบได้มากที่สุดในงานเขียนของสปาร์กส์ ตัวละครเอกชายทำหน้าที่ดูแลทั้งบุคคลในครอบครัวและนอกครอบครัว การทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลช่วยกระตุ้นให้ตัวละครเอกชายเรียนรู้บทบาทและความเป็นชายที่แสดงความนุ่มนวล ให้ความรักและความเอาใจใส่ต่อผู้อื่น

ภาพความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกชายเป็นปัจจัยสำคัญมากในการเสริมสร้างลักษณะความเป็นชายในนวนิยายคัตสวร ความอบอุ่น สนิทสนมระหว่างพ่อกับลูกชายแสดงให้เห็นการส่งผ่านความเป็นชายที่ใกล้ชิดเต็มไปด้วยความรัก ความเคารพ และความเชื่อฟัง ความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดีนักของพ่อกับลูกชายบางคู่แสดงให้เห็นการต่อรองลักษณะความเป็นชาย มีการเรียนรู้จากปัจจัยภายนอกครอบครัวเพื่อสร้างรูปแบบความเป็นชายที่เหมาะสม

ขณะที่ภาพความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกชายกับตัวละครหญิงนั้นมีทั้งการกดทับผู้หญิงและการให้อำนาจกับผู้หญิงในบางเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกชายนั้นเป็นไปในทางที่ไม่ค่อยดีนัก แม้เป็นคนที่สร้างปัญหาให้กับการดำรงไว้ซึ่งความเป็นชาย ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกชายกับตัวละครเอกหญิงมีทั้งการพึ่งพา การสร้างกรอบให้กับผู้หญิง และจำกัดพื้นที่และบทบาทให้กับผู้หญิงตามอุดมการณ์ปิตาธิปไตย

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษาลักษณะความเป็นชายที่ได้รับการนำเสนอในนวนิยายแนวโรมานซ์ของนิโคลัส สปาร์กส์จำนวน 8 เรื่อง พบลักษณะความเป็นชายหลายรูปแบบทั้งความเป็นชายแบบฉบับ ความเป็นชายที่ผู้ประพันธ์ไม่สนับสนุนและความเป็นชายแบบเฉพาะและได้รับการสนับสนุนจากผู้ประพันธ์

5.1 บทสรุป

5.1.1 ความเป็นชายในอุดมคติของนิโคลัส สปาร์กส์

5.1.1.1 ความแข็งแกร่ง ความอ่อนโยน และความเอื้ออาทร

การศึกษาตัวละครเอกชายและลักษณะความเป็นชายในนวนิยายคัดสรรของนิโคลัส สปาร์กส์ในวิทยานิพนธ์เรื่องนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกใช้การเปรียบเทียบลักษณะความเป็นชายในงานเขียนของสปาร์กส์กับลักษณะความเป็นชายแบบอำนาจนำ หรือ “Hegemonic Masculinity” ซึ่งเป็นความเป็นชายที่ถูกรับว่าเป็นกลุ่มต้นแบบของสังคมชายเป็นใหญ่ ผู้ชายที่มีคุณลักษณะสอดคล้องกับความเป็นชายแบบอำนาจนำนี้กล่าวได้ว่าเป็นผู้ชายที่มีอำนาจ มีบทบาทเหนือกว่าผู้ชายกลุ่มอื่นและได้รับการยอมรับชื่นชม

การเปรียบเทียบนี้นอกจากจะเพื่อให้เห็นลักษณะของความเป็นชายกระแสหลักที่ไหลเวียนอยู่ในสังคมอเมริกันร่วมสมัยแล้ว ยังเพื่อให้เห็นความเหมือนและความแตกต่างของลักษณะความเป็นชายในงานเขียนของผู้ประพันธ์ ส่วนที่ 2 ศึกษาลักษณะความเป็นชายโดยวิเคราะห์การนำเสนอรูปแบบความเป็นชายผ่านความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกชายและตัวละครชายและตัวละครหญิงในนวนิยายคัดสรรเพื่อเน้นให้เห็นว่า คุณสมบัติด้านใดของความเป็นชายเป็นคุณสมบัติพึงประสงค์ของผู้ประพันธ์ และความเป็นชายเหล่านั้นได้สนับสนุน ต่อต้าน หรือต่อรองกับอุดมการณ์ใดบ้างในสังคมอเมริกัน

จากการศึกษาพบว่าตัวละครเอกชายของสปาร์กส์มีทั้งลักษณะที่สอดคล้องและแตกต่างจากรูปแบบความเป็นชายแบบอำนาจนำ ความสอดคล้องกับผู้ชายกระแสหลักคือ รูปลักษณ์ภายนอกที่ดูบึกบึน แข็งแรง สร้างแรงดึงดูดและแสดงออกถึงอำนาจทั้งต่อตัวละครชายและตัวละครเอกหญิง อำนาจในการจ้องมองเปลี่ยนมือจากผู้ชายเป็นผู้หญิง ตัวละครเอกชายในเรื่องมีกล้ามเนื้อดูสวยงาม มีความเป็นพระเอกแบบฉบับของนวนิยายแนวโรมานซ์ ร่างกายที่แข็งแรงนี้จะมาพร้อมกับความเป็นชนชั้นล่างเป็นส่วนใหญ่และมีอาชีพที่แสดงออกถึงความเป็นชายในด้านการงานหนัก ใช้พลังกำลังและแรงงาน เช่น ช่างไม้ ช่างซุ้ดเจาะปิโตรเลียม นักสู่วิวกระทิง ช่างรับเหมาก่อสร้าง นักดับเพลิง เป็นต้น ชนชั้นทางสังคมของตัวละครเอกชายที่อยู่ในชนชั้นล่างเป็นส่วนมากนี้แตกต่างกับชนชั้นหลักของความเป็นชายแบบอำนาจนำที่มักเป็นชนชั้นกลางไปถึงชนชั้นสูง

อารมณ์ของตัวละครเอกชายนั้นมีความแตกต่างอย่างมากจากความเป็นชายแบบอำนาจนำที่ต้องมีความทนทานทั้งร่างกายและจิตใจ แต่ตัวละครเอกชายของสปาร์กส์มีความอ่อนไหวทุกคนมีบาดแผลฝังใจในด้านใดด้านหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่ออารมณ์และความรู้สึก เช่น การมีบาดแผลฝังใจจากการเป็นต้นเหตุให้พ่อเสียชีวิตของเทย์เลอร์ การขับรถชนนายแพทย์ประจำเมืองเสียชีวิตของดอร์สัน การบาดเจ็บสาหัสทั้งกายและใจจากอุบัติเหตุถูกกระทิงกระทืบปางตายของลูค เป็นต้น ความอ่อนไหวมีบาดแผลฝังใจของตัวละครเอกชายเช่นนี้ทำให้ความเป็นชายแบบเข้มแข็งถูกสั่นคลอนและลดทอนลงไป ความคาดหวังและการกดทับของอุดมการณ์พิทักษ์พิปไตยในกลุ่มผู้ชายทำให้เกิดสภาวะหลอกหลอนตนเองจากความรู้สึกผิดและความเสียใจ ความเศร้าหมองที่กัดกินในใจเป็นเวลานาน ส่งผลให้การแสดงออกความเป็นชายเต็มไปด้วยความสับสน ก่อให้เกิดวิกฤตความเป็นชายขึ้น

การเยียวยาและการต่อรองกับวิกฤตความเป็นชายนี้เกิดขึ้น ทั้งโดยจากการกระทำของตัวละครเอกชาย เช่น ลูคที่รวบรวมความกล้า ช่มความกลัวจนสามารถเอาชนะกระทิงที่เคยทำร้ายเขาในอดีตและปลดปล่อยความเครียดจากการถูกคุกคามความเป็นชายได้ด้วยตนเอง ขณะที่ตัวละครเอกหลายตัวได้รับความช่วยเหลือและเยียวยาจากตัวละครหญิง เช่น เทย์เลอร์ได้รับการเตือนสติและแนะวิธีแก้ปัญหาจากเพื่อนผู้หญิง ยอมเล่าเรื่องการเสียชีวิตของพ่อที่เขาเป็นต้นเหตุ

ให้เดินส่วนตัวละครเอกหญิงฟังเพื่อระบายความรู้สึกผิด หรือการเรตต์พร้อมจะปล่อยวางอดีตความรักกับภรรยาที่เสียชีวิตไปเพราะทะเลาะ การปล่อยวางเรื่องอดีตภรรยาที่ถูกรถชนของไมลส์เพื่อเริ่มต้นใหม่กับซาราาก็เช่นเดียวกัน การเยียวยาความรู้สึกและบาดแผลฝังใจโดยผู้หญิงและด้วยตนเองนั้นแสดงให้เห็นการพยายามที่จะต่อสู้กับความเป็นชายแบบอำนาจนำที่มุ่งเน้นให้ผู้ชายต้องเป็นชายที่แข็งแกร่งทางอารมณ์อย่างเดียว เปิดโอกาสให้ผู้หญิงเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของผู้ชาย

ลักษณะที่สำคัญอีกประการที่แตกต่างจากความเป็นชายแบบอำนาจนำอย่างชัดเจนคือการปฏิเสธความรุนแรงทุกรูปแบบของตัวละครเอกชาย โดยปกติความรุนแรงพบได้บ่อยในงานเขียนแนวโรมานซ์และในสังคมชายเป็นใหญ่ ความรุนแรงเป็นอีกหนึ่งลักษณะที่แสดงให้เห็นการเป็นผู้ชายแข็งแกร่งที่มีอำนาจ โดยกดให้ฝ่ายที่อ่อนแอกว่าต้องพ่ายแพ้ ตัวละครเอกชายของสปาร์กส์เป็นคนอ่อนโยนและพยายามหลีกเลี่ยงความรุนแรง เช่น ดอร์สันที่แม้จะเติบโตมากับครอบครัวที่นิยมความรุนแรง แต่หาทางหลบเลี่ยง แม้สุดท้ายแล้วไม่สามารถหนีออกจากสังคมที่รุนแรงของคนในครอบครัวได้ แต่ดอร์สันพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาไม่ใช่ผู้นิยมความรุนแรงโดยธรรมชาติ แต่ในสถานการณ์บางอย่างทำให้เขาจำเป็นต้องใช้ความรุนแรงเพื่อเอาตัวรอดและช่วยเหลือผู้อื่น การเสียชีวิตของตัวละครรองชายที่นิยมความรุนแรงอย่างคิธในเรื่อง*เดอะ ลัคกี้ วัน* ยิ่งเน้นให้เห็นว่าความรุนแรงไม่ใช่คุณสมบัติของความเป็นชายที่พึงประสงค์ของสปาร์กส์

ในความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครชายและตัวละครอื่นๆ นั้น คุณสมบัติของการเป็นผู้ดูแลในตัวละครเอกชายจะแสดงให้เห็นเด่นชัด ทั้งในด้านความสัมพันธ์แบบพ่อลูกที่แท้จริงและความสัมพันธ์ที่เสมือนพ่อ ความสัมพันธ์แบบเพื่อน มีการส่งผ่านความเป็นชาย การเรียนรู้ การเลียนแบบและการปฏิบัติตาม ภาพตัวละครชายที่เหมาะสมสำหรับสปาร์กส์คือ แสดงออกถึงความแข็งแรง ความเป็นวีรบุรุษ แต่มีความอ่อนโยน เอื้ออาทร เสียสละ และมีจิตใจดี เป็นผู้ดูแลที่ดี ซึ่งเป็นลักษณะที่ผสมผสานความเป็นชายแบบดั้งเดิมที่คนคุ้นเคยเข้ากับความเป็นชายที่มีคุณสมบัติทางด้านจิตใจมากขึ้น แสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของความเป็นชายที่มีการปรับเปลี่ยนไปตามสภาพสังคมและวัฒนธรรมอเมริกันที่เปลี่ยนแปลง เมื่อสังคมเกิดปัญหาการโดนรุกรานจากผู้ก่อการร้าย ลักษณะความเป็นชายแบบวีรบุรุษจะได้รับการนำเสนออย่างต่อเนื่อง

เช่น ในเรื่อง*เดียร์ จอห์น และเดอะ ลัคกี้ วัน* และยังเน้นให้เห็นความผูกพันมิตรภาพที่ดีในหมู่ทหารที่มีจุดร่วมเดียวกันในความรักชาติ ความรักเพื่อนพ้อง ร่วมต่อสู้ไปด้วย นอกจากความมุ่งมั่นเข้มแข็งในการต่อสู้ ยังมีคุณสมบัติทางด้านจิตใจที่แสดงออกถึงความเป็นมนุษย์มากขึ้นด้วยเช่นกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกนำเสนอให้เห็นอุดมการณ์ความเป็นพ่อที่หายไป มีการเปลี่ยนแปลงในสังคมอเมริกันร่วมสมัย อัตราที่สูงขึ้นทุกปีของการหายไปของพ่อในครอบครัวอเมริกันร่วมสมัยน่าจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สปาร์กส์ตระหนักถึงการเป็นต้นแบบความเป็นชายสำหรับลูกชาย พ่อในงานเขียนของสปาร์กส์จึงได้รับการนำเสนอว่าเป็นพ่อที่ดีเป็นส่วนใหญ่ มีบทบาทเชิงบวกต่อการสร้างอัตลักษณ์ความเป็นชาย พ่อที่สร้างความอึดอัดหรือความแปลกแยกกับตัวละครเอกชายจะได้รับการแก้ไข จัดการ ควบคุม เช่น การเรียนรู้และการเติบโตของจอห์นจากเรื่อง*เดียร์ จอห์น*กับพ่อที่ป่วยเป็นโรคมะเร็งกับการเข้าสู่สังคม แม้พ่อจะสร้างความรู้สึกแปลกแยกให้กับจอห์นแต่พ่อเป็นพ่อที่ดี ดูแลจอห์นมาอย่างดี เมื่อเขาเติบโตและได้เรียนรู้เพิ่มขึ้น เขาเข้าใจพ่อและมีความสุข

5.1.1.2 การเชิดชูศีลธรรม

ความเป็นชายแบบอำนาจนำนั้นเน้นอำนาจของผู้ชายในรูปของการประสบความสำเร็จ การสร้างรายได้ แต่ลักษณะเฉพาะในงานเขียนของสปาร์กส์คือตัวละครเอกชายนั้นแม้จะเป็นชนชั้นล่างที่ทำงานขายแรงงาน แต่จะมีคุณสมบัติด้านอื่นมาทดแทนนั่นคือความมีศีลธรรม เป็นคนดี อำนาจของผู้ชายในงานเขียนของสปาร์กส์จึงไม่ได้มาจากอำนาจแห่งเงิน แต่มาจากอำนาจของความมีศีลธรรม ศีลธรรมในที่นี้หมายรวมทั้งความซื่อสัตย์ตั้งใจทำงานของโนอาห์ต่อนายจ้าง ชาวยิวแม้จะไม่ใช่งานที่สร้างอนาคตหรือหารายได้มากนัก ความซื่อสัตย์ให้ผลตอบแทนอย่างคุ้มค่าในเวลาต่อมาเมื่อเขาได้มรดกจากนายจ้าง หรือการมีความดี ความเสียสละอย่างที่ดอร์สันบริจาคหัวใจและลูกชายของอะแมนด้าได้ใช้ทันเวลา เป็นต้น

คุณสมบัติโดยรวมที่สปาร์กส์ให้คุณค่า คือคุณสมบัติด้านจิตใจ ตัวละครเอกชายของสปาร์กส์อาจขาดในบางอย่าง แต่สิ่งที่มาทดแทนคือความดี ความเป็นพระเอกที่อบอุ่น พระเอกที่มี

ทั้งด้านบวกและด้านลบ พระเอกที่สามารถพบเจอได้ในโลกแห่งความเป็นจริง การสร้างตัวละครเอกแบบนี้เป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้งานเขียนของเขาได้รับความนิยมมากกว่า 20 ปี สปาร์กส์เข้าใจอารมณ์และความต้องการของนักอ่านผู้หญิงกลุ่มเป้าหมายหลัก ทำให้เขาสร้างตัวละครเอกชายที่มีทั้งบาดแผลทางใจหรือกายเพื่อกระตุ้นความสงสารเห็นใจ และมีความดี ศีลธรรมในใจที่ทำให้ผู้อ่านอยากเอาใจช่วยให้เขาได้รับผลตอบแทนที่ดีจากการทำดี คุณลักษณะต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นรูปแบบความเป็นชายที่พึงประสงค์ในนวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์

5.1.2 การตอกย้ำอุดมการณ์ปีตาธิปไตยในนวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกชายและผู้หญิงนั้นมีทั้งสองรูปแบบ แม้จะสลับกันเป็นฝ่ายนำหรือมีอำนาจเหนือกว่า แต่จะเห็นได้ชัดว่าแม้ตัวละครเอกชายแสดงให้เห็นลักษณะที่เข้าใกล้กับวิกฤติความเป็นชาย ถูกลดทอนความเป็นชาย หรือการไม่สามารถคงไว้ซึ่งความเป็นชายจากบาดแผลฝังใจ แต่ความสัมพันธ์กับตัวละครเอกหญิงและตัวละครหญิงอื่นๆ นั้น ยังแสดงให้เห็นการควบคุมผู้หญิงในกรอบของอุดมการณ์ปีตาธิปไตย ตัวละครเอกชายมีบทบาทและสถานะที่สูงกว่าตัวละครหญิงในบางเรื่อง ตัวละครแม่จะแตกต่างเป็นอย่างมากจากตัวละครพ่อ แม่ถูกนำเสนอว่าไม่มีบทบาทต่อการสร้างเสริมความเป็นชาย แต่เป็นตัวสร้างปัญหาหรือกระตุ้นให้เกิดความเครียด ความกดดันในใจของตัวละครเอกชาย เช่น แม่ของแอลดีที่ถูกดูถูกและเหยียดหยามคุณค่าของโนอาห์ลงเพราะอุดมการณ์แห่งชนชั้น

ตัวละครเอกหญิงที่แสดงออกให้เห็นลักษณะที่คุกคามหรือเป็นอุปสรรคต่อความเป็นชาย จะพบกับความไม่สมหวัง เช่น เทเรซ่าจากเรื่อง *เมสเสส อิน อะ บอทเทิล* ที่ต้องพลัดพรากจากคนรักในตอนจบของเรื่องเพราะเธอเลือกงานมากกว่าความรัก หรือซาวันนาห์จาก *เดียร์ จอห์น* เป็นต้น อย่างไรก็ตามความตายในงานเขียนของสปาร์กส์นั้นมีหลายมิติ อาจเป็นได้ทั้งการลงโทษหรือการไถ่บาปตามอุดมการณ์ทางศาสนา เปลี่ยนมิติความตายเป็นความตายที่สูงส่งเช่น การตายของดอร์สันจากเรื่อง *เดอะ เบสต์ ออฟ มี* ความสัมพันธ์แบบไม่เท่าเทียมระหว่างตัวละครเอกชายและตัวละครเอกหญิงอาจไม่ใช่เรื่องใหม่ในนวนิยายแนวโรมานซ์ แต่ก็แสดงให้เห็นมุมมองของนักเขียน

ชายที่พยายามสอดแทรกแนวคิดเรื่องผู้หญิงที่ดี ที่เหมาะสมให้กับนักอ่านผู้หญิงผ่านงานเขียนแนว
รักหวาน

5.2 ข้อเสนอแนะ

ประเด็นเรื่องความเป็นชายยังสามารถศึกษาต่อยอดได้อีกในงานเขียนประเภทอื่นๆ ที่ม
การนำเสนอตัวละครเอกชายที่โดดเด่น เช่น งานเขียนแนวอาชญาวิทยาย หรือศึกษางานเขียน
นวนิยายแนวโรมานซ์ในบริบทสังคมอื่นๆ นอกเหนือจากสังคมอเมริกัน เช่น สังคมเอเชียหรือสังคม
ยุโรป เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของสภาพสังคมที่ส่งผลต่อการนำเสนอตัวละครเอกชายหรือลักษณะ
ความเป็นชายที่แตกต่าง

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

จันนิภา. (2550). *लगร้กलगเสน่หา*. กรุงเทพฯ: มติชน.

ชุตินมา ปรระกาศวุฒิสาร. (2013). บ้าน ฝ้ ลิง: การ หลอกหลอน กับ ความ รุนแรง ทาง เพศ ใน เพลง สนวนยา.

วารสาร อักษรศาสตร์ (*Journal of Letters*), 42(1), 61-105.

ทอแสง เซาว์ชุติน. (2558). ปมโอบิปลและแผลฝ้ใจในวรรณกรรมและภาพยนตร์สมัยใหม่. Retrieved 18

ธันวาคม, 2559, from

<https://www.facebook.com/dreammyththai/posts/554208151400575>

ไทวีกา อิงสันเทียะ. (2555). *บริโภคนิยมและวิกฤตความเป็นชายในนวนิยายอเมริกันร่วมสมัย*. (ปริญญา

มหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (2545) (1 ed.). กรุงเทพฯ

ราชบัณฑิตยสถาน.

อัศวิน ซาบารา. (2551). *ภาพความเป็นชายจากการสร้างตัวละครหลักในภาพยนตร์ของมาร์ติน สกอร์เซซี*.

(ปริญญามหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

ภาษาอังกฤษ

Bellini, M. E. (2010). *“Wanted: Dead or alive?” Masculinities and US military intervention in Afghanistan*: University of Denver.

Brainbalance. (2006). Sensory-motor. Retrieved 2 March, 2017, from

<https://www.brainbalancecenters.com/our-program/integrated-approach/sensory-motor/>

Chang, T. Y. (2013). *Female Pleasure in Nicholas Sparks' Romances: The Notebook, Message in a Bottle and Dear John* (Thesis).

<http://ezproxy.car.chula.ac.th/login?url=http://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=edsbas&AN=edsbas.ftchengchi.oai.http...nccur.lib.nccu.edu.tw..140.119.63625&site=eds-live>

childdevelopmentinstitute. (2003). *The Ages and Stages of Child Development*.

Retrieved 3 September, 2016, from <https://childdevelopmentinfo.com/ages-stages/#.WW2-koTyjIU>

- Churchwell, S. (2012). *Master of Sentiment: The Romances of Nicholas Sparks Must Read Rediscovering American Bestsellers from Charlotte Temple to the Da Vinci Code*. New York: Continuum.
- CNN. (2016). September 11, 2001: Background and Timeline of the Attacks. Retrieved 2 July, 2017, from <http://edition.cnn.com/2013/07/27/us/september-11-anniversary-fast-facts/index.html>
- Connell, R. (1990). *An Iron man: The Body and Some Contradictions of Hegemonic Masculinity Sociological perspectives in sport: The games outside the games*. New York: Routledge.
- DailySun. (1998). *The Notebook*. New York: Warner Books.
- Donaldson, M. (1993). What is Hegemonic Masculinity? *Theory and society*. Retrieved 1 July, 2017, from <https://works.bepress.com/mdonaldson/1/>
- Edwards, T. (2006). *Cultures of Masculinity*. New York: Routledge.
- Essed, P., Goldberg, D. T., & Kobayashi, A. (2009). *A Companion to Gender Studies*. Massachusetts Wiley-Blackwell.
- Felluga, D. (2011). Modules on Freud: Transference and Trauma. <http://www.purdue.edu/guidetotheory/psychoanalysis/freud5.html>
- Fuchs, B. (2004). *Romance*. New York: Routledge.
- Gardiner, J. K. (2002). *Masculinity Studies and Feminist Theory*. New York: Columbia University Press.
- Gerschick, T. J., & Miller, A. S. (2005). Coming to Terms: Masculinity and Physical Disability. In M. B. Zinn, Hondagneu-Sotelo, P., Messner, M. A., & Denissen, A. M. (Ed.), *Gender through the Prism of Difference*. New York: Oxford University Press.
- Glover, D., & Kaplan, C. (2001). *Genders*. New York: Routledge.
- History. (2010). 9/11 ATTACKS. Retrieved 2 July, 2017, from <http://www.history.com/topics/9-11-attacks>
- Kahn, J. S. (2009). *An Introduction to Masculinities*. Chichester: Wiley-Blackwell.
- Kilmartin, C. T. (2000). *The Masculine Self*. Boston: McGraw-Hill.

- Kimmel, M. S. (1987). *Changing Men: New Directions in Research on Men and Masculinity*. California: Sage Publications, Inc.
- Kinsale, L. (1992). The Androgynous Reader: Point of View in the Romance. *Dangerous men and adventurous women*, 31-44.
- Krentz, J. A. (1992). *Dangerous Men and Adventurous Women: Romance Writers on the Appeal of the Romance*: University of Pennsylvania Press.
- Mayer, T. (2006). Nicholas 'Sparks' Fire among Local Fans with Book Signing. Available from EBSCOhost edsggo, from McClatchy-Tribune Information Services
<http://ezproxy.car.chula.ac.th/login?url=http://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=edsggo&AN=edsgcl.153713693&site=eds-live>
- Milestone, K., & Meyer, A. (2012). *Gender and Popular Culture*. Cambridge: Polity.
- Mitchell, K. (2012). Gender and Sexuality in Popular Fiction *The Cambridge Companion to Popular Fiction*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nicholassparks. (2002). Biography. Retrieved 2 May, 2015, from
<http://nicholassparks.com/about/>
- Peay, P. (2015). The Traumas of 9/11 and its Effects on the American Psyche. Retrieved 30 June 2017, from <https://www.psychologytoday.com/blog/america-the-couch/201509/the-traumas-911-and-its-effects-the-american-psyche>
- Pierleoni, A. (2010). Novelist, former Sacramentan Nicholas Sparks to speak about "Safe Haven". Available from EBSCOhost edsnbk, from McClatchy - Tribune Information Services
<http://search.proquest.com/docview/751486182?accountid=15637>
- Poladia, C. (2015). The United States After 9/11: 6 Things That Have Changed Since 2001. Retrieved 2 July, 2017, from <http://www.ibtimes.com/pulse/united-states-after-911-6-things-have-changed-2001-2093156>
- Radway, J. A. (2009). *Reading the Romance: Women, Patriarchy, and Popular Literature*: Univ of North Carolina Press.
- Ramsdell, K. (2012). *Romance Fiction: A Guide to the Genre*. California: ABC-CLIO.

- Regis, P. (2013). *A Natural History of the Romance Novel*. Pennsylvania: University of Pennsylvania Press.
- RWA. (2014). Romance Statistics. Retrieved 5 August 2015, from <https://www.rwa.org/p/cm/ld/fid=580>
- Seidel, K. G. (1992). Judge Me by the Joy I Bring. *Krentz, Dangerous Men*, 159-179.
- Seidler, V. J. (2003). *Rediscovering Masculinity: Reason, Language and Sexuality*. New York: Routledge.
- Sparks, N. (1998). *The Notebook*. New York: Warner Books.
- Sparks, N. (2000). *The Rescue*. New York: Grand Central Publishing.
- Sparks, N. (2006). *Dear John* New York: Warner Books.
- Sparks, N. (2008). *The Lucky One*. New York: Grand Central Publishing.
- Sparks, N. (2011). *The Best of Me*. New York: Grand Central Publishing.
- Sparks, N. (2013). *The Longest Ride*. New York: Grand Central Publishing.
- Sparks, N. (2016). *Message in a Bottle*. New York: Grand Central Publishing.
- Sparks, N., & Sparks, M. (2004). *Three Weeks with My Brother*. New York: Grand Central Publishing
- Swyers, A. (2014). The Secret Lives of Male Romance Novelists Retrieved 5 August, 2014, from <http://airshipdaily.com/blog/the-secret-lives-of-male-romance-novelists>
- Whitehead, S. M. (2006). *Men and Masculinities: Key Themes and New Directions*. Cambridge: Polity.
- Whitehead, S. M., & Barrett, F. (2001). *The Masculinities Reader*: John Wiley & Sons.
- Wood, J. (2010). How We've Changed Since 9/11. Retrieved 1 July, 2017, from <https://www.infoplease.com/us/history/how-weve-changed-911/>

ภาคผนวก

เรื่องย่อจากนวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์

1. *The Notebook*

ความรักของโนอาห์ คัลฮูนหนุ่มชนชั้นล่างกับสาวชนชั้นสูงแอลลีสัน เนลสันหรือแอลลีที่เผชิญอุปสรรคหลากหลาย เรื่องเล่าโดยโนอาห์ ชายชราวัย 80 ปีที่พักอยู่สถานดูแลคนชราเพื่อดูแลภรรยาที่ป่วยเป็นโรคความจำเสื่อม โนอาห์จะอ่านสมุดบันทึกเรื่องความรักของทั้งคู่ในอดีตให้เธอฟังทุกวัน บันทึกย้อนกลับไปตอนโนอาห์อายุ่าง 31 ปี โนอาห์อยู่คนเดียว คนที่เขาสนิทด้วยมีแค่ก๊สเพื่อนบ้านผิวสีที่กล่าวว่าเขาทำงานหามรุ่งหามค่ำเพราะถูกหลอกหลอนด้วยความทรงจำจากความรักครั้งแรกเมื่อ 14 ปีก่อน โนอาห์อายุ 17 ปี แอลลีอายุ 15 ปี พ่อของแอลลีมาทำงานในบ้านเกิดของโนอาห์ ทั้งสองพบและรักกันในช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนจะเลิกราเมื่อ แอลลีต้องย้ายกลับไปพร้อมครอบครัว โนอาห์ส่งจดหมายไปหาเธอทุกเดือน แต่ไม่เคยได้รับจดหมายตอบกลับ สองปีที่ผ่านมาผ่านไปเขาเลิกติดต่อหรือตามหาเธอ โนอาห์ทำงานกับนายจ้างชาวยิวที่ชอบในตัวเขามากและแบ่งหุ้นให้หลังจากนายจ้างเสียชีวิต เขาใช้เงินซื้อบ้านในฝันของเขากับแอลลีหลังจากกลับจากเป็นทหารในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 อยู่ 3 ปี

แอลลีกำลังจะแต่งงานกับลอน ทนายความอนาคตไกลในอีก 3 สัปดาห์เมื่อเธอเห็นบทความเรื่องบ้านกับโนอาห์ เธอตัดสินใจเดินทางมาพบเขา แอลลีรักลอนแต่ยังโหยหาบางอย่าง การได้เจอกับโนอาห์กระตุ้นให้เธอมีชีวิตชีวาและกลับมาดูรูปที่เคยเป็นกิจกรรมที่เธอเคยรักมาก แต่ต้องหยุดทำเพราะพ่อกับแม่บอกว่า เป็นงานที่ไม่สร้างอนาคต แอลลีได้เป็นตัวของเธอเองอีกครั้ง แม่ของเธอเดินทางมาพบเพื่อบอกว่าลอนกำลังเดินทางมา และนำจดหมายที่โนอาห์เคยเขียนถึงเธอมาให้ สองแม่ลูกเข้าใจกันมากขึ้น บันทึกจบลงที่แอลลีอ่านจดหมายของโนอาห์และเดินเข้าไปคุยกับลอนที่มารอพบเธอ เมื่อโนอาห์อ่านบันทึกถึงตอนจบ แอลลีในวันที่อารมณ์ดี มีสติจะถามว่าผู้หญิงในบันทึกเลือกใครระหว่างคู่มั่นกับคนรักเก่า บางครั้งเธอจำตัวเองได้ ส่วนใหญ่เธอลืมแต่อาการของเธอถือว่าดีราวกับปาฏิหาริย์หากเทียบกับคนไข้โรคนี้ โนอาห์เชื่อว่าเป็นเพราะการฟังเรื่องราวความรักของทั้งสอง โนอาห์ป่วยหนักแต่ไม่ย่อท้อ แม้หลายครั้งเธอหวาดกลัว เห็นภาพหลอนและไล่เขา เขามักครุ่นคิดถึงเรื่องราวในอดีตและลูกๆ ทั้ง 5 ในตอนท้ายของเรื่องโนอาห์เกิดอาการเส้นเลือดในสมองแตกแล้วร่างกายซีกขวาอ่อนแรง แม้จะลำบากแต่เขายังคงไปพบเธอ

ในวันครบรอบวันแต่งงานปีที่ 49 ในอาห์แอบเดินไปหาแอลลีที่ห้องในตอนกลางคืน เขาสัมผัสผ้าเรือนผมของเธอเบาๆ ซึ่งปลุกให้เธอตื่นขึ้นมา คืนนี้แอลลีจำเขาได้และเรียกชื่อของเขา และบอกว่าคิดถึงเขาเหลือเกิน

2. Message in a Bottle

เทเรซ่าถือจดหมายที่หมึกเริ่มจาง 3 ฉบับขึ้นมาอ่าน หลังจากอ่านจบเธอมองไปที่ชายหาด นึกถึงวันแรกที่เธอพบจดหมายของการ์เรตต์ เทเรซ่าคอลัมนิสต์มายวัย 36 ส่งเควินลูกชายวัย 12 ปี ไปหาพ่อของเขาก่อนเดินทางมาพักผ่อนพร้อมกับเดียนน่า เธอพบขวดแก้วบรรจุจดหมาย เทเรซ่าอ่านจดหมายของผู้ชายชื่อการ์เรตต์ถึงคนรักชื่อแคทรีน เธอรู้สึกประทับใจจนร้องไห้ เดียนน่าชวนให้ลงจดหมายในคอลัมน์ มีคนชื่นชอบเป็นจำนวนมาก วันหนึ่งมีคนโทรศัพท์มาหาเทเรซ่าบอกว่า เธอมีจดหมายแบบเดียวกันแต่จากคนละปี จดหมายฉบับที่ 3 เธอพบในบทความบนอินเทอร์เน็ต เทเรซ่ารู้สึกถูกดึงดูดด้วยความเศร้าและความรักของการ์เรตต์มาก เดียนน่าแนะนำให้ไปตามหาเขาโดยการสืบจนพบชื่อจริงและที่อยู่

เทเรซ่าเดินทางจากบอสตันไปหาเขาที่ร้านที่เขาเป็นครูสอนดำน้ำในเมืองชายฝั่งของนอร์ธ แคโรไลนา ทั้งสองได้พูดคุยและประทับใจกัน จนตกลงใจคบกันในที่สุด เทเรซ่าได้รู้ว่าแคทรีนเสียชีวิตจากการถูกรถชนขณะตั้งครรภ์ การ์เรตต์ยังคงคิดถึงภรรยา เขาฝันถึงเธอบ่อยครั้ง เจปพ่อของเขาเสียภรรยาไปเช่นกันพยายามช่วยไม่ให้เขาอยู่คนเดียว เมื่อเทเรซ่ากลับบอสตัน สองติดต่อกัน และสลับมาหากัน การ์เรตต์เข้ากันได้ดีกับเควิน

ความรักระยะไกลเริ่มมีปัญหาเมื่อเทเรซ่าติดงานบ่อย ทั้งสองทะเลาะกันบ่อยขึ้น การ์เรตต์ขอให้เธอย้ายไปอยู่กับเขา เทเรซ่าไม่เห็นด้วยเพราะงานของเธอกำลังก้าวหน้าและไม่ต้องการให้เควินต้องย้ายโรงเรียน การ์เรตต์พบจดหมาย 3 ฉบับที่เขาเขียนถึงภรรยาเก่าและโกรธที่เธอปิดบังเขา เทเรซ่าบินตามมาอธิบายเรื่องจดหมายและบอกเลิกเพราะไม่เห็นว่าการทั้งสองจะก้าวต่อไปได้ถ้าการ์เรตต์ยังยึดติดกับแคทรีน แม้การ์เรตต์จะคิดได้และขออภัยไม่ให้เธอจากไปแต่เธอไม่ฟัง พ่อของเขายยายามเตือนสติเรื่องการปล่อยวางเพราะไม่อยากให้การ์เรตต์เป็นเหมือนตนเอง การ์เรตต์ฝันเห็นแคทรีน เขาสารภาพว่าไม่กล้าเริ่มต้นใหม่เพราะรู้สึกผิดต่อเธอ แคทรีนหัวเราะและบอกว่าเธอ

พาขวดแก้วนั้นไปหาเทเรซ่า การ์เรตต์เขียนจดหมายฉบับสุดท้ายบอกลาแคทรินและเอาเรือออก จากฝั่งไปโยนขวดแก้วในน่านน้ำที่เธอเคยจินตนาการกับแคทรินว่าเป็นทางไปสูยุโรปสถานที่ที่เธอ ต้องการไปมาก เธอเขียนจดหมายถึงเธอทั้ง 17 ฉบับที่ผ่านมาเพราะหวังว่ามันจะเดินทางไปถึงที่ นั้นได้ การ์เรตต์เสียชีวิตจากเรือล่มเพราะพายุถล่ม

หลังจากงานศพ เทเรซ่าพบจดหมายในขวดแก้วที่การ์เรตต์ส่งมาหลายวันก่อน การ์เรตต์ ขอโทษและขอโอกาสแก้ตัว หนึ่งปีผ่านไปเทเรซ่าเริ่มรู้สึกเศร้าน้อยลงแต่ยังคงคิดถึงเขา สามเดือน ก่อนเจปโทรบอกเธอว่าถึงเวลาแล้วที่เธอจะก้าวไปข้างหน้า เธอร้องไห้ทั้งคืนและเดินทางไป ชายหาดที่เธอพบจดหมายครั้งแรก เธอเขียนจดหมายให้อภัยและเข้าใจเขาเพราะตอนนี้เธอรู้สึก แบบเดียวกัน เธอขอบคุณเขาที่เข้ามาให้เธอรักและรักเธอ และขอบคุณมากที่เขาเป็นตัวช่วยให้ เธอเห็นว่าวันหนึ่งเธออาจจะปล่อยวางและก้าวหลุดพ้นจากความเศร้าได้ เทเรซ่าใส่จดหมายใน ขวดแก้วแล้วก็โยนออกไปทะเล

3. *The Rescue*

เดนิสขับรถกลับบ้านในกลางดึกคืนหนึ่งพร้อมไคล์ลูกชายวัย 4 ขวบขณะมีพายุ เธอหัก หลบกวางจนรถพุ่งเข้าชนกับต้นไม้ข้างทาง หญิงสาวสลบไปก่อนจะฟื้นขึ้นเมื่อได้ยินเสียงผู้ชาย เรียก เทย์เลอร์ แมคอะเดนเป็นนักดับเพลิงอาสาสมัครที่มาช่วยเหลือ เดนิสหัวแตก เทย์เลอร์และ คนอื่นๆ ช่วยตามหาไคล์ที่หายไป เดนิสบอกทุกคนว่าอย่าตะโกนเรียกชื่อไคล์เพราะเขามีปัญหา เรื่องการพูดและไม่ได้ตอบกับเสียงเรียก เดนิสถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลโดยที่เธอไม่ต้องการเพราะ เป็นห่วงลูก เธอมีไคล์คนเดียวในชีวิตหลังจากพ่อแม่ ตายายจากไป พ่อของไคล์เป็นแค่ผู้ชายที่เจอ ในงานปาร์ตี้ แม่ของเทย์เลอร์ซึ่งเป็นเพื่อนสมัยเด็กของแม่ของเดนิสมาอยู่เป็นเพื่อน เทย์เลอร์พบ ไคล์นั่งหลบในที่พัดตากยิงเปิดหลังจากตามหา 5 ชั่วโมง

ทักษะการพูดของไคล์เท่ากับเด็ก 2 ขวบ เดนิสตัดสินใจย้ายมาอยู่ที่บ้านของตายายและ แม่เพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายและทำงานเป็นสาวเสิร์ฟเพื่อให้มีเวลาตอนกลางวันสอนการพูดให้ไคล์ เธอฝันอยากให้ไคล์พูดว่าเขารักเธอได้เองโดยที่เธอไม่ต้องสอนให้เขาพูดตาม ไคล์ชอบเทย์เลอร์ มาก ทั้งสองเข้ากันได้ดี เทย์เลอร์ช่วยสอนหลายอย่างให้ไคล์ และอาสาไปรับส่งเธอที่ทำงานทุกวัน

หลังจากคบกันเพราะรถเธอพังเหลือเพียงจักรยาน ไคลมีพัฒนาการดีขึ้นมาก ความสัมพันธ์ดูจะไปได้ดีแต่หลังจากที่เริ่มสนิทกันมากขึ้น เทย์เลอร์เริ่มห่างเหินและเปลี่ยนไป ทั้งสองทะเลาะกันบ่อยขึ้นและเดนิสไม่เข้าใจเทย์เลอร์

เทย์เลอร์มีอดีตที่หลอกลอนเขา ตอนอายุ 9 ขวบเกิดไฟไหม้บ้าน เขาติดอยู่ที่ห้องใต้หลังคาและไม่กล้ากระโดดลงมา พ่อเข้าไปช่วยจนตายในกองเพลิง เขาโทษตัวเองมาตลอดว่าเป็นคนทำให้พ่อตาย เทย์เลอร์ฝันร้ายและนึกถึงเหตุการณ์วันนั้นเสมอ เขามาเป็นนักดับเพลิงอาสาสมัครเพื่อไม่ให้ใครต้องสูญเสียคนที่รัก เขามักจะมีอาการสั่นไปทั้งตัวและฝันร้ายเมื่อกลับจากทำงาน มิซท์เพื่อนสนิทซึ่งเป็นอาสาสมัครเช่นกันเห็นว่าเทย์เลอร์ชอบเสียงมากเกินไป มิซท์จะเลิกเป็นอาสาสมัครแล้วเพราะเขามีลูก 4 คนให้ดูแล เขาไม่ยอมให้อะไรเกิดขึ้นกับตัวเองและบอกเทย์เลอร์ให้เลิกทำงานนี้ด้วยเพราะเตือนสติเทย์เลอร์เรื่องเดนิสและไคลล์และเรื่องอนาคต เทย์เลอร์โกรธที่เพื่อนพูดแทงใจดำ เขายังถอยห่างจากเดนิสมากขึ้น

เกิดไฟไหม้ใหญ่ที่โกดังสินค้า เทย์เลอร์ช่วยนักดับเพลิงได้เพียงคนเดียว เขาตกตะลึงเมื่อรู้ว่ามิซท์คือคนที่เขาช่วยไม่ทัน เทย์เลอร์ฝันร้ายมากขึ้น เขานึกถึงพ่อกับมิซท์และรู้สึกผิด เขาพยายามแก้ไขโดยไปช่วยดูแลเมลิสสาวรกรยาของมิซท์และลูก เมลิสสาวจะย้ายไปอยู่อีกเมือง เธอบอกว่าเขาไม่จำเป็นต้องมาช่วยเหลือเธอเหมือนกับที่เขาอยากจะช่วยเหลือคนอื่นเพราะความรู้สึกผิด แม่มาหาเทย์เลอร์ที่บ้าน มาขอโทษที่แม่ไม่สามารถช่วยให้เขาเลิกโทษตัวเอง แม่อยากให้เขามีชีวิตต่อไป เทย์เลอร์ตัดสินใจไปขอโทษเดนิสและระบายความรู้สึกเรื่องพ่อ ไคลล์บอกแม่ว่าเขารักแม่ได้ในที่สุดซึ่งทำให้เดนิสถึงกับร้องไห้ด้วยความซาบซึ้ง เทย์เลอร์มีลูกชายอีกคนและตั้งชื่อให้ว่ามิซท์เพื่อเป็นการระลึกถึงเพื่อนสนิทของเขาที่จากไป

4. A Bend in the Road

คนเล่าเรื่องผู้ชายเกริ่นว่าเขาจะเล่าเรื่องราวความรักของไมลส์กับซาราห์ และมีชีวิตที่รกรยาของไมลส์ซึ่งเป็นเรื่องราวของความรักกับการให้อภัย เรื่องย้อนกลับไปที่ 1988 สองปีหลังจากมิซท์เสียชีวิต ไมลส์ซึ่งเป็นผู้ช่วยนายอำเภอยังคงถูกหลอกลอนจากความลุ่มหลงใน

การคลี่คลายคดีและหมกมุ่นอยู่กับการอ่านแฟ้มข้อมูลคดีของมิสซี ชีวิตของไมลส์หลังมิสซีจากไป
เต็มไปด้วยวุ่นวาย โจนาห์ลูกชายอายุ 6 ขวบมักฝันร้าย ไมลส์รู้สึกเหนื่อยล้าและเริ่มสูบบุหรี่จัด

ไมลส์ได้รับจดหมายเรียกพบจากครูประจำชั้น ป. 1 ของโจนาห์ชื่อซาราห์ซึ่งเพิ่งหย่าขาด
จากสามีเพราะเธอไม่สามารถมีลูกได้ ซาราห์สังเกตเห็นความผิดปกติของโจนาห์เมื่อเขาวาดรูปส่ง
แทนทำการบ้าน โจนาห์อ่อนแทบทุกวิชา ครูคนอื่นสงสัยว่าแม่ของเขาเสียชีวิตและโจนาห์มักร้องไห้
เอาหัวโขกโต๊ะจึงไม่บังคับให้เขาทำการบ้าน ซาราห์อาสาสอนพิเศษให้กับโจนาห์หลังเลิกเรียนเมื่อรู้
ว่าไมลส์มักจะไม่ว่าง ไมลส์และซาราห์ติดใจกันและกันตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ โจนาห์เข้ากับเธอได้ดี
มากและมีพัฒนาการเรื่องเรียนดีขึ้นเรื่อยๆ

ซิมส์ ชายขี้เมาโกหกไมลส์เพื่อเอาตัวรอดจากการโดนขังคุกว่าไอทิสอันธพาลประจำเมืองที่
เคยมีเรื่องกับไมลส์หลายครั้งเป็นคนขับรถชนมิสซี ไมลส์เชื่อและจับกุมไอทิสด้วยความรุนแรงเกิน
กว่าเหตุและโดนสั่งพักงาน ไอทิสถูกปล่อยตัวเพราะไม่มีหลักฐานเพียงพอ ไมลส์โกรธที่ทุกคนไม่
เชื่อว่าไอทิสอาจเป็นคนฆ่ามิสซี เขาเริ่มเอาแฟ้มคดีมาดูตลอดจนลี้มสนใจลูกชายและซาราห์
เขาเริ่มขัดแย้งกับซาราห์เรื่องความคิดว่าไอทิสคือฆาตกร ซาราห์เล่าให้ไบรอันน้องชายฟัง ไบรอัน
ตกใจเพราะเขาคือคนที่ขับรถชนมิสซี เขาตัดสินใจเล่าให้พี่สาวฟัง ไบรอันรู้สึกผิดกับอุบัติเหตุมาก
เขาหวาดกลัวแต่ไม่กล้าบอกตำรวจ ได้แต่แอบมาร่วมงานศพมิสซี นำดอกไม้วางที่หลุมศพทุก
สัปดาห์ ย่องไปดูไมลส์กับโจนาห์ที่บ้านยามค่ำคืนรวมทั้งที่โรงเรียนมาตลอดหนึ่งปีจนเห็นว่าสอง
พ่อลูกเริ่มดีขึ้น เขาก็วางใจและหยุดการมาแอบดู

ซาราห์พาไบรอันไปสารภาพความผิดกับไมลส์ว่ามิสซีตกใจหมาดำที่กระโจนหาเธอจน
ถลาเข้ามาในเขตถนนและถูกรถพุ่งชน ไมลส์โกรธมาก คิดว่าเขาพูดปดและคิดว่าซาราห์รู้เรื่องมา
ตลอดแต่ปกปิด ไมลส์ใส่กุญแจมือไบรอันแล้วลากขึ้นรถ เขาได้เถียงกับไบรอันจนขับกินเลนเกือบพุ่ง
ชนรถอีกคนแต่สามารถหักหลบทัน ไมลส์ได้คิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุเหมือนกับที่เกิดกับมิสซี
เขาเริ่มสังเกตเห็นรอยทางผ่านของหมาที่ซ่อนอยู่ในพุ่มไม้ ไมลส์ปล่อยไบรอันไปแต่เลิกกับซาราห์
ซาร์ลีนายอำเภอเพื่อนสนิทของไมลส์เตือนสติให้เขาปล่อยวาง หกวันหลังจากนั้นไมลส์กลับไปคบ
ซาราห์ ไบรอันจบเรื่องโดยการเล่าเรื่องตนเองว่าเขาเป็นแพทย์และแต่งงานแล้ว เขารักษาสัญญาที่

จะไม่บอกใครอย่างเคร่งครัด เขาเขียนเรื่องนี้บนกระดาษและจะจุดไฟเผาหลังจากเขียนเสร็จ เขาเพียงแค่อายากเล่า เขารู้ว่าไมลส์ปล่อยเขาเพื่อปกป้องใจนาห์ไม่ให้ต้องเติบโตมาพร้อมกับเรื่องอื้อฉาว ไบรอันไม่ค่อยได้ไปเยี่ยมพี่สาว นานๆ ถึงจะได้คุยกันตอนดึกๆ และซาราห์มาเยี่ยมเขาเพียงคนเดียวเสมอ

5. Dear John

จอห์นแอบมองซาวันนาห์จากเนินเขาเหนือบ้านไร่ของเธอ และคิดถึงความหลังเมื่อ 6 ปีก่อน จอห์นอาศัยอยู่กับพ่อ แม่ของเขาหายไปจากชีวิตของเขาตั้งแต่เขายังเล็กมาก พ่อของจอห์นเป็นบุรุษไปรษณีย์เงี้ยวๆ เก๋ไก๋ ไม่มีสังคมนอกบ้าน เขามีจอห์นในวัย 43 ปี ไม่ค่อยแสดงอารมณ์หรือโอบกอดแต่เลี้ยงดูจอห์นมาเป็นอย่างดีเต็มความสามารถ บ้านจอห์นยากจน ตอนเด็กจอห์นกับพ่อก็มีช่วงเวลาดีๆ ร่วมกันคือการสะสมเหรียญกษาปณ์ เมื่อจอห์นเป็นวัยรุ่นเขาเริ่มรู้สึกเบื่อของสะสมนี้ จอห์นเริ่มทำตัวเกเรคบเพื่อนไม่ดี สูบบุหรี่ มีเรื่องชกต่อย การเรียนตกต่ำ และห่างเหินกับพ่อ เขาสมัครเป็นทหารบกและได้ไปฝึกที่ประเทศเยอรมันนี่ เขากลับมาติดต่อกับพ่อ ระหว่างที่ฝึกพ่อเขียนจดหมายถึงเขาทุกเดือน

เขารู้สึกว่าตัวเองโตขึ้นและพยายามจะเข้าใจพ่อ แต่บ่อยครั้งเขารู้สึกอึดอัดเพราะพ่อเหมือนปิดตัวเอง จอห์นได้พบซาวันนาห์ระหว่างที่เขากลับมาพักที่บ้าน เธอเป็นอาสาสมัครมาสร้างบ้านให้กับมูลนิธิ ทั้งสองเข้ากันได้ดีและตกหลุมรักกันและกันแม้จะเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน ซาวันนาห์ได้พบพ่อของจอห์นและสงสัยว่าเขาน่าจะมีอาการป่วยจากความผิดปกติทางสมอง เธอเรียนสาขาการศึกษาพิเศษและเคยดูแลคนอ่อนของทิมเพื่อนบ้านข้างไร่ที่เป็นออทิสติก เธอจึงมองออกจอห์นโกรธมากในตอนแรกแต่เข้าใจมากขึ้น เขาเริ่มปรับตัวเองให้เข้ากับพ่อ

จอห์นกลับไปประจำการ ซาวันนาห์เขียนจดหมายให้เขาเปิดอ่านบนเครื่อง เธอบอกว่าจะรอให้เขากลับมาและแต่งงานกัน พร้อมทั้งบอกเขาว่าให้มองดวงจันทร์ถ้าคิดถึงกัน หนึ่งปีผ่านไป จอห์นได้กลับมาหาซาวันนาห์ จอห์นไปพักอยู่กับซาวันนาห์ที่ห้องพักของเธอ เขาเริ่มรู้สึกถึงความแตกต่างระหว่างชีวิตของซาวันนาห์กับตนเอง เธอดูเหมือนอนาคตในขณะที่เขายังไม่มีอะไร จอห์นรู้สึกไม่พอใจที่เธอไม่ค่อยมีเวลาให้เขา ทั้งสองเริ่มทะเลาะกันบ่อยครั้ง ทุกอย่างเลวร้ายขึ้นเมื่อเกิด

เหตุการณ์ 11 กันยายน จอห์นสมัครต่ออายุการเป็นทหารและถูกส่งเข้าไปในอิรัก พ่อของเขาหัวใจล้มเหลว จอห์นรีบกลับมาดูแล ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกดีขึ้น แต่กับชาววันนาห์แย่งลง วันหนึ่งเขาได้รับจดหมายบอกเลิกจากเธอ

เขาต่ออายุการเป็นทหารหลายครั้ง เขาได้วันพักมากกว่าเดิม ใช้เวลากับพ่อเต็มที่ ทำกิจกรรมร่วมกันและช่วยกันตามหาเหรียญกษาปณ์ บรรยายกาศระหว่างพ่อลูกดี เมื่อพ่อหัวใจล้มเหลวครั้งที่สองจอห์นต้องส่งพ่อไปอยู่บ้านพักฟื้นคนไข้ระยะยาวจะได้มีคนดูแลพ่อตลอด พ่อกลัวมาก พ่อบอกให้เขาชุดเหรียญกษาปณ์ 16 หีบจากสวนหลังบ้าน เขาพาพ่อไปส่งแล้วร้องไห้ เมื่อเห็นพ่อทำหน้าที่หว่านดักจิ้งจอก จอห์นขอโทษที่ต้องพาพ่อมาอยู่ที่นี่แต่เขาเป็นห่วงพ่อ พ่อพยายามยอมรับมากขึ้น เขากลับไปประจำการและพ่อตายหลังจากนั้น 7 สัปดาห์

เมื่อพ่อเสียชีวิตจอห์นกลับมาทำพิธีศพและได้พบทนายความที่นำเอกสารทั้งหมดมาให้ เขา จอห์นได้รู้ว่าพ่อวางแผนทุกอย่างตั้งแต่เขาเกิด ระบุรายละเอียดทุกอย่างไว้อย่างชัดเจน จอห์นขายบ้านและของบางส่วนก่อนจะเดินทางไปหาชาววันนาห์ เขาเห็นเธอที่บ้านไร่ที่เปิดบริการอาซาบำบัดสำหรับเด็กพิเศษและได้รู้ว่าเธอแต่งงานแล้วกับทิมเพื่อนรุ่นพี่ ทิมเป็นมะเร็งที่ไฝระยะสุดท้าย และต้องใช้จ่ายเงินมากในการรักษา ชาววันนาห์ดีใจที่ได้เจอจอห์น ทั้งสองรำลึกถึงวันเก่าๆ ด้วยกัน จอห์นไปเยี่ยมทิมที่โรงพยาบาล ทิมบอกกับเขาว่าถ้าทิมเป็นอะไรไปขอให้จอห์นดูแลชาววันนาห์ด้วย จอห์นรับรู้ถึงความรักที่ทิมมีต่อชาววันนาห์ เขาตัดสินใจขายเหรียญกษาปณ์เหลือแค่เหรียญเดียวที่เขาเคยถ่ายรูปกับพ่อ และให้ทนายจัดการเงินเป็นค่ารักษาพยาบาลทิมโดยไม่บอกที่มา ทิมอาการดีขึ้นได้กลับมาอยู่บ้าน จอห์นมาแอบมองทั้งสองที่เนินเขาใกล้บ้าน เมื่อทิมกลับเข้าบ้าน จอห์นเห็นชาววันนาห์เดินมาเยี่ยมมองพระจันทร์เต็มดวง เขาแขวนขึ้นมองดวงจันทร์เช่นเดียวกันและรู้สึกเหมือนทั้งสองคนได้กลับมาอยู่ร่วมกันในเวลาสั้นๆ

6. *The Lucky One*

โลแกนอดีตนาวิกโยธินออกเดินทางจากเมืองโคโรลาโด 5 เดือนก่อนเพื่อตามหาหญิงสาวในรูปถ่ายที่เป็นเครื่องรางนำโชคให้เขารอดชีวิตจากสงครามที่อิรัก วิกเตอร์เพื่อนสนิทของเขาบอกว่าเขาโชคดีตั้งแต่เก็บรูปนี้ได้ วิกเตอร์เสียชีวิตจากการถูกรื้อถอน โลแกนฝันร้ายถึงวิกเตอร์ ฝันถึง

สงครามในอิรักที่เขาพยายามลืม ชีวิตเขาเริ่มแย่ง โลกแกนนอกเดินทางตามหาเจ้าของรูปกับชุดสุนัขคู่ใจเพื่อขอบคุณเธอ

เขาได้พบคิธ ผู้ช่วยนายอำเภอนิสัยไม่ดีที่แอบถ่ายรูปเปลือยของวัยรุ่นสาว ๆ อาบแดดบนชายหาด โลกแกนแอบเจาะยางรถและขโมยกล้องของคิธไปให้วัยรุ่นเหล่านั้นหลังทำลายรูป คิธโกรธและกลัวมีปัญหาเกี่ยวกับตระกูลของพ่อที่มีชื่อเสียงและทรงอิทธิพลในเมือง คิธมักถูกมองว่าเป็นคนไม่เอาไหนในสายตาของพ่อซึ่งเป็นนายอำเภอ เขาไม่อยากจะเจอเรื่องอีก โลกแกนตามจนพบอลิซาเบ็ธหรือเบ็ธหญิงสาวในรูป เขาไปหาเธอที่บ้านซึ่งเป็นศูนย์ฝึกสุนัข เป็นเหตุบังเอิญที่เธอกำลังประกาศรับสมัครคนทำงานเพิ่ม โลกแกนเข้าไปสมัครงาน ที่แรกเบ็ธไม่ยอมรับเขาเพราะท่าทางของเขาดูน่ากลัว ไม่น่าไว้วางใจ และเขาเคยเป็นนาวิกโยธินอีกด้วย เดริกน้องชายที่เธอรักมากเพราะพ่อแม่เสียชีวิตตั้งแต่ทั้งสองยังเด็กเป็นนาวิกโยธินที่เสียชีวิตจากการยิงของฝ่ายเดียวกัน การตายแบบหาข้อสรุปไม่ได้ว่าใครเป็นคนทำ ทำให้เบ็ธไม่ชอบนาวิกโยธินทุกคน

นานายายของเบ็ธเป็นคนรับโลกแกนเข้าทำงาน เบ็ธพยายามหลีกเลี่ยงเขา เบนลูกชายวัย 10 ขวบของเธอชอบโลกแกนและชุด เขาชอบที่โลกแกนพูดจากับเขาดีและชอบเล่นสนุกกับชุด เบ็ธเริ่มรู้สึกดีขึ้นกับโลกแกนเพราะเห็นว่าเขาแตกต่างไปจากที่เธอคิด เขาทำงานดี เข้ากับนาน่าและเบนได้เป็นอย่างดี เธออดเปรียบเทียบเขากับคิธสามีเก่าไม่ได้ว่าคิธไม่เข้าใจและทำให้ลูกมีความสุขเท่ากับโลกแกน เพราะคิธมักคาดหวังและบังคับให้เบนทำสิ่งที่ไม่ถนัด เขาคัดตนจนเบนไม่มีความสุข ทุกครั้งที่ต้องไปอยู่กับพ่อช่วงวันหยุด เบ็ธไม่ถูกกับสามีเก่านัก เธอแต่งงานกับเขาเพราะท้องแล้ว หย่าหลังจากนั้น 9 เดือน เบ็ธยังสวยและยังสาวคิธยังอยากมีความสัมพันธ์กับเธอ เขาคอยขัดขวางการออกเดทของเบ็ธไม่ให้เธอรู้ตัวโดยข่มขู่คู่แข่งของเธอทุกราย

เบ็ธกับโลกแกนเข้ากันได้ดีมากขึ้น เบ็ธโกรธเมื่อรู้จากคิธว่าโลกแกนมีรูปของเธอ เธอคิดว่าเขาเป็นพวกโรคจิต โลกแกนพยายามอธิบายเบ็ธยอมเข้าใจในที่สุด ทำให้คิธโมโหมาก เขาตีหมั่นและลวนลามเธอที่บ้านในวันที่มีพายุเข้า เขาช่มขู่เธอว่าจะฟ้องศาลขอเป็นผู้ปกครองเบนคนเดียวเพราะเธอมีพฤติกรรมทางเพศไม่ดีกับลูกจ้างโรคจิต เบนได้ยินและเสียใจมาก เขาหนีไปซ่อนที่บ้านต้นไม้ริมน้ำ โลกแกนออกไปตามหาเบนกับคิธและเบ็ธ เบนตกลงไปเกาะอยู่ริมสะพาน คิธเป็นห่วงลูกมาก

เขากระโดดลงน้ำเพื่อไปช่วยเบนแต่กระแสน้ำไหลเชี่ยว โลกแทนกระโดดลงมาช่วย ชุสกระโดดลงไปให้เบนเกาะจนมาจับเชือกและเข้าฝั่งได้ คีธจมน้ำหายไป เบนรู้สึกผิดลึกๆ เกี่ยวกับการตายของพ่อ เขาฝันร้ายกลางดึกและตะโกนเรียกชื่อคีธกับโลแกน เบธหวังว่าเขาจะดีขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป เธอหวังว่าเบนจะเลิกจดจำคีธในด้านที่เป็นพ่อที่ดีผู้ยอมเสียสละชีวิตเพื่อปกป้องลูกและภรรยา

7. *The Best of Me*

ดอร์สันวัย 42 ปีทำงานที่แท่นขุดเจาะน้ำมันมาเป็นเวลา 14 ปี เขาประสบอุบัติเหตุในการทำงานหลายครั้ง ตั้งแต่เกิดการระเบิดบนแท่นขุด เขาเริ่มเห็นภาพหลอนของผู้ชายผมสีเข้มหน้าตาคู่คนเคย เขานึกไม่ออกว่าชายคนนี้เป็นใครแต่เขาช่วยชีวิตดอร์สันหลายครั้ง ดอร์สันกลับไปบ้านเกิดเพราะทักผู้มีบุญคุณกับดอร์สันเสียชีวิต ทักช่วยให้ที่อยู่และงานทำเมื่อดอร์สันหนีออกจากบ้านตอนอายุ 16 ปีเพราะทนให้พ่อเขียนตีไม้ไหว การกลับมาบ้านเกิดทำให้เขานึกถึงความหลังและความรักครั้งแรก ดอร์สันเกิดมาในครอบครัวยากจนและเต็มไปด้วยความ แต่เขามีความคิดและนิสัยดี ญาติๆ ไม่ชอบเขานักที่เขาไม่ก่อเรื่องเลวร้ายเหมือนคนอื่น เมื่ออายุ 17 ปีเขาหลงรักอะแมนด้าท่ามกลางการคัดค้านของครอบครัวฝ่ายหญิงที่ร่ำรวย อะแมนด้าไม่สนใจการห้ามปรามของพ่อแม่ เธอแอบหนีออกมาหาเขาบ่อยๆ เมื่อทะเลาะกับพ่อแม่ เธออยากให้ดอร์สันหนีไปอยู่ด้วยกันแต่ดอร์สันมองโลกในความเป็นจริงมากกว่า เขายังตัวเองไม่รอด ไม่อยากดึงเธอลงมาตกต่ำ เขาบอกเลิกกับเธอและแยกจากกันทั้งที่ยังรัก อะแมนด้าไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยในอีกเมือง ส่วนดอร์สันต้องติดคุกอยู่ 4 ปีหลังจากที่เขาขับรถชนเดวิดนายแพทย์ประจำเมืองเสียชีวิต

ดอร์สันได้เจออะแมนด้าอีกครั้งหลังจาก 25 ปีผ่านไปที่บ้านของทัก ทักวางแผนให้ทั้งสองมาพบกันที่บ้านเพื่อนำเก้าอี้ของเขาไปโปรยในที่ที่เขาชอบ ดอร์สันรู้ว่าในขณะที่เขาไม่เคยมีแฟนอีก อะแมนด้าแต่งงานและมีลูกแล้วหลายคน อะแมนด้ารู้สึกสับสนเพราะเธอกำลังเผชิญกับวิกฤติในชีวิตสมรส หลังจากลูกสาวคนที่สามเสียชีวิตตั้งแต่เด็กเพราะอาการป่วย แพรงค์สามีของเธอเริ่มดื่มเหล้าหนักขึ้น เขามักเมาอยู่เสมอ ไม่สนใจลูกคนอื่นๆ อะแมนด้าไม่ชอบใจที่แพรงค์ละเลยครอบครัวหมกมุ่นแต่กับตนเอง ดอร์สันรักเธอมากและต้องการมีชีวิตร่วมกับเธอแต่เขาไม่ต้องการ

ทำลายครอบครัวของเธอ เขาเกลียดกลุ่มมให้อะแมนด้าคิดดีๆ ก่อนตัดสินใจเลือกอยู่กับเขาหรือกลับไปหาครอบครัว

การกลับมาที่เมืองนี้ดอร์สันได้กลับมาเผชิญกับอดีตที่เลวร้ายที่เขาถูกตราหน้าว่าเป็นฆาตกร เขารู้สึกผิดมากกับอุบัติเหตุที่คร่าชีวิตเดวิด เขาเคยไปขอโทษมาริลีนภรรยาของเดวิดแต่เธอไล่ตะเพิดและไม่ให้อภัย เขาแอบโอนเงินให้มาริลีนเสมอด้วยความรู้สึกผิดเพราะรู้ว่าเธอลำบากมากหลังจากขาดเสาหลักของครอบครัวและเอาดอกไม้ไปวางที่หลุมศพของเดวิด เขาไปที่หลุมศพเพื่อทำความเคารพและเจอมาริลีน เธอบอกเขาว่าเธอเอาได้ว่าทุกอย่างมาจากดอร์สัน เธอไม่ต้องการให้เขาส่งเงินมาให้อีกเพราะเธอสามารถเลี้ยงดูตนเองและลูกชายได้ แม้เธอคงไม่สามารถให้อภัยเขาได้แต่เธอไม่ต้องการให้เขาต้องติดกับอดีต ดอร์สันกำลังจะกลับเมื่อเขาเห็นวิญญาณผู้ชายคนเดิมนำเขาไปบาร์แห่งหนึ่งที่กำลังมีเรื่องชกต่อยกัน ในที่สุดเขาจำได้ว่าผู้ชายคนนั้นคือเดวิด เดวิดนำเขามาเพื่อให้ช่วยอลันลูกชายของเดวิดที่กำลังถูก تهد และอาบิญาตีผู้ที่เกลียดเขารุมทำร้ายเพราะสาวเสิร์ฟที่ تهدชอบสนใจอลัน

تهدกับอาบิญาตีหาทางแก้แค้นดอร์สันที่เคยชกต่อย تهدหลังจากที่เขากับพ่อของดอร์สันไปขูดรีดเงินจากดอร์สันหลายครั้ง تهدแค้นใจมากและรู้สึกเสียหน้า تهدเป็นคนฆ่าพ่อของดอร์สันและต้องการกำจัดดอร์สัน เขาสะกดรอยตามดอร์สันและไปดักรอที่บ้านแต่ยังไม่สบโอกาสที่จะลงมือ จนคืนที่ดอร์สันเข้ามาช่วยอลันในบาร์ ดอร์สันชก تهدและ تهدสู้ไม่ไหว เมื่อดอร์สันพุงอลันออกจากบาร์ تهدรวบรวมกำลังหยิบปืนขึ้นมายิงดอร์สัน กระสุนเจาะเข้าที่ศีรษะของเขาและดอร์สันเสียชีวิตในเวลาต่อมา อะแมนด้าไม่รู้เรื่องที่ดอร์สันถูกยิง เธอต้องรีบกลับบ้านด่วน เพราะสามีกับลูกเกิดอุบัติเหตุ แฟรงค์เมาจนขับรถกลับบ้านไม่ไหวจาเร็ดเลยต้องไปรับพอลกลับบ้านแล้วถูกรถอีกคันพุ่งชน อะแมนด้าโกรธแฟรงค์มากที่ทำให้ลูกเกือบตาย จาเร็ดอาการหนัก ต้องได้รับการเปลี่ยนหัวใจ

อะแมนด้าตกตะลึงเมื่อรู้ข่าวการตายของดอร์สัน เธอเสียใจที่เธอได้จาเร็ดกลับมาแต่ต้องสูญเสียคนที่เธอรักมากไป เธอได้รู้ในภายหลังว่าหัวใจของจาเร็ดได้มาจากดอร์สัน เธอขอบคุณที่เขาช่วยชีวิตลูกชายของเธอเหมือนที่เขาเคยให้สัญญาแก่เธอไว้ว่าเขาจะให้สิ่งที่ดีที่สุดกับเธอ และ

เขาทำได้จริงๆ สองปีหลังจากการเสียชีวิตของดอร์สันเธอเดินทางไปที่หลุมศพเขาและพบว่ามิช็อคอกไม้จากมาริสันวางอยู่เพื่อเป็นการขอบคุณที่ดอร์สันช่วยเหลือลูกชายของเธอ อะแมนด้ายังคงลืมเขาไม่ได้เพราะเขาคือคนที่ทำให้เธอรู้จักความรักที่ยิ่งใหญ่ ความสัมพันธ์ของเธอกับแฟรงค์ดีขึ้นเมื่อเขาเลิกดื่มเหล้า ทั้งคู่ต้องเข้าพบที่ปรึกษาปัญหาครอบครัว จาเร็ตตอยากจะรู้ว่าใครเป็นคนบริจาคหัวใจให้เขาเพื่อเขียนจดหมายไปขอบคุณครอบครัวของผู้บริจาค แต่อะแมนด้าบอกว่าไม่สามารถบอกได้ เธอกอดเขาและบอกว่ารักเขามาก ความรักของเธอให้กับทั้งเขาและหัวใจของดอร์สันที่กำลังเต้นอยู่ในร่างกายของลูกชายของเธอ

8. *The Longest Ride*

เรื่องราวของสองคู่รักที่ได้มาบรรจบกันโดยความบังเอิญ ไอราชายชราวัย 91 ปีรอดตกข้างทางในคืนที่หิมะตกหนัก เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสและแทบไม่สามารถช่วยเหลือตัวเอง เขาเห็นรุทธภรรยาที่เสียชีวิตไปแล้ว 9 ปีมานั่งอยู่ข้างๆ เขาคิดว่าเขาฝันไปแต่ทุกอย่างเหมือนจริง รุทธชวนเขาพูดคุยไม่ให้หลับและให้กำลังใจ ทั้งสองพูดคุยและนึกถึงวันที่ได้รู้จักและรักกัน พ่อของเขาเป็นชาวยิว รุทธกับแม่เพิ่งอพยพมาจากเวียดนามและดีใจที่พบคนพูดภาษาเยอรมันได้ พ่อแม่เขาและแม่ของรุทธมักจะติดตามข่าวเรื่องสงครามโลกครั้งที่ 2 อยู่เสมอโดยเฉพาะพ่อของเขาที่เปลี่ยนไปมากหลังจากได้รับรู้ถึงสิ่งที่คนยิวถูกทารุณกรรม แม้ต้องห่างกันหลายครั้งแต่ในที่สุดไอรากับรุทธได้แต่งงานในที่สุดและครองคู่กันมายาวนานจนเธอตายจากเขาไป รุทธอยู่เป็นเพื่อนไอราและคอยกระตุ้นไม่ให้เขาหลับ

อีกหนึ่งคู่คือลูคกับไซเฟีย ก่อนที่ลูคจะได้เจอกับไซเฟีย เขาเป็นหนุ่มสาวไรที่ทำเงินโดยการเข้าแข่งขันสู้กับกระทิงและเธอเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยที่มาเที่ยวกับเพื่อน เมื่อได้พบกันทั้งสองประทับใจกันและกันและตกลงคบกันในที่สุด แต่ไซเฟียไม่รู้ว่าทำไมลูคต้องเสี่ยงภัยกับการสู้กระทิง เธออยากให้เขามองหางานที่มั่นคงและอันตรายน้อยกว่านี้ ความรักที่ต้องอยู่ห่างกันสร้างปัญหาให้ทั้งสองฝ่าย เพื่อนของไซเฟียมองว่าเธอไม่เหมาะกับเธอ ลูคไม่สามารถเลิกการเป็นนักสู้วัวกระทิงได้เพราะต้องการเงินมารักษาไร่ของพ่อกับแม่ หลังจากพ่อตาย แม่ต้องทำงานหนักอยู่คนเดียวและไรไม่ทำรายได้มากนัก แม่ต้องเอาไรไปจำนองเพื่อเป็นค่ารักษาลูคเมื่อเขาถูกกระทิงทำร้าย เขารู้สึกผิดไม่ยอมให้ต้องขายไรที่แม่รักไป เขาพยายามหาเงินให้ได้มากที่สุดแม้หมอจะห้าม

ไม่ให้เขาไปสู้วัวกระทิงอีกเพราะอาจทำให้อวัยวะภายในที่เคยบอบช้ำมากมีอาการกำเริบและทำให้เขาเสียชีวิตได้ อีกหนึ่งเหตุผลที่เขาไม่ยอมเลิกอาชีพนี้คือ เขายังรู้สึกติดค้างกับกระทิงที่กระทืบเขาปางตาย เขากลัวและฝันร้ายเกี่ยวกับเหตุการณ์วันนั้นเสมอ เขารู้สึกอยากเอาชนะความกลัวนี้ทุกครั้งทีหลังจากที่สู้กับกระทิงเขาจะมีฝันร้าย ฝันและนอนฝันร้าย เขาไม่อยากให้เป็นแบบนี้ต่อไป

โซเฟียเป็นห่วงลูกมากแต่เธอช่วยอะไรเขาไม่ได้เพราะเขาบอกว่าเขาจะเป็นคนยุติความหวาดกลัวในใจของเขาเอง แม่ของลูกก็เป็นห่วงเขาเหมือนกัน แม่ไม่ต้องการให้เขาต้องทำร้ายตัวเองเพื่อแก้แค้นกระทิงตัวนั้น การแข่งขันครั้งสำคัญมาถึงเมื่อเขาได้สู้กับกระทิงตัวนั้น คราวนี้เขาเป็นฝ่ายเอาชนะความกลัวของตนเองและเอาชนะกระทิงได้ เขาและโซเฟียขับรถไปเจอรถของไอราตอกอยู่ข้างทางและช่วยนำส่งโรงพยาบาล ไอราเรียกโซเฟียว่าธูธ เขาบอกว่าโซเฟียทำให้เขานึกถึงธูธ ไอราให้ภาพวาดของธูธทั้งหมดให้ทั้งสองเอาไปประมูล ไม่มีใครให้ราคาสูงนัก ลูกจึงตัดสินใจประมูลและพบว่าไอราเขียนรายละเอียดไว้ว่าคนที่ประมูลคนแรกจะได้รับภาพทั้งหมดไปซึ่งทำเงินจำนวนมากให้กับลูกทำให้ลูกมีเงินมาดูแลไร่ เขาขอแต่งงานและเธอตอบตกลง ลูกยังคงนึกขอบคุณไอราเสมอ ผู้ชายที่เขาแทบไม่รู้จักแต่เป็นคนที่เหมือนให้ชีวิตใหม่กับเขา

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวกัญญ์ณพัชญ์ พรรณรัตน์ เกิดวันที่ 3 กันยายน สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อปีการศึกษา 2547 เข้าศึกษาต่อหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2556

